که نړیوال ماته وخوري؟

محمد اسمعیل یون

Ketabton.com

ل ۱۳۸۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

که نړیوال ماته وخوري !؟

(د ټولنیزو او سیاسي لیکنو ټولګه)

لیکوال

محمد اسمعیل یون

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

کتاب پېژندنه

د کتاب نوم:	که نړیوال ماته وخوري!؟
لیکوال:	پوهنمل محمد اسمعیل یون
خپرندوی:	یون کلتوري یون
چاپشمېر:	۱۰۰۰ ټوکه
لومړی چاپ:	۱۳۸۷ل کال
د لیکوال پرله پسې نومره:	(۳۲)
د خپرندوی پرله پسې نومره:	(۳۲)
کمپوزر:	ضیاالرحمن ضیا

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیولیک

ګڼه	سرلیک	مخ
۱	د سیاسي لیکنو دا ټولګه	۱
۲	د کرزي صیب په لستونې کې ماران	۷
۳	څوک ناپېیلی ژورنالیست دی؟	۹
۴	د چارتراشو فریاد	۱۲
۵	د جمهوري ریاست یوه څوکۍ او...	۱۵
۶	د فاتحې اعلان	۱۸
۷	د ناسمې سرشمېرنې ناسمې اغېزې	۲۱
۸	محکمه خپله د محاکمې وړ ده	۲۵
۹	د ښاغلي حامد کرزي یو سیاسي جرئت	۳۱
۱۰	قلموال، ټوپکوال او نړیوال	۳۴
۱۱	ولسمشر کرزی یې ګټي او مخالفین یې...	۳۷
۱۲	د افغانستان دولت په دوو جبهو کې	۴۰
۱۳	ناټو او ائتلاف ځواکونه او قومي تصفیه	۴۴
۱۴	د ښوونځیو سوځونه د ژوند سوځونه	۴۷
۱۵	د نړیوالې ټولنې پاملرنه د افغانانو...	۵۰
۱۶	احمدي نژاد په افغانستان کې نژادي...	۵۲
۱۷	د افغانستان سیاسي قانون او انتخابات	۲۰
۱۸	بې سره سرشمېرنه	۷۹
۱۹	که نړیوال ماته وخوري!؟	۸۲
۲۰	د ثور اوومه او اتمه د یوې غمیزې...	۹۲
۲۱	د ښاغلي کمال بې کماله څرګندونې	۱۰۲
۲۲	«نه دي د ویلو هغه څه چې ما لیدلي دي»	۱۰۲
۲۳	د نړیوالو ځواکونو د شتوالي ضرورت او قانونیت	۱۰۹
۲۴	القاعده په افغانستان او الفایده په پاکستان کې	۱۱۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۵	د افغانستان پارلمان؛ د لرګي توره	۱۲۲
۲۶	په افغانستان کې د سیاسي شکایتیونو کلتور	۱۳۲
۲۷	تور سړی د سپینې مانۍ په درشل کې	۱۳۲
۲۸	د سیاسي پوښتنو کانکور	۱۴۰
۲۹	فقر د ټولو بدمرغیو مور	۱۴۴
۳۰	نو څه به کېږي؟	۱۴۹
۳۱	ولې بیا جنګسالاران؟	۱۵۳
۳۲	زړه مې نه خوځي له ځایه غر خو هسې وي که نه	۱۵۷
۳۳	رنځور سیاست او تاریخ تېری درمل	۱۶۸
۳۴	د محمد اسمعیل یون لنډه پېژندنه	۱۷۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

سریزه:

د سیاسي لیکنو دا ټولګه

د سیاسي او ټولنیزو لیکنو دا ټولګه زما د هغو لیکنو یو جونګ دی، چې په وروستیو څلور-پنځو کلونو کې مې پر بېلابېلو مسایلو لیکلي دي. البته دا زما د ټولو سیاسي او ټولنیزو لیکنو ټولګه نه ده، زما ددې ډول لیکنو دوه نورې ټولګې د «فرهنګي فقر» او « افغانستان په سیاسي کړلېچ کې» هم شته، چې له تېرو شلو کلونو راهیسې د بېلابېلو سیاسي، ټولنیزو او ځینو فرهنګي مسایلو په اړه لیکل شوي دي او هره لیکنه د خپل وخت د پېښو او حالاتو محصول ده او د همغه وخت د اړوندو پېښو او حالاتو انځورنه کوي. ددې ترڅنګ زما ځینې نورې سیاسي او ټولنیزې لیکنې هم شته، چې یو دوه ځانګړې ټولګې ترې جوړېږي، خو اوس لاهم وخت ددې اجازه نه راکوي، چې هغه راټولې او په خپل نامه چاپ کړم. سیاسي لیکنې ډېر جانبي عوارض لري، یو به خپه کېږي، لس به خوشالېږي او یا به هم لس خپه کېږي، یو به خوشالېږي. دا لیکنې چې تاسې په دې ټولګه کې ګورئ، داهم

(c) ketabton.com: The Digital Library

لـه دا ډول عوارضـو او خطرونـو خـالي نـه دي. دا اکثـره هغـه ليکنې دي، چې په تېرو څلور-پنځو کلونو کې ما په خپـل او يـا هم په مستعار نامه ليکلي دي، پر خپل وخت په چاپي او ځينـې يې په کتنيزو (برېښنايي يا انټرنيټي) خپرونو کې خپرې شوي دي، خو ددې ليکنو اکثره برخه په ((قلمـوال)) جريـده کې چې اکثـره سياسـي او ټولنيزې ليکنـې خپـروي، چـاپ شـوي دي. مستعارو نومونو ته دامهال ځکه اړتيا وه، ځينې ليکنې داسې وې، چې د ځينو ډلواو يا اشخاصـو پر مـزاج ښې نه لګېدې او بـل پـه ((قلمـوال)) کـې زمـا پـه خپـل نامـه هـم ډېـرې ليکنـې خپرېدې، نو ځکه مې نه غوښتل، چې په يوه ګڼه کې په يـو نـوم دوه ليکنې خپرې شي. اوس چې دا ليکنې دويـم ځل، د يـوې ځانګړې ټولګې په ښه خپرېږي، کېدی شي يـو شـمېر ليکنـې يې بيا پر ځينو ډلو او اشخاصو ښې ونه لګي. د ليکوال وظيفـه دا نه ده، چې خپله ليکنه د چا پر مزاج برابـره کړي، د ليکـوال اصـلي دنـده داده، چـې خپلـه ليکنـه د واقعيـت او حقيقـت پـر بنسټ وليکي، دا چې څوک د واقعيتونو په لوستلو خپه کېږي کـه خوشـالېږي، دا د هغـوی خپـل کـار دی. ليکـوال بايـد واقعيتونو ته ترجيح ورکړي، نه اشخاصـو او ډلوتـه . وايـي چـې ارسطو به پر خپل استاد (اپلاټون) باندې ډېرې نيـوکې کـولې او

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېرې پوښتنې به يې مخې ته اينسودې، چا ورته وويل، چې استاد به دې در څخه خپه شي، ډېرې پوښتنې مه کوه! خو ارسطو ورته په ځواب کې وويل: «اپلاتون راباندې ګران دی، خو حقيقت تر هغه هم راباندې ګران دی». نو دلته هم، زما په دې ليکنو کې، چې کله هم، د ځينو کرکټرونو او اشخاصو نومونه ياد شوي او يا هم پر هغو څه بحث محث شوی، دا ددې مانا نه لري، چې ګنې زما له هغو سره څه شخصي کينه او دښمني ده او يا مې هم د پولې او پتې پر سر څه ستونزه ورسره راولاړه شوې ده. خبره د واقعيتونو اوحقيقتونو ده او د پېښو، پېښې هم داسې دي، چې هېواد شموله دي او له زيان څخه يې ټول او يا هم اکثره هېوادوال زيانمن شوي دي، نو د يو شخص يا ډلې له سياسي او ټولنيزو عملونو څخه چې ټول هېواد زيانمنېږي، نو هغه هم بايد ، که ورته مثال ته نه منتظر پاتې، نو د خلکو فرياد او نارو سورو ته خو بايد منتظر شي، داسې هم ممکنه ده، چې يو څوک دې لويو او کوچنيو ښارونو او وطنونو ته اور اچوي او بيا دې د هغه وطن له ليکوالو دا تمه لري، چې پر دوی دې د کلماتو د عطرونو بارانونه وکړي او دستاينې او افرين ګلپانې دې پرې وشيندي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما لیکنې زما د خپل زړه او فکر د درد زېږنده دي او د هغه ملت د سوو اسوېلو او چوپو فریادونو د انځورنې په نیت مې لیکلي، چې دومره ببوسه او ببکسه دی، چې د خپل درد او کړېدنې فریاد هم نه شي پورته کولای، نه یوازې یې د فکر مړوندونه غوځ شوي، بلکې پر ژبې یې هم د سکوت مېخونه ټکوهل شوي دي. زما ملت پر بدن دننه داسې ټکل شوی(درونکوب) شوی، چې ټپونه یې شته، خو ښکاره کېږي نه، زه له دغه پر زړه دننه داغلي ولس سره یو ځای اوسېدلی او کړېدلی یم، دده دردونه او کړاوونه، اسوېلي او چوپ فریادونه ماته ښه معلوم دي، خو زما ولس دومره مظلوم دی، چې قلم یې هم په لاس کې نه شته، چې د خپلو زخمونو تصویر وکاږي، زه د همدې مظلوم ولس په پانګه روزل شوی یم او همدا ولس پر ما حق لري، چې د خپل قلم په وسیله د هرې ورځې او هرې شېبې حساب و کتاب ورکړم. که زه نن د ځانساتنې لپاره د قلم سترګو ته د محافظه کارۍ سترګې پر سترګو کړم، نو دا ولس به ماته د حال او قال په ژبه څه ووایي؟ دا ګیله به ونه کړي، چې زه خو غم دومره ځپلی او اسکېرلی وم، چې د فریاد د پورته کولو وس مې هم نه درلود، په خپلو وینو کې لت پت او د خپلو خولو په دریاب کې ډوب وم، نو تا خو هر څه لیدل، که توره دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه شوه وهلای او زه دې له خپلو او پردیو دښمنانو څخه نه شوم ژغورلای، نو دومره خو دې کولای شول، چې زما رنځور حالت دې په خپل قلم انځور کړی وای او راتلونکي پښت ته دې د یوې تابلو په څېر پرې ایښی وای، دا نو بیا د راتلونکي نسل او تاریخ کار دی، چې زما له خپلو او پردیو دښمنانو سره یې څه کول؟ نو دا لیکنې مې د یو وجداني درد او مسوولیت له مخې کړي او د همدې درد له کبله مې راټولې کړي او دا دی ستاسو مخې ته یې ږدم. ددې او دې ډول نورو ټولګو په چاپ سره کېدی شي، زما د ژوند ، ټولنیز،سیاسي او کلتوري فعالیت ساحه ډېره تنګه شي او ان کېدی شي فزیکي ژوند مې هم له سختو ګوابنونو او خطرونو سره مخ شي، خو کله چې د ملت ګټې او د هېواد ستړې غوښتنې مطرح وي، سړی د سر او مال تاوان ته نه ګوري، د ((سړي)) او ((نه سړي)) ترمنځ د توپیر برید د ګټې او زیان په همدغه حساس حالت کې معلومېږي. ما د ځان پر وړاندې دا پراته خنډونه او ګوابنونه، خطرونه او زیانونه ټول له نظره تېر کړي، خو دې سره سره د خپل مظلوم او قربان شوي ولس لپاره هر ډول قربانۍ ته تیار یم او د شاعر له دې هوډ سره زه هم خپل هوډ ملګری کوم، چې وایي:

پر ماته کښتۍ سپور یم توپانونه مې په مخکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پـــر دې لاره يـــې بـــيا يـــم کـــه وم، وم که نه وم نه وم.

په هېوادنۍ مينه

پوهندوی محمد اسمعيل يون

کابل- افغانستان

۱۳۸۷ل کال د سلواغې ۲۱مه نېټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کرزي صیب په لستونې کې ماران

(کرزی + ایتلاف = ۰ کرزی + ولس = ۱۰۰)

دا لیکنه د ((قلموال)) جریدې د ۱۳۸۳ل کال په (۱) ګڼه کې چاپ شوې ده.

کرزي صیب د افغانستان په معاصرو سیاسي شخصیتونو کې تر ډېره حده یوه مثبته سیاسي څېره ګڼل کېږي، دده د واکمنۍ په بهیر کې افغانستان په نړیواله ټولنه کې منلی مقام پیدا کړ او نړیوالو افغانستان سره تر پنځلسو ملیاردو ډالرو زیاتې مالي مرستې ژمنه وکړه. په عمراني، کلتوري او ټولنیزو برخو کې زیات پرمختګونه وشول، چې د افغانستان په ټول تاریخ کې د هېڅ واکمن له پراو سره د پرتلنې وړ نه دي، خو له دې ټولو سره سره ولې د کرزي واکمني ټول افغاستان ته نه غځېږي؟ ولې یې فرمانونه او ریفورمونه نه عملي کېږي؟ دا هغه پوښتنې دي، چې هر وخت د لوستونکو ذهن کې ګرځي راګرځي. کتونکي نظر لري چې تر ساراني دښمن کورنی غلیم ډېر خطرناک وي، ظاهراً خو طالبان او القاعده د کرزي صیب د حکومت دښمنان ګڼل کېږي، خو په حقیقت کې درباري یا رسمي جګسالاران او الفایده ((د القاعده له نامه څخه ناوړه ګټه اخیستونکي)) د کرزي صیب د حکومت اساسي لړزونکي دي. دوی د طالبانو د مخالفینو په بڼه د کرزي په حکومت کې مهم پوستونه اشغال کړي او په اصطلاح د مارانو په شان یې د جمهور رئیس په لستونې کې ځای نیولی، کله چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمهور رئيس د ولس دخوښې سمون فرمان صادر کړي، نو دوی سرونه را اوچت کړي او جمهور رئيس ته ګوابس وکړي، چې ياحکومت ورانوو او يا به زمونږ شرايط منې، په دې ډله کې د نظار شورا دري خطرناک ماران شامل دي، چې د کرزي صيب په کين او ښي لستونې کې يې ځای نيولی،نور ماران په شمال، جنوب،غرب او نورو سيمو کې دي، چې که غم يې ونه خوړل شي ورو ورو تري ښاماران جوړېږي، خلکو هيله لرله چې کرزی صيب به په تېرو دوو لويو جرګو کې خپل لستونې څنډ وهي او دا ماران به تري ګوزار کړي او ولس به خپل حساب ورسره وکړي، نه يوازې داسې ونه شول، بلکې داسې اوازې دي، چې نور ماران ، ښاماران او پاړو ګران هم راوغوښتل شول،چې ديو ائتلاف په بڼه يې سره حکومت کې شامل کړي، کرزي صب په دې سره خپل محبوبيت او ګرانښت په ولس کې له لاسه ورکړ، يانې ډېر خلک وايي لکه چې طالبانو د امريکا دښمن (اسامه) ته په خپل لستونې کې ځای ورکړی و، نو د هغوی د تباهۍ سبب شو، داسې که کرزی صيب هم د ولس دښمن (شمالتلوالې) ته په خپل لستونې کې ځای ورکړي، نو له امکانه لرې نه ده چې دا به د کرزي صيب د بربادۍ سبب شي، خو مخکې تر دې چې خبره دې حالت ته ورسېږي، ښه به دا وي چې کرزی صيب خپلو لستونو ته ټک ورکړي او ځان له دې خطرونو خوندي کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څوك ناپېيلى ژورنالست دى؟

دا ليكنه د ((قلموال)) جريدې د ۱۳۸۳ل كال په (۱) ګڼه كې چاپ شوې ده.

ناپېيلتوب يا بې طرفي د ژورنالېزم يو مهم اصل دى، هر خبريال يا ژورنالېست چې د پېښې د څېړنې يا خبر برابرونې پر وخت خپل شخصي ليدلورى او احساس په خبر كې داخل نه كړي، نو دناپېيلتوب پر لوري يې يو غټ ګام پورته كړى دى. له څه وخته چې په افغانستان كې دا معاصر مطبوعات رامنځته شوي نو اكثره د واكمنو په فكري انحصار كې وو، اكثره ژورنالېستان مجبور وو د واكمنو فكري ليكه تعقيب كړي، نو ځكه په دې پراوونو كې ازادو او ناپېيلو مطبوعاتو ښه وده ونه كړه او نه په دومره شمېر ازاد او ناپېيلي ژورنالېستان رامنځته شول، چې په پوره او كره ډول د ټولنې غوښتنو ته ځواب ووايي: دوه كاله دمخه چې د امريكا د متحده ايالاتو او طالبانو د سياسي او پوځي ټكر په نتيجه كې نوى نظام او نوي حالات رامنځته شول، نو ددې حالاتو په بهير كې په ټول هېواد او په تېره بيا په مركز كابل كې بې شمېره او ناكنټرولـه خپرونې راوټوكېدې، دې سره د ازادو خپرونو، ناپېيلي ژورنالېزم او بې طرفه ژورنالېست شعارونه هم پورته شول او په دې اړه څو ځانګړي وركشاپونه او سيمينارونه هم جوړ شول، كورنيو او د افغانستان لپاره بهرنيو خبري اژانسونو او راډيوګانو د ژورنالېزم بازار دومره تود كړ، چې يو شمېر كره او

(c) ketabton.com: The Digital Library

پخو لیکوالو هم خپله اره لیکوالي پرېښوده او ژورنالستیکو کارونو ته یې مخه کړه، په افغاني ټولنه کې د ژورنالېزم اوسني بهیر د ژورنالېستانو اقتصادي ژوند ښېراز او د ژورنالېزم ودې ته دپخوا په انډول ښه زمینه برابره کړه، خو د (ازادۍ) او (ناپېیلتوب) واقعیت لا تر اوسه پورې عملي شوی نه دی. اوس داسې خپرونې شته چې نومونه او کلېشې یې ازادي دي، خو په واقعیت کې خپلواکې نه دي، دې خپرونو پورې د ټولو ژورنالېستانو لیکنې هم همداسې در واخله.

اساسي خبره داده چې "ازادي" او "ناپېیلتوب" یوه فکري مسئله ده او د ژورنالېست په فکر او ضمیر پورې اړه لري، که یوه ژورنالېست دضمیر او فکر له پلوه ازاد و او په خپله لیکنه کې یې د خپل فکر او ضمیر د ازادۍ اوناپېیلتوب دا واقعیت ښه وځلاوه، نو هغه ژورنالېست ته مورِ ازاد او ناپېیلی خبریال ویلای شو. او که یوازې د (ناپېیلتوب) او (ازادۍ) لپاره معیار نادولتي یا بهرنۍ په اصطلاح ازادې خپرونې وي، نو دا هېڅکله په واقعي مانا د ازادۍ مانا نه ورکوي. یانې دا چې په ازادو مطبوعاتو یا خپرونو کې هم ناخپلواك او ټولي ژورنالېستان شته او په دولتي یا طرفي خپرونو کې هم ناپېیلي یا خپلواك ژورنالېستان پیدا کېدی شي. بي بي سي رادیو په افغانستان کې نسبتاً دیوې بې طرفې رادیو په توګه ګڼل کېږي، خو څوك ویلای شي چې د(منځنۍ اسیا) د خپرونې څو تنه ژورنالېستان چې په افغانستان کې په ښکاره ډول قومي دښمنیو ته لمن وهي دا ناپېیلي او بې طرفه ژورنالېستان دي؟ طرفي ژرونالېست دناپېیلو خپرونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

تخنيکي او مالي امکانات هم د خپل غرض لپاره استعمالوي او همدارنګه په ټولو يا دولتي مطبوعاتو کې داسې ژورنالېستان هم شته چې په دولتي يا ټولو خپرونو کې هم خپل رسالت ترسره کوي او داسې څه ولس ته وړاندې کوي، چې د ناپېيلتوب اصل يې په کې مراعت کړی وي. په لنډه توګه ويلای شو، چې په نامه ازادې يا ټولې خپرونې يا مطبوعات په پوره ډول ديوه ژورنالېست دناپېيلتوب او خپلواکۍ معيار نه دی، د خپلواکۍ او ناپېيلتوب معيار يوازې او يوازې د فکر او نظر ازادي ده او بس.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د چارتراشو فریاد

دا لیکنه د ((قلموال)) جریدې د ۱۳۸۳ل کال په (۱) ګڼه کې چاپ شوې ده.

ډېر نظامونه تېر وېږشول، ډېرې پاچاهۍ رڼګې شوې، ډېر والیان رد وبدل شول، خو د هېواد د ننبتړو پر سینو لاد پردیو او خپلو ارو خرپهار همغسې روان دی، اوس هم د ننبتړو متې غوڅېږي او په درنو موټرو کې بارېږي. هر حاکم. محکوم، غریب او بډای یې ننداري ته ولاړ دي، د نورستان له برګمتالـه بارېږي او د کابل بې وفا ارګ له مخې څخه پر رڼا ورځ پر لویه لار تېرېږي. دیموکراتان، جنګ سالاران، جنرالان او مارشالان ورته رڼې رڼې ګوري، خو هېڅوک یې د بندولو هڅه نه کوي، داسې ښکاري چې د پردې تر شا ډېرو په دې معامله کې ځانونه شریک کړي دي. د ننګرهار له واکمنو چې وپوښتل شي ولې پر دې لار چارتراش تېرېږي؟ نو هغوی وایي که پر دې لار تېر نه شي هسې په اسمار، مروره او نواپاس ځي، ښه دا ده چې پر دې لار لاړ شي، چې کابل هم ترې محصول واخلي او نورو خلکو ته یې هم ګټه و رسېږي، بل خپله د کابل د ګڼو واکمنو امرونه دي چې موږته وایي دومره، دومره لارې چارتراشو ته اجازه ورکړئ، د کابل د واکمنو له جملې څخه یو لوی واکمن د خپل یو مشر د قبرد جوړولو لپاره د سلو موټرو چارتراشو امرونه ورکړي،چې یو قبر ته څومره چارتراش په کار دي، سړی به څه ووایي؟ د قبرونو تر څنګ د جوماتونو په نوم هم په سلګونو لارې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چارتراشو د ایستلو امرونه ورکړل شوي دي. سره له دې چې کرزي صیب په ببړنۍ لویه جرګه کې د کونړ او نورستان د ځنګلونو د غوڅولو د مخنیوي جدي غوښتنه وکړه او بیا یې هم خپله دغه غوښتنه څو ځله تکرار کړه، خو بیا هم دچارتراشو لړۍ پوره بنده نه شوه.سره له دې چې پخواني او غټ قاچاق وړونکي اوس د پخوا په څېر په سیمه کې نه شته، خو د ځنګلونو د غوڅولو ناورین لادوام لري. د کونړ او نورستان ځنګلونه له خپلو واکمنو فریاد کوي چې هر یو په خپل وار د دوی متې غوڅې کړي دي، په کونړ کې که پوره امپړ(نالوستی) او جهادي والي واکمن و، هم ځنګلونه غوڅېدل، چارتراش وړل کېدل که بیا کوم بل لوستی لېونی والي هم حاکم و، نو د ځنګلونو د غوڅونې بهیر تم نه شو، که له غربه راغلی باسواده دیموکرات هم واکمن دی، نو دچارتراشو لوبه بیا هم ختمه نه شوه، اوسنیو واکمنو لاورته د محصول او فیصدۍ په نامه قانون

(c) ketabton.com: The Digital Library

راوویست. محصول د چارتراشو هغه برخه ده چې د ګمرک له لارې د دولت خزانې ته تحویلېږي او فیصدي بیا یوه بله ځانګړې شکرانه ده چې د کونړ له حاکم ملا نه نیولې تر پورته مقام پورې دټولو جیبونو ته د هغوی د قدرت، ظرفیت او ضرورت په تناسب وېشل کېږي. دا پنځه لس کاله کېږي چې د کونړ او نورستان د ځنګلونو لپاره یو سولېدلی منطق کارېږي(د زړو چارتراشو راایستل او د نویو بندول) خو پنځه لس کاله کېږي چې زاړه چارتراش نه خلاصېږي، د واکمنو د خلاصون لپاره د چارتراشو سوداګرو، د درغلې یو عجیب منطق رامنځته کړی، زاړه چارتراش راباسو، نویو سره غرض نه لرو!!! اصلي خبره دا ده چې دوی خو اوس زاړه چارتراش راباسي او دې سره نوي ځنګلونه هم غوڅوي، څه موده وروسته بیا نوي چارتراش هم په زړوبدل شي او دا لوبه همداسې دوام پیدا کوي، اوس خلکو سره دا پوښتنه ده که واکمن رښتاهم غواړي چارتراش بند شي، نو پر نویو او زړو ټولو دې بندیز ولګوي او یا دې یوازې یوه میاشت وخت ورته وټاکي، چې په اصطلاح زاړه چارتراش راوباسي، نو په دې ډول به د نویو او زړو دا متروکه بېخي بې پدله شي، نو که داسې نه وي کېدی شي خدای (ج) د هېواد د ننبترو فریاد واوري، د حاکمانو او ظالمانو خونه داسې سپېره کړي لکه د کونړ ځنګلونه چې سپېره شوي. خدای (ج) ته هېڅ کار هم مشکل نه دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دجمهوري رياست يوه څوکۍ

او يونيم درجن کانديدان

دا ليکنه دجمهوري رياست ترڅاکنو دمخه شوې وه او هغه مهال د ((قلموال)) دسريزې په توګه پر ۱۳۸۳ل کال دنومورې جريدې په (۲) مه ګڼه کې خپره شوې ده.

ټاکل شوې ده دتلې مياشتې پر ۱۸ مه نېټه د هېواد دجمهوري رياست دمقام لپاره عمومي ټاکنې ترسره شي ، ددې مقام دګټنې لپاره تراوسه پورې ۱۸ تنو کانديدانو خپل اسناد بشپړ کړي او دانتخاباتو دکميسيون له خوا يې اسناد پوره او کره ګڼل شوي دي، سره له دې چې دافغانستان داساسي قانون ، دانتخاباتو دقانون او خپله دافغان ولس له نظره ددې کانديدانو په جمله کې داسې کانديدان هم شته چې دجمهوري رياست دمقام لپاره دکانديدۍ وړ نه دي ، دساري په توګه عبداللطيف پدرام او عبدالحفيظ منصور دافغانستان داساسي قانون له مخې ددې حق

(c) ketabton.com: The Digital Library

نـه لـري، چـې دجمهـوري رياسـت او ان دافغانسـتان پـه عـامو انتخابـاتو کـې ګډون وکړي ، ځکـه چـې دوی ځانونـه افغانـان نـه بـولي او داساسـي قـانون لـه مخـې يـوازې افغانـان پـه ټاکنو کـې دګډون حق لري . دانتخاباتو دکميسيون له اعلان سره سم د ولس لـه خـوا پرجنـرال عبدالرشـيد دوسـتم ، کـريم خليلـي او حـاجي محمـدمحقق تـر (۱۱۵) زيـات انتقادونـه شـوي او هغـوی يـې پـر بشري جرمونو تورن کړي او ددې لپـاره يـې ګڼ شمېر اسناد هـم وړاندې کړي، خو دټاکنو کميسـيون دقـانون دتطبيـق پـه برخـه کـی ځان ناګـاره واچـوه ، دکورنيـو چـارو وزارت او سـترې محکمـې تـه يي دامسئله حواله کړه ، هغـوی هـم د(نـرا) غونـدې سـترګې پټـې کړې او ويې ليکل چې نه بابا هېڅ خبره نه ده، دې ټولو هېڅ ګنـاه نه ده کړې، نه يې کابل وران کړی، نه يې تنظيمي جګړو کې برخـه اخيستې ، نه يې يو عسکر دچاپر عزت او عفت تېری کړی، نه يې دچاپر سرونومېخونه ټکوهلي او نـه يـې چېرې لـوټ او تـالان کـړی دی ، دا داسې سياسي پرېښتې دي چې لـه ګناه او خطا پـاکې دي!! ، دواړو ارګـانونو،کورنيو چـارو وزارت او سـترې محکمـې پـرې دبې ګناهۍ مهرونه ولګول او دانتخاباتو کميسيون هم پـه هسـکه غـاړه اعـلان وکـړ چـې دادی " الا بـلا بـه ګـردن مـلا " مـوږ خـو دامسـئوليت هغـوی تـه حوالـه کـړ چـې پـوليس او قاضـي يـې نـه ملامتوي، نو موږ څه کاره يو چې چا باندې حکم کـوو چـې داګنـاه ګار دی که نه دی؟ يو شـمېر نـور کانديـدان بيـا داسې دي چـې نـه د(بدو) دي او نه د(ښو) هسې دشهرت نشې پسې اخيسـتې او ځـان يـې کانديـد کـړی، دوی فکرکـوي چـی مـوږ خـو هسـې هـم نـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کامیابېږو راځه ځان مشهور کړه ګوندې سبا ګټونکی کاندید یو څه راکړي ، ځینې وایي څه دټاکنو په نړۍ کښدو سره به دیو قوي کاندید په ګټمه تېرشو یو څه نغده مغده او راتلونکي کې کومه څوکۍ مقام خو به راکړي ، په همدې وجه دکاندیدانو شمېر یو نیم درجن ته ورسېد .که چېرې دټاکنو کمیسیون داساسي قانون او خپله دټاکنو دقانون تطبیق ته جدي پاملرنه کړې وای، نو نن به دکاندیدانو دا بسندوړ جوړ نه وای . دکاندیدانو دا دومره اوږد لست نه یوازې دانتخاباتو کمیسیون ته ستونزې راولاړوي او دانتخاباتو لګښت لوړوي ، بلکې ولس ته هم ستونزې پیداکوي ، یوزیات شمېر خلك د ووټ کارت په ۱۸ عکسونو کې دخپلې خوښې کاندید په پیداکولو کې له ستونزو او تېروتنیو سره مخامخېږي ، سره له دې چې د ۱۸ کاندیدانو له جملې څخه یو زیات شمېر په دې نه بریالي کېږي، چې زیات شمېر رایې ترلاسه کړي، ټول ووټونه تقسیم کړي او انتخابات دویم پړاو ته پاتې شي . خو دګټو کاندیدانو شتوالي کې د دا ډول خطرونو احتمال وي . د ۱۸ کاندیدانو له شتوالي څخه داسې څرګندېږي، چې ځینې یې له انتخاباتي کمپاین څخه یوازې او یوازې دخپل شهرت، مالي ګټو او راتلونکي کې دنورو مادي او نامشروع ګټو دخوندي کولو او ګټلو په نیت ولاړ دي او یو شمېر افغان ضد ، اسلام ضد او افغانستان ضد کاندیدان بیا انتخاباتي کمپاین دخپلو ناوړه اهدافودبیان لپاره ښه فرصت او طلایي چانس ګڼي . دا ډول اشخاصو ته په نورمالو شرایطو او نورو چارو کې هېڅکله هم داسې تبلیغاتي امکانات نه برابرېږي لکه انتخاباتي کمپاین ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

خودې ټولو نادودوسره سره مورِ هیله لرو چې افغان ملت به لـه دې
ناخوالو او ازمېښتونو څخه بریمن راووځي او ملت دښمنه عناصر
به لا پسې مختوري او کوز ګوري شي .
دهمداسې ورځې په ارمان .

(c) ketabton.com: The Digital Library

د فاتحې اعلان

دا لیکنه هم د ((قلموال)) جریدې پر ۱۳۸۳ل کال په (۲) مه ګڼه کې خپره شوې ده.

اساسي قانون: پلار

لویه جرګه: مور

ملګري ملتونه: بېواکه قاضیان

د امریکا متحده ایالتونه: کوربانه

د جرګې غړي: ورونه

جمعیت، نظار شورا او ټول ستمي ګوندونه: تربوران

حکومت: بې تفاوته خپلوان

افغان ملتیان:احتیاط کاري ورېرونه

مشاور وزیران: د لستونې ماران

د جمعیت، نظار شورا او نورو ستمي ډلو دهغې اوږدې، دښمنۍ، د حکومت دبې کفایتۍ او د خپلوانو د مضر احتیاط له امله، د اساسي قانون (شلمه ماده) په حق رسېدلې ده (اناالله وانا الیه راجعون)! د اساسي قانون ددې مادې ټولو خپلوانو اود لویې جرګې وکیلانو ته په خورا درنښت او خواشینۍ سره خبر ورکول کېږي، چې سر له سبا د ټول هېوادپه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کچـه د ښـځينه وو فاتحـه پـه کابـل کـې د ملګـرو ملتونـو د ځانګړي دفتر (يوناما) په مرکزي او ټولـو سيمه ييزو دفترونـو او دنرينه وو، معيوبينو او معلولينو فاتحـه د کابـل په عيـدګاه جومـات او د ولايتونـو او ولسـوالیو پـه جـامع جومـاتونوکې د درې ورځـو لپـاره اخيسـتل کېـږي. د مـړو شـويو او وژل شـويو اشخاصـو پـه چـارو کـې زمـوږ خبريـال او سياسـي مبصـر ليکـي چې که ډېر ژر د اساسي قانون د (۱۲) مې مـادې غـم ونـه خـوړل شـي، نـودا مـاده هـم د شـلمې مـادې پـر برخليـک اختـه کېـدی شي، نو له همدې املـه لـه ټولـو کورنيـو او بهرنيـو مـلا امامـانو څخه پـه ډېر درنښت هيلـه کېـږي، چې د فـاتحې د مراسـمو پـه بهيـر کـې پـر شـلمې مـادې د ويـر او تبصـرې پـه تـرڅ کـې د شپاړسمې مادې رنځور حالت ته هم نغوته او اشاره وکړي.

د اعلان پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

دناسمې سرشمېرنې ناسمې اغېزې

دا لیکنه د ((قلموال)) جریدې پر ۱۳۸۳ل کال په (۲) مه ګڼه کې خپره شوې ده.

سرشمېرنه د بشري موضوع ترڅنګ یوه مهمه سیاسي موضوع هم ګڼل کېږي، په افغانستان کې هره سیاسي او قومي ډله د خپلو حقوقو د اثبات او تر لاسه کولو لپاره سرشمېرنه دیوې مهمې وسیلې په توګه کاروي، هېڅوک هم پر خپل واقعي شمېر قانع نه دي او هېڅا ته هم خپله شمېرپه سمه توګه معلوم نه دی، هره ډله د خپل شمېر په زیاتونه کې دومره مبالغه کوي، که دا دفرضیې دیو اړخ په توګه ومنل شي، نو دافغانستان نفوس به تر اوسني حالته څو ځله زیات شي، همدغه عوامل، نانندرې او جنجالونه په افغانستان کې د یوې دقیقې سرشمېرنې اړتیا تر بله هر وخته زیاته په ډاګه کوي، یوه دقیقه سرشمېرنه به دهر چا دحقوقو برید، حد او حدود وټاکي او د شمېر د زیاتونې او کمونې په پلمه به د زیاتو امتیازاتو ترلاسه کولو او د نورو د حقوقو د غصبولو مخه ونیسي، خو که سرشمېرنه هم د سیاسي غرضونو تر سیوري لاندې ترسره شي او په قصدي او ناقصدي ډول په کې درغلې وشي اوبیا همدا ناسمه سرشمېرنه د ټولنې دبېلابېلو پارکو ترمنځ د سیاسي، ټولنیزو، اقتصادي، پرمختیایي او نورو امتیازاتو او حقوقو د وېش مصداق وګڼل شي، نو په ټولنه کې ډېرې زیاتې ستونزې

(c) ketabton.com: The Digital Library

راولاړولای شي، يوې خوا ته تر خپل ټاکلي حده زيات امتياز او بلې خواته زيات زيان رسېږي. دحقوقو د نااندولی په دغسې يو حالت کې عدالت له منځه ځي او يو لوری مجبورېږي، چې د خپلو حقوقو د اعادې لپاره مبارزه پيل کړي اوبل لوری هڅه کوي له هرې ممکنې لارې تر خپل استحقاق پورته امتياز خوندي کړي، دا حالت د دواړو لوريو ترمنځ د ذهني او فزيکي ټکر سبب ګرځي او په پای کې دواړو لوريو ته زيان رسېږي، کېدی شي ناسمه سرشمېرنه په لنډمهالي توګه يوه لوري ته ګټه ورسوي، خو په وروستی نتيجه کې يې هېڅ لوري ته ګټه نه شته، دلته به د ټولنې دژوندانه پر ځينو مهمو خواوو د ناسمې احصايې منفي اغېزو ته لنډه اشاره وکړو.

۱- پرسياسي برخه: په افغانستان کې د احصايې د ناسمې ښوونې يا ناسمې اخيستنې يو اساسي علت همدا سياسي اړخ دی، څوک چې په افغانستان کې قومي، سيمه ييزو او ژبنيو مسايلو ته لمن وهي اويايې تردې عنوان لاندې ګوندونه او ډلې جوړ کړي دي، هغوی د سياسي امتيازاتو د ترلاسه کولو لپاره احصايه د يوې اساسي وسيلې په توګه کاروي، که په افغانستان کې اوسنی سرشمېرنه بيا هم په سمه توګه وانه خيستل شي او په شعوري يا ناشعوري ډول درغلي په کې وشي، نو دې ډول تبر ته به ښه لاستی جوړ شي، ځينې قومي ډلې تر خپل استحقاق پورته او ځينې به کښته امتياز ترلاسه کړي. يوشمېر سياسي امتيازونه کېدی شي هرې سيمې يا ولايت ته د هغوی د نفوسود مجموعي شمېر له مخې په پام کې ونيول شي، دېلګې په توګه د پارلمان

(c) ketabton.com: The Digital Library

څوکی. که د ناسمې احصایې له مخې ووېشل شي ځینې ولایتونه به زیانمن شي او ځینې به زیات امتیاز ترلاسه کړي، هغه ولایتونه چې د ناسمې احصایې له مخې ورته خپل حق نه دی رسېدلی هغوی به دخپل حق لپاره هڅه کوي او هغوی چې زیات امتیازات ترلاسه کړي خپل امتیازت به خوندي کوي، په دې وجه سیاسي بحران او ټکر ته لار اوارېږي، ددې پرځای چې د هېواد وده وکړي له کړکېچ سره مخامخېږي او کورنی بحران منځته راځي.

۲- پر ټولنیزه برخه: دولت د ټولنیزعدالت دتامین په خاطر مجبور دی دهېواد دهرې سیمې دټولنیزو اړتیاوو د پوره کولو او اجتماعي ښېرازی لپاره د سیمې نفوس په پام کې ونیسي او د هغوی د شمېر له مخې ورته پانګه ېېله کړي، خو که دلته هم عرضه د ناسمې احصایې پر بنسټ ولاړه وي او تقاضا تر هغې زیاته وي، نو په واقعیت کې د خلکو مشکل نه حلېږي او ځینو سیمو ته چې تر تقاضا او استحقاق پورته امتیاز ورکړل شوی په دې حالت کې هم د ملت پانګه بې ځایه لګول کېږي، دا حالت په هېواد کې ټولنیزه ناانډولي رامنځته کوي. د ټولنې د ناانډولی وروستي حالت نارضایتي اوبیا ټکر دی، اکثره هېوادونه غواړي د ټولنیزې ناانډولی له بحرانه ځان وژغوري او نه غواړي په خپل هېواد کې یې یوه سیمه پر بلې هغې برلاسې شي، په دې ډول به هغه یوه سیمه ټول عمر د محکومیت او بله د حاکمیت احساس وکړي، په ټولنه کې د افراط او تفریط د حالت ټینګښت په پای کې دټولې ټولنې دبربادی سبب کېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۳- پر پرمختیایي یا ودانیزه برخه: په افغانستان کې د فردي مساوات او عدالت د تامین لپاره په کار ده، چې په ټول هېواد کې متوازنه پرمختیا رامنځته شي او په متوازنه پرمختیا کې دهېواد هر وګړی د هېواد هر ګوټ کې چې اوسېږي له خپلو مساوي حقوقو برمخنېږي، د متوازني پرمختیا لپاره هم ښه مصداق دقیقه سرشمېرنه ده، کـه دولت سره د هېواد د هرې سیمې، ولایت یا ولسوالۍ دقیقه احصایه موجوده وي، نو دولت کولای شي د هغې سیمې د نفوسو په پام کې نیولو سره دښوونې او روزنې مرکزونه، روغتونونه، وړوکتونونه، فابریکې او نورې پرمختیایي ادارې او نور اړتیا وړ مرکزونه جوړکړي. د ساري په توګه که یوه ولسوالۍ کې یو لک تنه ژوند کوي، په هغې کې دوه روغتونه خو که بله کې چې پنځوس زره تنه ژوند کوي هغې کې څلور روغتونونه جوړ شي، نو په داسې حالت کې اجتماعي عدالت تامین نه شو اود خلکو ترمنځ توپیري چلند وشو، د خلکو دمشکل د حل لپاره تر ټولو ښه معیار همدا د نفوسو معیار دی، البته جغرافیایي ستونزې، موقعیتونه او ځینې نور مسایل هم د استثناتو په توګه د منلو وړ دي، خو د متوازنې پرمختیا لپاره ښه معیار د نفوسو شمېر دی، ځکه چې که په هېواد کې متوازنه پرمختیا رامنځته شي، د خلکو ترمنځ د نارضایتۍ احساس له منځه ځي، ملي یووالی لا ټینګېږي او دا کار د ټولنې د لاپرمخیتا سبب ګرځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

محکمه خپله د محاکمې وړ ده

دا لیکنه هم د ((قلموال)) جریدې پر ۱۳۸۳ل کال په (۲) مه ګڼه کې خپره شوې ده.

په یو کتاب کې مې لوستي وو : " خلکو به ویل داپلانی دومره سپین سترګی دی، چې له کالیو سره دې په سترګو کې راننوزي، خو ما نه منل ځکه چې سترګې خو ډېرې کوچنۍ دي سړی له کالیو سره څه چې یوماشی په کې ننوزي څومره سړی په عذابوي، خو کله چې لږ رالوی شوم نو پوی شوم چې خلك له کالیو سره څه چې له بسته بسته موټرو ، تعمیرونو او بلډنګونو سره دسړي په سترګو کې راننوزي، پرون یې هېڅ نه لرل ، خو نن یې موټرې ، بلډنګونه او تعمیرونه ولاړ دي ، خو چې ورته ووایې دادې له کومه کړل ؟ نو فوراً به ځواب درکړي کوم؟ څه شی؟ داڅه دي بابا داخو هېڅ هم نه دي، نو دې ټولو سره دې په سترګو کې راننوزي، نو زه هله پوی شوم چې له کالیو څه چې له غټو غټو مانیو سره هم سړی دچاپه سترګو ورننوتی شي . " لکه څنګه چې په طبعیت کې ډېر څیزونه دانکشاف په حال کې دي او انساني ژوند خو ترهرڅه زیات د ودې په حال کې دی، نو په دې سترګو کې راننوتل هم ببخې ډېر پرمختګ کړی دی . اوس خلك له بسته بسته بنارونو، ولایتونو ، مملکتونو ، لویو لویو جنایتونو سره دسړي په سترګو کې راننوزي . یانې سپین سترګي تردې حده زیاته

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوې چې نور نو هېڅ سترګې او عقل پرې کار نه کوي، په تېره بيا په سياسي برخه کې. په افغانسان کې به دهېڅ سياسي ګوندمشر په دې پړ نه کړې چې ده ګڼې افغانستان کې کوم وران کارکړی، د دوی په وينا ټول ناوړه کارونه مقابل طرف کړيدي او که کوم ځای کې ده نه کوم ورانی او خطا شوي داهم مقابل لوري پرې تحميل کړيدي .

له استاد رباني سره چې کېښې نو ته به هېڅ فکر ونه کړې چې په روسيې کې چاپ شوې شپاړس نيم زره مليارده افغانۍ دده په نازکو ګوتو د تنظيمي جنګونو لپاره لګول شوي دي، که د انجينر حکمتيار پلويانو سره کېښې، نو هېڅ به داثابته نه کړې چې دوی ګڼې پر کابل ښار توغندي اورولي ، که دانجنير احمدشاه مسعود له پلويانو سره کېښې ، نو هېڅکله به پرې ثابته نه کړې چې دوی هم چېرې پلونه، پلګوټې او ښارونه نړولي، يايې هم له روسانو سره اوربند کړی او يايې هم له وحدت حزب او اسلامي حزب سره په جګړو کې دکابل پراخه برخه ورانه کړې او افغانستان کې يې دقومي جنګ دپيل لپاره هڅې کړي دي. دعبدالعلي مزاري ، کريم خليلي ، اکبري او محقق پلويانو سره چې کېښې هغوی خو ببخي دامنې نه چې دوی هم کوم مېخ بې ځايه کارولی اوټکوهلی او يايې چاته بې ځايه دمړي نڅا ور ښودلې ده. ددوستم پلويان خو هېڅکله دانه منې چې ددوی عسکرو دې چېرې هم دچا ور ټکولی وي او خلک دې ددوی دعسکرو له ژبې او لاس څخه ازار شوي وي ، دوی دخپل سياسي ژوند په ټول بهير کې دهېچا پرکور برید نه دی کړی، لنډه دا چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا ټول بې ازاره توتکی ِ دي،ددې ټولو دبې ګناهی ِ ثبوت هغه وخت وړاندې شو چې کله دانتخاباتو کمیسیون دکاندیدانو په اړه وویل که څوك پرې څه نیوکه لري، نو کمیسیون ته دې ولېږي. تر دریو ورځو په کمه موده کې پرجنرال دوستم ، کریم خلیلي او حاجي محمدمحقق تر (۱۱۵) زیات تورونه پورې شول چې اکثره په کې دبشري ضد جرمونو تورونه وو، کېدی شي پر ښاغلي قانوني او نورو کاندیدانو هم تورونه وو ، یاکمیسیون ته نه وي رسېدلي او یاهم کېدی شي هغوی پرې ځان غلی کړی وي ، ځرنګه چې دانتخاباتو کمیسیون ډېر زیات قوت نه لري، نه داساسي قانون او نه هم دخپل انتخاباتي قانون دتطبیق وس لري نو مسئولیت یې له خپل سره تېرکړ او خبره یې کورنیو چارو وزارت او محکمې ته راجع کړه، هغوی هم دنر غوندې سترګې پټې کړې ، سم له لاسه یې حکم او فتوه صادر کړل چې لګېدلي تورونه نامستند او بې بنسټه دي او دا درې واړه ښاغلي بې ازاره توتکی ِ دي، نو ماته بیا هغه دسپین سترګی ِ خبره رایاده شوه چې دې وطن کې ربښتیا هم دروغو او سپین سترګی ِ ښه انکشاف کړی دی . وګورئ له بسته بسته ښارونو، دهېواد له پایتخت ، له دې دومره ولایتونو، ورانیو، دکابل ښار له (۶۵) زرو وژلوشویو ښاریانو سره دسړې په سترګو کې رانوزي، افرین دې په دې جرئت !!. او بل دې پردې اخلاقي جرئت افرین وي چې ویل یې تورونه مستند نه وو ، عجیبه خو داده، چې اکثره وخت قاضي په قیاس استدلال کوي، چې له دې ایت شریف اوحدیث شریف څخه قیاس دادی . یو چاویل : یوشی دی ګرد دی ، ژېړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی ، تریو دی ، لاس کې ځایېږي، نو سړی خپله پوهېږي چې نارنج دی . خو چې بیا هم څوك نه پوهېږي سړی به څه ووایي!؟ ایا دکابل ښار ورانی ثبوت نه دی ، ایا دکابل ښار (۶۵) زره وژل شوي ښاریان سند نه دی ، آیا ددې اشخاصو خپل خپل مطبوعات سند نه دی، ایا خپله دکورنیو چارو وزارت او دستړي محکمې ودانۍ سندونه دي چې څو څو توغندي یې دهمدې تنظیمي جنګونو پروخت پر سینه ورتش کړي دي ؟ دا د دنیا په تاریخ کې یو ډېر بدرنګه مثال دی، چې دیومملکت دوه ستر ارګانونه اجرائیه اوقضایه (پولیس او قاضي) دې همزمان پر جنایتکار پرده وغورځوي، دوی هغه دعوامو په اصطلاح غر په پر پټوي .

وایي دسورلۍ په یوه موټر کې ګڼ خلك ناست وو ، له یوه څخه دباد خطا وشوه نورو ځان ناګاره کړ، دده پرشرم یې پرده خوره کړه، چې ځه ګڼې مورِ لاڅه نه دي اورېدلي، خو خطا شوي شخص به خپله پښه دموټر پر یوه ټیم راکشوله او هڅه یې کوله چې هغه ته ورته اواز تولید کړي اوپه دې ډول یې غوښتل چې داګڼې دموټر دټیم او دده دپښې ترمنځ

(c) ketabton.com: The Digital Library

دټکر اواز و، نه دده هغه اصله خطا ،دده داهڅه په دې خاطر وه چې نوره سورلۍ تېرباسي. خو په سورلۍ کې يو تن چې دده دې حرکت ډېرپه تنګ کړ، له لږ جرئت څخه کار واخيست، نو پر ورو يې ورته وويل : " ماما دغږ چاره خو دې ورته وکړه، چې دبوی چاره به يې څنګه کړې ؟ " دې سره خطا شوی شخص پر اصلي موضوع پوه شو، نو اوس هم ولس دې ستړې محکمې او کورنيو چارو وزارت ته وايي چې تاسې خو ددې کانديدانو دغږ چاره وکړه خپله غاړه مو بنده کړه او دوی مو بې ګناه وبلل، خو د بوی چاره به يې څنګه وکړئ ، دا دکابل ورانی او دهېواد نوره ويجاړي داهم تاسو ورودانوئ که نه دا کار خپله دوی ته ورپرېږدئ ؟

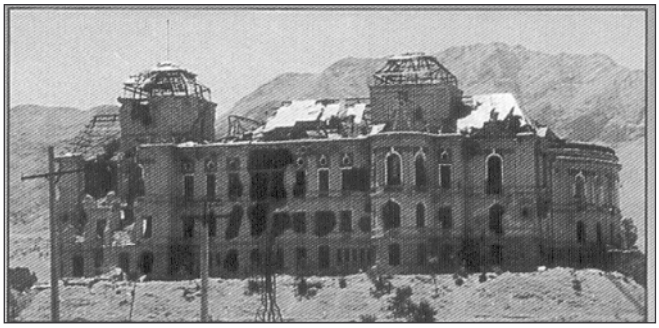

زه نه پوهېږم چې پرکورنيوچارو وزارت او ستړې محکمې يا پوليس اوقاضي باندې به انتقاد دڅومره سزا سبب شي، خو دا بايد هم وويل شي چې زمونږ مظلوم ولس پر هرڅه پوهېدلی که څوك جنايتکار او غله ته د اتل لقب هم ورکړي، نو ولس يې پېژني او که څوك پر ربښتينو اتلانو خاورې هم واړوي، نوبيا هم ولس پرې پوهېږي ، که ستره محکمه او کورنيو چارو وزارت هرڅومره هم ترسياسي فشار لاندې وای بايد داسې پرېکړه يې نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وای کړي ، خپل تاریخ یې نه وای بدرنګ کړی . لږ ترلږه یې ځان غلی نیولی وای او چاته یې دبېګناهی سند نه وای ورکړی ، عجیبه خبره خو داده چې دوی له خلکو نه دمجرمینو د جرمونو سندونه غواړي . نو دوی ته هم داسوال راجع کېږي چې ایا تاسو ته ښاغلي دوستم ، خلیلي او محقق هم دخپلې نېکنامی سند ورکړي چې تاسو دهغه له مخې هغوی بې ازاره مرغی وګڼلې که څنګه؟ د دوستم ، خلیلي او محقق کیسونو خو ستاسو په وینا اسنادو ته اړتیا درلوده ، ایا دعبدالحفیظ منصور او لطیف پدرام موضوع، چې دواړه په جار ناري وهي چې افغانان نه دي هم اسنادو ته اړتیالري؟ بل تاسو سندڅه ته وایئ ؟ خلك ، مړي ،ورانی، ښارونه ، هدیرې ؟ سند نه دی ؟ افرین دهغه قاضي او هغه پولیس پرضمیرشي، چې تر داسې پرېکړې وروسته هم ورته په خپله بستره کې ارام خوب ورځي ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

دښاغلي حامد کرزي يو سياسي جرئت

دا ليکنه هم د ((قلموال)) جريدې د ۱۳۸۳ل کال په (۲) مه ګڼه کې خپره شوې ده.

دتېرو دوه نيمو کلونو په بهير کې د ښاغلي حامد کرزي سياست د زيات احتياط يوعلت شايد دا وي، چې نړيوالې ټولنې اوپه سرکې يې د امريکا متحده ايالتونو، نه غوښتل خپل افغاني کورنۍ ائتلافي ملګري، چې په دولت کې يې تر خپل استحقاقه زيات اوپورته امتياز ترلاسه کړی، په لنډه موده کې له دې امتياز څخه محروم شي، په خپله کورنيو جنګسالارانو هم هڅه کوله چې د ټوپک د زور ترڅنګ ځانته د ((جهاد)) او ((مقاومت)) په نامه د مشروعيت نوري لارې چارې ولټوي. خو ددې ټوپکوالو واکمنو سپين سترګي تر دې بريده ورسېده، چې له ځان پرته يې نور هېڅا ته هم مجاهد نه ويلې، ان خپلو استادانو ته، که څه هم د افغان ولس او نورو اکثرو مجاهدينو په نظر دوی ربښتيني مجاهدين نه وو، هر وخت يې د ائيتلافونو او سازشونو له لارې ځان قدرت ته رسولی او په سياسي ډګر کې مطرح کړی دی. لنډه دا چې په خپله د عام ولس او د ملت د ديموکراتو شخصيتونو په ذهن کې د دوی پر وړاندې کرکه موجوده وه. دوی نه يوازې په نامشروع ډول زيات واک تر لاسه کړی و، بلکې زياته هڅه يې کوله چې خپل واک وځواک نور هم زيات کړي، د ښاغلي کرزي او نړيوالې ټولنې له خوا د روانې شوې ډيموکراتيکې او سمونپالې پروسې پر وړاندې يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زیات خندونه را ولاړ کړي وو. پر ښاغلي کرزي د ولس له خوا ډېرزیات انتقادونه وو، چې ولې له دې جګړه مارانو خپله لاره نه ښېلوي، د ښاغلي کرزي د محبوبیت ګراف د هغه د واکمنۍ په پیل کې ډېر پورته و، خو کله چې د کورنیو جګړو یو زیات شمېر اصلي لوبغاړو ته په دولت کې زیاتې ونډې ورکړل شوې، نو دې ګراف متوسط او ددې اشخاصو و اک په دوام سره نزولي حالت خپل کړ، د سیاسي کتونکو په نظر که ښاغلي کرزي له دې ډول څوکۍ پالو او ملت ناخوښو اشخاصو څخه خپله لاره نه وای ښېله کړې، نو ددې ډېر امکان و، چې ډېر خلک به په انتخاباتو هډو ګډون ونه کړي او یا به کم خلک کرزي ته رایه ورکړي، بل که ښاغلی کرزی کامیاب هم شي ایا همدا اشخاص او همدا کابینه به ولس ته د منلو وړ وي او دوی به هېواد ته څه ګټه ورسولای شي؟ ښاغلی کرزی کېدی شي د خپلې واکمنۍ له پیله دې نیمګړتیا ته متوجه و، خو د ائتلافي حکومتونو مجبوریتونه همداسې وي، خو اوس هم ښه او مناسب وخت و، چې کرزي صیب له ملیشه یې واکمنو او دهغو له قومندانانو څخه خپله لاره ښېله کړه، خلکو همېش کرزي صیب ته ویل چې ښاغلي محمد قسیم فهیم ستا په لستونې کې د ولس له بریده ځان ژغورلی او ستاسوله شهرت او محبوبیت نه د خپل ځان په ګټه کار اخلي، که دی ربښتیا هم لکه څنګه چې دی یې وایي په ولس کې مطرح سیاسي شخصیت وي، نو په مستقل ډول دې ټاکنو ته ودرېږي، هله به معلومه شي، چې دی په ولس کې څومره رایې لري، کله چې ښاغلي کرزي اعلان وکړ، چې محمد قسیم فهیم

(c) ketabton.com: The Digital Library

به په راتلونکو ټاکنو کې زما مرستیال نه وي، نو دخلکو زړونه باغ باغ شول او دایې د کرزي یو ستر سیاسي جرئت وباله، ولس شکر وویست، جې د جمهوري ریاست د معاونیت پوست کې له داسې یو شخص څخه خلاص شو، چې د کابل په ورانیو کې یې غټ لاس درلود. د یوې سروې له مخې په سلو کې (۹۵) خلکو د کرزي دا عمل په غوڅه تائید کړ، یوازې (۵) په سلو کې خلکو د احتیاط په قید وویل چې اوس به فهیم د ټاکنو د ګډوډولو لپاره هڅه کوي.

ولس نه یوازې دښاغلي کرزي په دې عمل خوشاله دی، بلکې پردې هم ډېر خوشاله دی، چې کرزي وویل: «که په راتلونکو ټاکنو کې بریالی شم، نو ائتلافي حکومت نه جوړوم او زما د تېر حکومت کمزوري همدغه ائتلافي حالت و» خدای (ج) دې وکړي چې ښاغلی کرزی په انتخاباتو کې تر بري وروسته رښتیا هم یو مسلکي او نا ائتلافي حکومت جوړ کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

قلموال، ټوپکوال او نړیوال

دا لیکنه د ((قلموال)) جریدې د ۱۳۸٦ل کال په (۱) ګڼه کې ددې جریدې د سریزې په توګه خپره شوې ده.

درې لسیزې کېږي چې افغانستان د ټوپکوالو په منګولو کې راګیر دی، ځینې وختونه داسې وو، چې ټوپکوالو په کې په یو نه یو ډول مشروعیت درلود، هغه وخت کې دوی د جنګ له مشروعیت سره سره ځینې نور ناوړه کارونه تر سره کول، ولس بیا هم په چوپه خوله زغمل. د بن تر کنفرانس او دنوي حکومت تر جوړېدو وروسته هیله دا وه چې نور به نو ټوپک، قلم او منطق ته ځای پرېږدي او د زورواکۍ دوران به پای مومي. کله چې د نړیوالو عمل څرګند شو، خبره تر بدو بدتره شوه، په پیل کې خلکو فکر کاوه چې نړیوال ځواکونه به له دې زورواکو څخه وسلې واخلي، خو وروسته څرګنده شوه چې دوی دا قومندانان ځان ته دومره نږدې کړل، چې خپل باډیګارډان یې مقرر کړل، دې سره نو د زورواکانو مړۍ لا غوړه شوه، څو موده وړاندې د همغو یاغي قومندانانو له جملې څخه درېو غټو قومندانانو، جنرال عبدالرشیددوستم،جرئت او امان الله ګذر د دولت پر وړاندې بغاوت او د دولت پر حیثیت یې تېری وکړ، یو د هېواد ملي بیرغ او د ولسمشر د عکس توهین وکړ، بل لوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

څارنوال ته لاس واچاوه او درېيم د دولت پوليس بې وسلې کړل او ويې ټکول، خو کله چې له نړيوالو ځواکونو سره د دوی دا عمل مطرح شو، هغوی وويل چې د اخو نو د حکومت خپله معامله ده او مورږ په کې غرض نه لرو، کله چې له هغوی څخه پوښتنه وشوه، چې يو جابر چې په جوزجان کې د هېواد ملي بيرغ راکوزوي، د حکومت د والي د له منځه وړلو هڅه کوي، او د هغه طالب ترمنځ چې په هلمند کې د حکومت پر والي برید کوي څه تفاوت دی؟ نو هېڅ منطقي ځواب يې نه درلود، حقيقت دادی چې دا زور واکي له ځينو بهرنيو منابعو سره رابطې لري، خپله دين محمد جرئت د هغو نيمه رسمي ملېشو مشري کوي، چې همدا اوس د بهرنيانو ساتنه او هغوی ته د اجيرو عسکرو په توګه خدمت کوي، نو دوی بهرنيو ځواکونو ته ددغه خدمت په مقابل کې دا مجوز او صلاحيت تر لاسه کړی، چې د حکومت د تکليف سبب شي. د نړيوالو (د يوه بام او دوه هوا) دا سياست تر اوسه پورې روان دی، که حالت همداسې روان وي، نود عدالت د تطبيق لپاره به هېڅکله لاره اواره نه شي، نه به کار د هغه اهل ته وسپارل شي، نه به د ټوپک منطق ختم شي او نه به د قلم منطق واکمن شي، ټوپکوال به د خپل د ټوپک پر زور اود نړيوالو په ملاتړ خپل جيبونه نور هم ډک کړي، اود وسله وال قوت تر څنګ به پر پانګوال قوت هم بدل شي، په آينده کې به دولسواکۍ محور هم د همدوی په لاس کې وي، عامه ذهنيتونه به هم اغوا کوي، کلونه کلونه به ظلمت او وحشت د ولسواکۍ او دولت په نامه پر ولس حاکم وي، غوره ببلګه يې په ولسي جرګه کې ځينې ټوپکوال پانګوال دي، چې له

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې دواړو وسایلو څخه یې د خپل ځان د حاکمیت لپاره کار واخیست او د خلکو مخالف اوس دخلکو د نماینده په توګه امتیاز تر لاسه کوي، بله بېلګه یې هغه رسنۍ دي، چې په یو نه یو ډول یې سلسله همدې ټوپکوالو پانګوالو ته رسېږي.

له نړیوالو او د افغانستان له حکومت څخه د قلموالو هیله داده، چې خپلې لنډ مهالې ځانې ګټې په پام کې ونه نیسي، د عدالت د تطبیق لپاره دې هر اړخیزې هلې ځلې وکړي، قانون او عدالت دې پر ټولو یو شان تطبیق کړي، هم پر ټوپکوالو، هم پر پانګوالو، هم پر سیاستوالو ، هم پر غریبانو او هم پر قلموالو.

د همداسې یو ارمان د عملي کېدو په ارمان.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولسمشرکرزی یې ګټې اومخالفین یې لوټې

دا لیکنه هم د ((قلموال)) جریدې پر ۱۳۸٦ل کال په (۱) ګڼه کې چاپ شوې ده.

په تېرو پنځو کلونو کې پر ګڼو ستونزو سربېره یو زیات شمېر مثبت او ګټور کارونه هم تر سره شوي، چې د افغانې ټولنې د هر اړخیزې بیا رغونې او نوې جوړونې په برخه کې ډېر مثمر واقع شوي دي، په تېرو پنځو کلونو کې دوه لویې جرګې جوړې شوي، چې یوې د افغانستان لپاره زعامت وټاکه اوبلې یې نوی اساسي قانون تصویب کړ، د جمهوري ریاست لپاره په ازاده او دیموکراتیکه فضا کې انتخابات وشول، د ولسي شورا او ولایتي شوراګانو لپاره انتخابات تر سره شول، دا هغه سیاسي پرمختیاوې وې، چې پر دې لنډ وخت یې کېدن ناشونی ښکارېده او د خلکو په فکر کې هم نه ګرځېدل. افغانستان په تېرو پنځو کلونو کې له نړیوالې انزوا څخه راوکښل شو، اوس افغانستان د نړۍ په ببلابېلو هېوادونو کې څلورپنځوس سیاسي نماینده ګۍ لري او همدغه راز په افغانستان کې د نړۍ د پنځه دېرش هېوادونو سفارتونه فعال دي، د ملګرو ملتونو شل نماینده ګۍ فعالیت کوي او تر (۱۳۰) زیات نړیوال سازمانونه او انجوګانې پر کار بوخت دي، د عامې روغتیا او ښوونې او روزنې په برخه کې هم د پام وړ پر مختګ شوی دی، د ټول هېواد

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کچه شپږ ویشت لوی روغتونونه، څوارلس کلینیکونه او یو سلو شل شخصي کلینیکونه جوړ شوي دي، د زده کوونکو شمېره له یو میلیون څخه شپږ میلیونو ته پورته شوه، په پنځو کلونو کې د ټول هېواد په کچه د درې زره او پنځه سوه ښوونځیو ودانۍ نوې جوړې شوې دي، یو زر او پنځه سوه نورې هم د جوړېدو په حال کې دي، دغه راز په ټول هېواد کې دوه سوه پنځه اویا دیني مدرسې هم جوړې شوي دي، چې شپېته زره طالب علمان په کې زده کړې کوي، همدارنګه په هر ولایت کې یو یو عالي دارالمعلمین جوړ شوی او د پوهنتونونو شمېر د ټول هېواد په کچه (۱۹) ته رسېدلی دی، چې د محصلینو شمېره یې څلوېښت زرو تنو ته پورته شوې ده.

د کلیو پراختیا او بیارغونې په برخه کې (۱۰۲۰۷) پروژې تکمیل شوي او د مخابراتو په برخه کې تر لسو زیاتو شرکتونو (اووه سوه میلیونه) ډالره پانګه اچولې، د هغو بهرنیو او کورنیو موسسو او خصوصي شرکتونو شمېر چې په افغانستان کې یې پانګه اچولې (اووه زرو) او دټولې پانګې رقم یې پنځه ملیارده ډالرو ته رسېږي، دغه راز په سلګونو نور مهم کارونه تر سره شوي دي. په مجموعي ډول په تېر و پنځو کلونو کې له نړیوالې ټولنې څخه نږدې شل ملیارده ډالره مرسته راجلب شوې ده، سربېره پر دې ولسمشر چې هر کله هر هېواد ته سفر کړی په لسګونو او سلګونو ملیونه ډالره مرسته یې را جلب کړې، خود ملت غټ تشویش او انتقاد په دې کې دی، چې دا ټولې راجلب

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوې مرستې پر خپل ځای او د ولس په درد نه لګېږي، ددوی مخالفان لکه طالبان او نور د دولت بیا رغول شوې پروژې له منځه وړي، مکتبونه سیزي او روغتونونه ویجاړوي، د دولت دولتي مخالفان بیا په درغلۍ او کرپشن ککړ دي او جمهور رئیس چې څه په سارا کې ګټي، دوی یې په کور دننه لوټي، تر څو چې دولت د دغو حکومتي او نا حکومتي مخالفانو پر وړاندې یو قوي دریځ غوره نه کړي، ډېره سخته ده چې دا مرستې ولس ته ورسېږي، دا مرستې اوس د اوبو هغه سربند ته ورته دي، چې ډېرې اوبه پرې سورې وي، خو د لارې په اوږدو کې له هر سوري څخه دا اوبه ببرته وځي او اصلي ځای ته بیا ډېرې کمې اوبه رسېږي او یا هېڅ نه رسېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د افغانستان دولت په دوو جبهو کې

دا لیکنه د ((قلموال)) جریدې پر ۱۳۸٦ل کال د په (۱) ګڼه کې خپره شوې ده.

د بن کنفرانس په توافقاتو او تر هغه وروسته پراوونو کې د نړیوالې ټولنې او د افغانستان د حکومت یوه غټه اشتباه دا وه، چې ټوله توجه یې یوازې تر حکومت بهر مخالفینو (طالبانو) ته وارولې او هغه ډلې یې ببخي له یاده ووتلې، چې تر طالبانو دمخه یې افغان ولس ته خپله بدرنګه ماضي پرې ایښې وه او اوس د امریکایي ځواکونو په زور یو ځل بیا واک ته رسول شوې وې. دې کې هېڅ شک نه و، چې افغان ولس له طالبانو تر پوزې رسېدلی و، خو پخوانیو تنظیمونو په تېره بیا شمال ټلوالې هم د خلکو په ځنو کې ګلونه نه وو ایښي، بلکې په کورنیو جګړو کې یې تر ټولو بد ریکارډ درلود. دولت او نړیواله ټولنه ورو ورو له رنګ شویو طالبانو سره په جنګ کې پرېوتل. دولت د داخلي ریفورم او اصلاحاتو پرځای د طالبانو پر ضد جګړې ته ترجیح ورکړه، څرنګه چې خلک د دولت له یو شمېر زورواکو جنګیالیو څخه نا ارامه شول، نو طالبانو دخپل بهرني ملاتړ تر څنګ له دې حالت څخه هم ښه ګټه پورته کړه او د زور او رضا له لارې یې د خلکو په منځ کې بیا ځالې جوړې کړې، پر کلیوالي سیمو د بهرنیو ځواکونو بې

(c) ketabton.com: The Digital Library

رحمه بمباری او د هغو په ترڅ کې د بې شمېره ملکي وګړو وژنه، د طالبانو تبر ته ښه لاستی برابر کړ او هغوی يې له دولت څخه د ولس د لرې کولو په هیله کې تر ډېره حده بریالي کړل. له بلې خوا د طالبانو پخوانۍ مخالفې جبهې یا په څرګندو الفاظو پخوانۍ او اوسنۍ شمال ټلوالې چې هر وخت يې د بهرنیو ځواکونو له موجودیت او لاسوهنې څخه د خپل ځان په ګټه کار اخیستی، له دې ترینګلي حالت څخه لاګټه پورته کړه او په دولت کې يې خپل موقف لاپسې قوي کړ. ان تر دې پورې چې د دولت هر اصلاحي حرکت يې له وسلوال چیلنج او ګوابښ سره مخامخ کړ. دوی له بهرنیو ځواکونو سره د ساختماني، اقتصادي او امنیتي قراردادونو او همدارنګه د دولت له څوکیو څخه د نامشروعو ګټو له لارې پر یوه ستر اقتصادي قوت بدل شول، اوس نه یوازې د یوه نظامي قوت په توګه مطرح دي، بلکې د اقتصادي ځواک په کار اچولو سره يې اجیرې رسنۍ هم په کرایه رانیولي او عامه ذهنیت هم اغوا کولای شي، غوره مثال يې څو رسمي او نا رسمي جنګیالي لکه دوستم، جرئت، امان الله ګذر او نور دي، چې د امنیتي کمپنیو په نامه يې خپلو او خپلوانو ته جوازونه اخیستي او په دې کمپنیو کې يې خپلې پخوانۍ ملېشې ځای پر ځای کړي، په دې ډول په اصطلاح، د خارجي کمپنیو ساتنه کوي او هغوی يې په مقابل کې موټې له پیسو ډکوي. په دې ډول ددې خلکو ملېشې هم خوندي شوې او په اصطلاح قانوني بڼه ورکړل شوې او پیسې هم ترلاسه شوې، د افغانستان په تېر درش کلن سیاسي بهیر کې وسلې او پیسې دوه هغه اساسي عناصر وو، چې د پوهې، اخلاقو، عدالت او حقوقو ځای يې نیولی دی. په همدې خاطر که جرئت، ګذر، دوستم او نور هر ډول عمل ته لاس اچوي، د خطر احساس نه کوي، نو که خلک له

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې اشخاصو څخه تر پوزې راشي، نو له طالبانو پرته د خلاصون بله هېڅ مرجع نه شته.

د دوو ولس دښمنه عناصرو پر وړاندې د نړیوالې ټولنې دوه ګونی چلند ، افغانستان له داسې یوه سخت ناورین سره مخامخلای شي چې تر تېرو ناورینونو به یې دخطر احتمال زیات وي. د بهرنیو ځواکونو او د افغانستان د دولت دا چلند ، حکومت د ولس په عامه ذهنیت کې د بې باورۍ له بحران سره مخامخوي او مشکلات لاپسې ژوروي. دې کې هم شک نه شته حکومت ددې پوره وس نه لري، چې پر یوه وخت له دواړو مضرو پدیدو سره جګړه وکړي یوازېنۍ مرجع چې باید له حکومت سره هر اړخیزه پوځي او سیاسي همکاري وکړي، هغه نړیواله ټولنه ده، چې د دولت داخلي مخالفین د دوی د الوتکو او تورو ترسیوري لاندې ژوند ته دوام ورکوي، نړیواله ټولنه چې په هلمند ، زابل، کندهار او نورو سیمو کې د دولت د یوه مخالف وسلوال لپاره بې دوه پنځوس (B۵۲) الوتکې پورته کوي او د یوه طالب په خاطر ټول کلی له خاورو سره برابروي، ولې د هغه باغي قومندان پر ضد چې په شبرغان کې د حکومت والي کلا بندوي او د وژلو هڅه یې کوي او د زرګونو افغانانو قاتل ګڼل کېږي، د خپلو الوتکو تشه یوه ګزمه نه ورلېږي؟ څو چې نړیوال ځواکونه او د افغانستان حکومت د نړۍ او لرې زورور او کمزوري خطر تر منځ تفاوت ونه کړي او یا لږ تر لږه د دولت ټولو مخالفینو ته په یو نظر او موافقینو ته په یوه سترګه ونه ګوري، ډېره مشکله ده، چې ددې مشوړې سر پیدا شي، جنګ به همداسې دوام کوي د افغانستان ودانۍ به ورو ورو تباه کېږي او نړیوال ځواکونه به هم بلاخره د شوروي اتحاد د پوځونو پر برخلیک اخته کېږي. هغه وخت بیا د شمال ټلوالې ملېشې دوی د ډوبېدو له

(c) ketabton.com: The Digital Library

خطر سره نه شي ژغورلای، ځکه چې دا ملېشې، په لږ تغیر سره له
پخواني شوروي اتحاد سره هم ملګرې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناټو او ائتلاف ځواکونه او قومي تصفيه

دا ليکنه د ((قلموال)) جريدې پر ۱۳۸٦ل کال په (۳)مه ګڼه کې چاپ شوې ده.

د ائتلاف او ناټو ځواکونه ورو ورو هغه حالت او عمل ته ورنږدې شوي چې د شوروي د پوځونو د يرغل پر مهال هغوی په پښتون مېشتو سيمو کې تر سره کاوه. شورويانو داسې فکر کاوه چې په افغانستان کې به د پښتون مېشتو سيمو د ځپلو له لارې د افغاني ټولنې د واک عنعنوي سيستم بدل کړي او دوی به د خپلو ځو تنو لاسپوڅو له لارې پر افغانستان واکمن شي، نو په همدې وجه يې په ټول افغانستان کې نږدې دوه نيم مليونه کورونه وران کړل او سلامتي سيمې او ولسوالۍ يې له وګړو تشې کړې، ټول افغانستان خو په تېره بيا کونړ، ننګرهار، پکتيا، خوست، پکتيکا، کندهار، هلمند، فراه، زابل او نورې هغه سيمې وې، چې روسانو ډېرې زياتې ځپلې، د ائتلاف او ناټو ځواکونه هم په قصدي يا نا قصدي ډول هغې مرحلې ته رسېدلي چې روسان په کې واقع وو. پر ودونو بمباري، پر جنازو بمباري، د شپې له خوا پر کليو بمباري ټول هغه شباهتونه دي، چې د روسانو له چلندونو سره سمون خوري، په تېرو شپږو مياشتو کې لږ تر لږه لس زره کسان په جنوب او جنوب شرق کې د ژوند له نعمت نه بې برخې شوي، چې ددې مطلق اکثريت ملکي وګړي دي. سره له دې چې د ملکي وګړو پر وژنه د افغانستان ولسمشر حامد کرزي څو ځله خپله

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوره خواشيني څرګنده او دناټو او ائتلاف ځواکونو ته يې خپله اند ښښنه په ډاګه کړه، خو هغوی لکه چې په افغانستان کې هېڅ حکومت نه وي، د ولسمشر په خبره او اند ښښنه سر نه ګروي. ناټو او ائتلاف ځواکونه په حقيقت کې هغو خلکو ته د خپل عمل سزا ورکوي چې د اوسني دولت مشر حامد کرزي ته يې په ډېره مينه، اخلاص او اتفاق رايه ورکړې او دا عامه وژنه او قومي تصفيه دهمغه عمل "انعام" دی. که نړيوال ځواکونه او دهغوی کورنۍ تالي څټي، مخبرين او جاسوسان پر دې فکر کې وي، چې د طالب او القاعده له نامه څخه په غلطې استفادې به د اکثريت دقومي تصفيې او عامه ورانۍ له لارې خپلو شومو هدفونو ته ورسېږي او کورنۍ مخبرين به د پرديو په زور، ځان اکثريت او پر دولت واکمن کړي، نو دا خوب دې د افغانستان تېر تاريخ او د عوامو په اصطلاح اوبو ته تېر کړي، دچنګيز، هلاکو، انګرېز او روس پر وړاندې دې د افغانانو د جګړو تاريخ وګوري، هغوی هم ډېرې قومي وژنې وکړې، ډېر کله منارونه يې جوړ کړل، ډېر سرونه يې تر خاورو لاندې کړل، خو بيا هم په پای کې په خپله مات شول، داسې مات شول چې د ځان د راټولولو وس يې هم پيدا نه کړ. يو ځل بيا بهرنيو ځواکونو ته وايو، هغه څوک چې تاسو په غېږ کې نيولي او تاسو ته ناسم رپورټونه درکوي، دا اشخاص نه تاسو، نه افغانستان او نه دې نظام ته وفادار دي، دوی له روس او ايران سره د يارانې ډېر پخواني تارونه لري، دوی ستاسو له زور او ځواک څخه ګټه پورته کوي، د خپلو اوخپلو بادارانو د ارمانونو لپاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

کار کوي او که تاسې خپل چلندونه بدل نه کړئ، نو پر یو ډ پر ناوړه
برخلیک به مو اخته کړي.

وما علینا الالبلاغ

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا ليکنه د ((قلموال)) جريدې د ۱۳۸٦ل کال په (۲) ګڼه کې دهغې د سريزې توګه راغلې ده.

کله چې جاپان په دويمه نړيواله جګړه کې ماتې وخوړه او درانه زيانونه ورته واوښتل، نو سم له لاسه ورسره د جاپان د بيارغونې مساله مطرح شوه. دا چې بيا رغونه بايد له کومه ځايه پيل شي او څه ډول پيل شي؟ په دې باب ګرم بحثونه وشول، دجاپان په پارلمان کې ځينو وکيلانو وويل، چې جاپان بايد زراعتي شي، ځينو وويل جاپان بايد صنعتي شي، له دې لارې به هم جاپان اباد شي او هم به د جګړې د ناورين جبيره وشي، خو د پارلمان يو وکيل وويل:((جاپان بايد انساني شي)) ((انساني په دې مانا چې مور بايد تر هرڅه دمخه تعليم ته توجه وکړو، کله چې مور په تعليمي ډګر کې زيات پرمختګ وکړو، هم خپل هېواد صنعتي او هم زراعتي کولای شو، خو که علم ونه لرو، نه په زراعت او نه په صنعت کې پرمختګ کولای شو)) همغه و چې جاپان تر هر څه دمخه او تر هر څه زيات تعليم ته پاملرنه وکړه، نن جاپان هغه هېواد دی چې هېڅ نالوستی شخص نه لري، له همدې کبله د نړۍ تر ټولو پرمختللی هېواد دی. دا چې په افغانستان کې ولې د تعليم مخه نيول کېږي، ښوونځي ترڅ کېږي او سوځول کېږي، دا څه تصادفي خبره نه ده، په افغانستان کې د جګړې اوربلوونکي

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر دې پوهېږي چې کله یو چا تعلیم وکړ، هغه د انسانیت او سړیتوب مدارجو ته رسېږي او کله چې څوك په انساني ارزښتونو سمبال شو، په هغه کې د زغم، تحمل او ښه ژوندانه روحیه پیاوړې کېږي او دا ډول اشخاص بیا په اسانۍ نه حاضرېږي، چې د چا په مقابل کې ناشعوري وسلواله جګړه وکړي. نو دافغانستان فزیکي دښمنان مخکې تر دې چې په یوه سیمه کې اساسي جګړه پیل کړي، فکر کوي هلته باید د جګړې لپاره ذهني محیط برابر کړي او د جنګ لپاره پراخه بشري قوه په پام کې ونیسي،کله چې په افغانسان کې د پخواني شوروي د یرغل پرمهال افغانانو جهاد او جنګ پیل کړ، نو یو شمېر بهرنیو او کورنیو کړیو افغانستان کې ښوونځي په نښه کړل، ښوونه او روزنه یې په کمونیستي رژیم پورې وترله او دا یې له کفر او الحاد سره معادل وګڼله، سره له دې چې افغان ولس له زده کړې سره مینه لرله، خو د روسانو پر ضد د جګړې عامه روحیه دا وه چې ښوونځي باید وسوځول شي، په نتیجه کې په ټول افغانستان کې نږدې درې نیم زره ښوونځي ویجاړ او وسوځول شول او د نږدې اوه ملیونو افغانانو د زده کړې مخه ونیول شوه، ددې وقفې په نتیجه کې په هېواد کې داسې یو نالوستی قشر راوټوکېد ، چې د تعلیم په اندول د وسلې له کلتور سره ډېر نږدې و. دا نسل بیا د یوې ارزانه بشري قوې او نسبتا وړیا کارګر په توګه په پاکستان او ایران کې استخدام شو او د پردیو هېوادونو د مانیو په ابادونې یې خپله انرژي ولګوله. اوس یو ځل بیا یو شمېر ګاونډي هېوادونه په تېره بیا ایران او پاکستان غواړي له هغه زور فورمول څخه کار واخلي، یو ځل بیا زمونږ پر

(c) ketabton.com: The Digital Library

هېواد د تيارو لمن خوره او د رڼا لاره ډب کړي. پاکستان پخوا د جهادي فعاليتونو په ترڅ کې د افغانستان ښوونځي تباه کړل او دا ځل پاکستان او ايران دواړه په ګډه غواړي دطالبي فعاليتونو په بهير کې د افغانستان ښوونځي يو ځل بيا د اور له کومي تېر کړي. طالبانو که لږ عقل هم لرلای، نو له تېرې تجربې څخه يې بايد ښه پند اخيستی وای، نه يې بايد د پاکستان او نه يې هم د ايران هيلې پوره کړې وای، دوی ته يو ځل تجربه شوه، چې حکومت په څو طالبانو او ملايانو نه چلېږي، نو که دوی چېرته د حکومت کولو ارمان لري، هم ښوونځي ورته پکار دي او که ژوند کول غواړي، هم ښوونځي ورته په کار دي. د دنيا په تاريخ کې به ډېر کم مثالونه پيدا شي، چې کوم سياسي يا نظامي حرکت دې د مکتب او تعليم مخالفت وکړي، مورِ له نړيوالې ټولنې څخه هيله کوو چې د ښوونځيو د سوځولو په برخه کې د ايران او پاکستان د اوږدې ستراتيژۍ مخه ونيسي، له طالبانو څخه مو غوښتنه ده چې نور نو د رڼا مخالفت ونه کړي، د ښوونځيو له سوځولو لاس واخلي او زمورِ معصوم کوچنيان پرېږدي، چې په ارامه د خپلې مور، خپل کلي، خپل جومات او خپل ښوونځي په لمن کې په مينه درس ولولي او خپل راتلونکي ته پانګه جوړه کړي.

هر څه رانه واخله خيال او فکر مې مه وژنه
دې کې مې وطن ته لوی تاوان ليدلی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نړیوالې ټولنې پاملرنه: د افغانانو لپاره یو طلایي چانس

دا لیکنه د ((قلموال)) جریدې د ۱۳۸٦ل کال په (۲)مه ګڼه کې چاپ شوې ده.

په نړۍ کې کمو ټولنو او ولسونو ته داسې یو چانس برابرېږي، چې د ټولې نړۍ په تېره بیا د شتمنو هېوادونو د پاملرنې وړ ګرځي، پر افغانستان باندې د پخواني شوروي د یرغل پر مهال افغانستان ته د ټولې نړۍ د ځواکمنو هېوادونو پام را واوښت ، خو هغه وخت نړۍ پر دوو قطبونو وېشل شوې وه او پوځي اړخ په نړۍ کې نسبتاً برابر برېښېده. دې پوځي او سیاسي اړخ هغه وخت افغانستان ته ځکه زیات زیان ورساوه، چې هر یوه په افغانستان کې د خپلې خوښې نظام د راوستلو لپاره پوره پوځي امکانات رالېږل، دې کار جګړه اوږدوله او د افغانانو د بشري زیان کچه یې اوچتوله، د یوه اوږده، خونړې، نا اټکله او نا اړوله جنګ په نتیجه کې د جګړې یو لوری (شوروي پلو) کمزورى او له ماتې سره مخ شو. لویدیزې او په اصطلاح ازادې نړۍ چې د شوروي په حذف سره په افغانستان کې خپل اصلي ارمانونه او تشویشونه بریالي او حل وګڼل، نوافغانستان یې له څېرمه هېر کړ، همدا وخت پر افغانستان د تنظیمي ګډوډۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه ترخه څپه تحمیل شوه او ورپسې د طالبانو سخت دریځی او تریخ نظام واکمن شو، دې حالاتو لس کاله دوام وکړ او په نتیجه کې د افغانستان زیاتره شتمنۍ، فرهنګ او د اقتصاد شیره وزبېښل شول، د طالبانو او امریکې د متحده ایالتونو تر منځ د ټکر په نتیجه کې د طالبانو نظام ړنګ شو، نو د نړیوالو پاملرنه یو ځل بیا افغانستان ته را واوښته، د نړۍ د پاملرنې له امله په افغانستان کې نه یوازې د سیاسي نظام رنګ بدل شو، بلکې د هېواد د فزیکي بیارغونې په برخه کې هم ډېر ګټور ګامونه پورته شول، خو دا ګامونه بیا هم دومره نه دي، چې د هېواد د خلکو ټولې هیلې او ارټیاوې دې خړوب کړي. د شمېرنو له مخې پر افغانستان باندې د شوروي د یرغل پر مهال د افغانستان پر خپلو شتمنیو سربېره، په مجموعي ډول(۹۵) ملیارده ډالره پخواني شوروي اتحاد او (۲۵) ملیارده ډالره د امریکا متحده ایالتونو او د هغو ملګرو، په افغانستان کې د جنګ د دوام لپاره لګولي دي، که ددې ټولو پیسو تخریبي ظرفیت محاسبه کړو، نو افغانستان ته یوازې په مالي برخه کې په سلګونو ملیارده ډالره زیان ور اوښتی دی. په تېرو شپږو کلونو کې د نړیوالې ټولنې د ټولې شوې مرستې یا وعدو کچه نږدې دېرشو ملیاردو ډالرو ته رسېږي، دا په داسې حال کې ده، چې ددې پیسو تر نیمایي زیاته برخه په یوه نه یو ډول بېرته د همدې مرستندویه هېوادونو او په هغو پورې تړلو موسساتو له خوا، له افغانستان څخه ایستل شوې او پاتې نیمایي یې هم د هېواد په داخل کې د پوره ټولنیزو او دولتي ظرفیتونو د نشتوالي له امله، په مناسب ډول نه ده لګول شوې. د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځینو شمېرنو له مخې افغانستان لږ تر لږه دوه سوه ملیارده ډالرو ته اړتیا لري، چې له جګړې راپیدا شوي ټول ټپونه پرې ورغول شي او د ټولنې اساسي فزیکي او فرهنګي جوړښت پرې جوړ شي. خو له دې سره سره د نړۍ له خوا چې کومې مرستې همدا اوس افغانستان ته ورکړل شوي، که دا هم په سمه بڼه او کیفیت لګول شوې وای، د نوې رغونې لپاره به یې اساساً ښه کار ورکړی وای. که چېرته په هېواد کې جګړه له منځه تللې وای او دجنګ نوې څپې نه وای راټوکېدلې نو کېدی شول، چې په حکومت کې د هغو کسانو لمن هم ژر ټوله شوې وای چې همدا اوس یې په نامشروع توګه د حکومت د واک او ځواک اساسي رګونه نیولي او لاهم ګډوډي ټوکوي او د نور امتیاز په لټه کې دي. اوس په افغانستان کې په حقیقت کې دوه ډلې د بې ثباتۍ لپاره سخت لېوال دي، یوه ډله د طالبانو تحریک دی، چې په ښکاره او څرګند ډول یې د حکومت او ټولې نړۍ په مقابل کې جګړه پیل کړې او بله د حکومت په داخل کې یو شمېر هغه ډلې دي، چې له روسیې، ایران او ځینو نورو هېوادونو سره خواږه اړیکي لري او په اوسنۍ سیاسي ترمینالوژۍ کې«د ملي جبهې» په نوم نومول شوې ده. د طالبانو او ددې ډلې د مخالفت توپیر دادی، چې دوی د نړیوالې ټولنې له مرستو څخه برخمن دي، هم د حکومت امتیازات اخلي، هم د نړیوالې ټولنې ددوستۍ ویاړ لري او هم د هغوی پر وړاندې، په پټو غونډو او ناستو کې، د ایران او روسیې له هیلو سره سم حرکت کوي، دوی له همغې میډیا څخه چې د غرب په ټېره بیا د امریکا د متحده ایالتونو په مالي لګښت میدان ته راوتلې، د ایران

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کلتوري یرغل، مذهبي او سیاسي اهدافو لپاره کار اخلي او هم د تصنعي دیموکراسۍ په ښودلو سره ځان د طالبانو د مخالفینو په توګه څرګندوي او امریکا ته ځان نږدې کوي، په نتیجه کې دواړه ډلې هم طالبان او هم پخواني شمال ټلواله (اوسنۍ ملي جبهه) دواړه د هېواد په بې ثباتۍ کې د اساسي عاملینو په توګه کار کوي. دا دواړه یوه د هېواد په جنوب او بله په شمال کې سوله او ثبات ګوابنې، د شمال ټلوالې د خطر امکاناتو ته باید په دې هم زیات پام وشي، چې د دوی خطر ډېر نږدې دی. د طالبانو او شمال ټلوالې د نامشروع حرکتونو په نتیجه کې کېدی شي زمور هېواد یو ځل بیاله سیاسي بحران سره مخامخ شي او که حالت همداسې په منفي ډول دوام وکړي، ددې امکان شته چې د نړۍ یو شمېر هېوادونه ورو ورو له افغانستان څخه خپلې پښې سپکې کړي، دا احتمال هم شته چې ګاونډي هېوادونه په تېره بیا پاکستان له غربي نړۍ سره موافقې ته ورسېږي او د افغانستان سیاسي برخلیک یو ځل بیا پاکستان ته ور حواله کړي، پاکستان غربي نړۍ ته په ذهن کې دا خبره کېنولې، چې د لودیزې نړۍ د ګټو د خوندیتوب په تضمین د افغانستان د سیاسي اداري او کنترول وس لري، نو په دې وجه به پاکستان د یوه احتمال په توګه د پخوا په څېر هم د غربي نړۍ مرستې تر لاسه کړي او هم به د افغانستان پر برخلیک لوبې وکړي او دا هغه حالت دی، چې تر دې د مخه یو ځل په افغانستان کې پېښ شوی و. کېدی شي د پاکستان اصلي چارواکي په دې محاسبه کې تېروتي وي، ځکه که نړیوال ځواکونه له افغانستان څخه ووځي او نړۍ یوځل بیا

(c) ketabton.com: The Digital Library

افغانستان هېر کړي. افغانستان به يو ځل بيا د سيمه ييزو ځواکمنو هېوادونو د سيالۍ پر ډګر بدل شي، دا ځل ايران په سيمه کې هغه هېواد دی چې تر پخواني حالته ډېر غښتلی او د اتومي وسلو د درلودلو په درشل کې دی، په افغانستان کې يې هر اړخيزې مذهبي، سياسي او ژبنۍ ريښې ځغلولي او د يو شمېر اقليتونو د حقوقو مدعيان يې هم په لوړه بيه رانيولي، روسيه هم يو ځل بيا د يوه غښتلي پوځي او اقتصادي قوت په توګه څرګندېږي، چين او هند د سيمې غټ اقتصادي قوتونه دي. په دې سيمه ييزو قوتونو کې روسيه ، هند او ايران د پاکستان اساسي سيالان دي، هېڅکله هم دې ته حاضر نه دي، چې په افغانستان کې د پاکستان پراخ نفوذ وزغمي، په نتيجه کې به يو شمېر پاکستان ضد ډلې او قوتونه منسجم کړي او په افغانستان کې به يو ځل بيا داسې جګړه پيل شي چې دا ځل کېدی شي، د هېواد سياسي هويت او ځمکنۍ بشپړتيا هم له ګواښ سره مخامخ کړي، نو اوس د ټولو هېوادپالو افغانانو دا دنده ده، چې په دقيق ډول د هېواد کورنۍ او بهرنۍ دښمنان تشخيص کړي، د هغوی له نيتونو، توطئيو او حرکتونو څخه ټول هېوادوال خبر کړي او د هغو مخه ونيسي. د نړيوالې ټولنې له دغې پاملرنې څخه چې اوس يې افغانستان ته لري ، بايد تر خپلې وروستۍ کچې ګټه پورته کړي، له دې حالت څخه بايد داسې ګټه واخيستل شي، چې د افغانستان ټول ټپونه پرې ورغول شي او مهم ضرورتونه پرې پوره کړي، افغانستان بايد په خپلو پښو ودرېږي، له ګاونډيو سره په واک و ځواک کې برابر شي آن تر دې چې په هر ډګر

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې دخپلو کتو د ساتنې او پالنې وس لري، مور باید د خپلو ګاونډیو همېشنۍ ګوابښ ته همېشه متوجه اوسو، د تل لپاره پر پردیو مرستو ډډه ونه لګوو، د نړیوالو مرستې، کومکونه او ځواکونه به همېشه نه وي، خو زمور د ګاونډیو رقابتونه او ګوابښونه کېدی شي، همېشه وي او په تېره بیا تر هغه وخته پورې چې مور کمزورې یو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

احمدي نژاد په افغانستان کې نژادي پاروني کوي

دا ليکنه د ((قلموال)) جريدې د ١٣٨٦ل کال په (٢)مه ګڼه کې چاپ شوې ده.

د ايران د اخوندانو رژيم چې داسلامي جمهوريت تر چتر لاندې د اسلام په نامه جوړ شوی ، په حقيقت او ماهيت کې د اسلام روح نه تمثيلوي. دوی هم لکه د يو شمېر نورو سياسي ملايانو په څېر دين او مذهب د خپلو سياسي اهدافو د خوندیتوب وسيله ګرځولې، خپلو مخالفينو ته يې له دين او مذهب څخه يو لاځوابه منطق جوړ کړی او خپل مشروع او نا مشروع مخالفين پرې له منځه وړي. په

(c) ketabton.com: The Digital Library

شرقي ټولنو په تېره بيا په اسلامي نړۍ کې ځينو ډلو د دين د احکامو خلاف له دين څخه يوه داسې وسيله جوړه کړې، چې که هر سياسي ګروپ په پيل کې ونيوله، نو د همغه شوه او خپل مخالف پرې په اسانۍ سره وهلای او ټکولای شي. د ايران اخوندانو هم په پيل کې اسلام جر کړی(نيولی) دی، خو په اسلام کې هم دوی ټول اسلام ته نه، بلکې يوازې جعفري فقهې يا شيعه مذهب ته ترجيح ورکوي. د ايران شيعه اخوندان غواړي په نورو اسلامي هېوادونو کې د شيعه اقليتونو له لارې خپله مذهبي پراختيا او د هغې تر چتر لاندې خپله فاشيستي نظريه او هيله بري ته ورسوي. دوی د ايران له طبيعي منابعو نه په ګټې اخيستو سره غواړي په نورو هېوادونو کې شيعه لړکي د خپلو حکومتونو پر ضد راوپاروي او هلته سياسي او ټولنيزه بې ثباتي رامنځته کړي. دوی په لبنان، عراق، افغانستان او ځينې نورو هېوادونو کې همدا اوس دا جنګ ګرم ساتلی او په ځينو هغو هېوادونو کې چې شيعه ګان په کې نه شته هلته بيا د فارسي ژبې د پراختيا او کلتوري يووالي تر نامه لاندې خپل فعاليتونه کوي، لکه تاجکستان او د منځنۍ اسيا ځيني نور هېوادونه. ايران په افغانستان کې د جهاد په کلونو کې د اهل تشيع اته ببلابېلې ډلې جوړې کړې او بيا يې د «حزب وحدت اسلامي افغانستان» په نامه سره متحدې کړې، دا ډلې اوس کله سره ببلې او کله سره يو ځای وي، ريموټ کنټرول يې د ايران په لاس کې دی ، راټولول او ببلول يې د ايران له خوا کېږي، القاب، تخلصونه او نومونه يې د ايران له خوا ټاکل کېږي، چاته شيخ، چاته اخند ، چاته

(c) ketabton.com: The Digital Library

حجة الاسلام او چا ته ایت الله لقبونه او رتبې ورکول کېږي، ږیرې، تورې لونګۍ او سلیقې یې په ایران کې ډیزاینېږي او بیا افغانستان ته صادرېږي، چا ته د قم مدرسې جوړوي، چا ته«خیابانونه» چا ته «دانشګاوې» او چا ته هم «استانونه»، چاته «تلویزونونه» او چا ته «کوثر»، «نور»، «نورین» او «تمدن» خو دا ټول داستانونه چې ګورې سر یې دلته او ښخ یې ایران ته رسي. د افغانستان په حکومت کې هم د پاکستان ځای اوس ایران نیولی، ایران که هر څه وغواړي کولای یې شي، حتی حکومت یې له ډاره امریکایانو ته هم نه شي ویلای، کله چې ایرانۍ وسله ونیول شي، نو بیا د حکومت ځینې ایران پلوه ډنډورچیان وایي، چې دا نو په «تور بازار» کې نیول شوې، له دې څخه معلومېږي، چې یوازې د ایران وسله په تور بازار کې اخیستل شوې او بیا دلته خرڅېږي او د نورو ټولو هېوادونو وسلې په «سپین بازار» کې.ایران اوس په هرات، بامیان، میدان وردک، کابل، غزني، فراه، نیمروز، بلخ او نورو ولایتونو کې د مذهب تر چتر لاندې پراخ نژادي کمپاین پیل کړی، خپلو پلویانو ته پیسې، وسلې او امکانات لېږي، چې هم په حکومت کې حساسې سیاسي څوکۍ ترلاسه کړي، هم ځمکې راونیسي، هم ځان ته مخصوص ښارګوټي جوړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړي، چې سبا ته د ایران د سیاسي اهدافو لپاره ښه وسایل برابر شي. که د افغانستان حکومت په ملي کچه د ایران د لاسوهنې مخه ونه نیسي، نو یو وخت به افغانان د ایران د هر اړخیز یرغل د دفعې او رفعې لپاره ډېره زیاته قرباني ورکړي او د شوروي تر یرغل به هم افغانستان ته په زیاته او درنه بیه پریوزي.

د مذهب دعـــــوه دې پرې ږده سړي خوره
ستا دعوه هله صحیح ده چې انسان شې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د افغانستان اساسي قانون او انتخابات

دا ليکنه په کابل کې د ودان افغانستان د موسسې له خوا د انتخاباتو په اړه په يوه جوړ شوي سيمينار کې اورول شوې او هم په رڼا مجله کې چاپ شوې ده.

د انتخاباتو قانونيت: په افغانسان کې د انتخاباتو د قانونيت تر ټولو غټه او معتبره سرچينه د افغانستان اساسي قانون دی. ددې قانون (۴، ۳۳، ٦۰، ٦۱، ٦۲، ٦۷، ۸۳، ۸۴، ۸۵) ماده په مستقيم او نامستقيم ډول د انتخاباتو او د هغو د څرنګوالي يادونه کوي:

۴ مه ماده: په افغانستان کې ملي حاکميت په ملت پورې اړه لري، چې په مستقيم ډول يې په خپله يا يې استازو له لارې عملي کوي.

۳۳ مه ماده: د افغانستان اتباع د انتخابولو او انتخابېدلو حق لري.

٦۰ مه ماده: د جمهوري رياست کانديد د خپلو مرستيالانو نومونه د ځان له کانديدولو سره يو ځای ملت ته اعلاموي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

٦١ مه ماده: جمهور رئيس د رايې ورکوونکيو د ازادو، عمومي، پټو او مستقيمو رايو له لارې په سلو کې تر پنځوسو زياتو رايو په ترلاسه کولو انتخابېږي.

- د جمهور رئيس وظيفه تر انتخاباتو وروسته د پنځم کال د غبرګولي په لومړۍ نېټه پای ته رسېږي.
- دجمهور رئيس د کار تر پای ته رسېدو دمخه د نوي جمهور رئيس د ټاکلو لپاره انتخابات له دېرشو تر شپېتو ورځو پورې موده کې کېږي.
- که چېرې په لومړي پړاو کې له کانديدانو څخه يو هم ونه کړای شي چې په سلو کې تر پنځوسو زياتې رايې ترلاسه کړي، انتخابات د دوهم ځل لپاره د انتخاباتو نتايجو دنېټې تر اعلان وروسته د دوو اوونيو په اوږدو کې تر سره کېږي، دا ځل هغه دوه تنه کانديدان په انتخاباتو کې برخه اخلي چې په لومړي پړاو کې يې تر ټولو زياتې رايې ترلاسه کړې وي.
- د انتخاباتو په دويم پړاو کې هغه څوک چې د رايو اکثريت ترلاسه کړي، جمهور رئيس ګڼل کېږي.
- که چېرې د جمهوري رياست يو کانديد د رای ګيرۍ د لومړي يا دويم پړاو په جريان او يا تر انتخاباتو وروسته او يا د انتخاباتو د نتايجو له اعلان څخه پخوا مړ شي، نوي انتخابات د قانون له حکمونو سره سم کېږي.

٦٢ مه ماده: څوک چې جمهوري رياست ته کانديدېږي، بايد د لاندنيو شرطونو لرونکی وي:

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱- د افغانستان تبعه، مسلمان، له افغان مور او پلار څخه زېږېدلی وي او د بل هېواد تابعیت ونلري.

۲- د کاندیدو پر ورځ یې عمر تر څلوېښتو کلونو لږ نه وي.

۳- د محکمې له خوا د بشري ضد جرمونو او جنایت په ارتکاب او یا له مدني حقوقو څخه په محرومۍ محکوم شوی نه وي.

• هېڅ شخص نشي کولای له دوو دورو زیات د جمهور رئیس په توګه وټاکل شي.

• په دې ماده کې راغلی حکم د جمهور رئیس دمرستیالانو په برخه کې هم تطبیقېږي.

٦٧ مه ماده: • د جمهور رئیس د استعفی، عزل، مړینې او یا په صعب العلاجه ناروغۍ د اخته کېدلو په صورت کې چې د وظیفې د اجرا مخه نیسي د جمهور رئیس لومړی مرستیال د جمهور رئیس واکونه او وظایف په غاړه اخلي.

• جمهور رئیس خپله استعفی په خپله ملي شورا ته اعلاموي.

• د صعب العلاجه ناروغۍ تثبیت د هغه طبي هئیت له خوا کېږي چې ستره محکمه یې ټاکي.

• په داسې حالاتو کې د نوي جمهور رئیس د ټاکلو لپاره په درې میاشتو کې دننه ددې اساسي قانون د یوشپېتمې مادې له حکم سره سم انتخابات کېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

• د جمهور رئيس مرستيالان ددې اساسي قانون له حکمونو سره سم کولای شي ځان جمهوري رياست ته کانديد کړي.

۸۳ مه ماده: د ولسي جرګې غړي د خلکو د ازادو، عمومي، پټو او مستقيمو انتخاباتو له لارې انتخابېږي.

• د ولسي جرګې د کار دوره د پنځم کال د چنګاښ په لومړۍ نېټه د انتخاباتو د اعلان څخه وروسته پای ته رسېږي او نوې شورا په کار پيل کوي.

• د ولسي جرګې د دورې تر ختمېدو دمخه له دېرشو څخه تر شپېتو ورځو پورې موده کې د ولسي جرګې د غړو انتخابات کېږي.

• د ولسي جرګې د غړيو شمېر د هرې حوزې د نفوسو د شمېر په تناسب زيات نه زيات تر (۲۵۰) کسانو پورې دی.

• انتخاباتو په قانون کې بايد داسې تدبيرونه ونيول شي چې انتخاباتي نظام د افغانستان د ټولو خلکو لپاره عمومي او عادلانه استازيتوب تامين کړي او د نفوسو په تناسب دې له هر ولايت څخه په اوسط ډول لږ تر لږه دوه ښځينه وکيلې په ولسي جرګه کې غړيتوب ترلاسه کړي.

۸۴ مه ماده: • د مشرانو جرګې غړي په لاندې ډول انتخاب او ټاکل کېږي.

۱- دهرې ولايتي جرګې له غړيو څخه يو تن دمربوطې جرګې په انتخاب، د څلورو کلونو لپاره.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲- د هر ولایت د ولسوالیو د جرګو له غړیو څخه یو تن، دمربوطو جرګو په انتخاب، د دریو کلونو لپاره.

۳- پاتې درېیمه برخه غړي دمعلولینو او معیوبینو د دوو تنو او کوچیانو د دوو تنو استازیو په ګډون د هېواد له خبیرو او تجربه لرونکو کسانو څخه د پنځو کلونو لپاره دجمهور رئیس له خوا ټاکل کېږي.

• جمهور رئیس له دې اشخاصو څخه په سلو کې پنځوس ښځې ټاکي.

• هغه شخص چې د مشرانو جرګې د غړي په توګه انتخابېږي، په مربوطه جرګه کې خپل غړیتوب له لاسه ورکوي او دده پر ځای د قانون له حکمونو سره سم بل شخص ټاکل کېږي.

۸۵مه ماده: دا ماده د ملي شورا دغړیتوب لپاره د کاندیدانو شرایط په ګوته کوي. د ولسي جرګې لپاره د عمر (۲۵) کاله او د مشرانو جرګې لپاره (۳۵) کاله قیدوي.

۸٦ مه ماده: د ملي شورا د غړیو انتخاباتي وسیقې، د انتخاباتو د څارنې خپلواک کمیسیون له خوا د قانون له حکمونو سره سم څېړل کېږي.

دغه راز د اساسي قانون (۸۷، ۸۸، ۸۹، ۹۲، ۹۷، ۱۰۰) ماده د ولسي جرګې د داخلي چارو لپاره انتخاباتي عناصر لري.

د اساسي قانون شپږم فصل، ۱۱۰ مه ماده د لویې جرګې په باب ده، په دې ماده کې راغلي چې لویه جرګه دملي

(c) ketabton.com: The Digital Library

شورا له غړيو او د ولايتونو او ولسوالیو د جرګو له رئیسانو جوړېږي.

۱۳۸ مه ماده: د ولايتي جرګو په باب ده.

دغه راز په اساسي قانون کې په ځینو نورو ځایونو کې هم په ضمني او تلمیحي ډول د انتخاباتو او یا د انتخابي جرګو د جوړښت او په هغو کې د رایو څرنګوالي ته اشاره شوې ده.

د افغانستان تر اساسي قانون وروسته دقانونیت بله مرجع د انتخاباتو هغه قانون دی، چې د انتخاباتو د خپلواک کمیسیون له خوا جوړ شوی او دې اساسي قانون کې یې د جوړېدو سپارښتنه شوې: دې قانون په (۱۱) څپرکو او (٦٩) مادو کې د انتخاباتو څرنګوالی رانغاړلی دی. دا قانون اوس په ولسي جرګې کې تر کتنې او ځیرنې لاندې دی.

د انتخاباتو مشروعیت: د انتخاباتو تر قانونیت وروسته بل مهم ټکی چې د انتخاباتو لپاره ډېر مهم دی، هغه د ټاکنو مشروعیت دی. د ټاکنو د مشروعیت لپاره دغه لاندې څو ټکي ډېر مهم دي:

- **د انتخاباتي کمیسیون ناپېلتوب:** کوم شی چې د انتخاباتو د مشروعیت لپاره مهم دی، هغه دادی چې د انتخاباتو ناظمین باید بې طرفه، ناپېلي او ناګوندي اشخاص وي، چې د ټولو کاندیدانو د باور وړ وګرځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

• **شفافیت:** بل ټکی چې د انتخاباتو د مشروعیت لپاره مهم دی، هغه د انتخاباتو د پروسې یا بهیر شفافیت دی، هر ډول، ابهام، شک او د پوښتنو نه ځوابونه د انتخاباتو مشروعیت ته زیان رسوي.

• **درایو کمیت:** د رایو وړ اشخاصو او رایو ورکوونکو د شمېر زیاتوالی د انتخاباتو له مشروعیت سره مستقیمه رابطه لري، ځومره چې د ثبت شویو اشخاصو او رایه ورکوونکو شمېر زیات وي، همغومره پر پروسې د خلکو د باور څرګندویي کوي او د ټاکنو مشروعیت قوي کېږي.

• **د امکاناتو متوازن او متناسب وېش:** که چېرې د انتخاباتو چارواکي ټولو سیمو ته انتخاباتي امکانات په متوازن او متناسب ډول ونه وېشي، نو طبعاً یوه خوا یا ځینې کاندیدان په کې زیان وینې، عدالت نه رامنځته کېږي او دا کار د ځینو خلکو د نارضایتۍ سبب ګرځي.

• **د شکایتونو اورېدنه او ځوابونه:** د انتخاباتو په بهیر کې او د نتیجو تر اعلان وروسته که د معترضینو غوښتنو او شکایتونو ته معقول ځواب ور نه کړای شي او د هغوی مشروع غوښتنې او پوښتنې په سم ډول ځواب نه شي، نو طبعاً د انتخاباتو مشروعیت ته زیان رسېږي. د پورتنیو یادو ټکو ترڅنګ یو شمېر نور مسایل هم شته، چې د انتخاباتو مشروعیت ته ګټه او زیان رسولای شي، په مجموعي ډول

(c) ketabton.com: The Digital Library

معمولاً همغه انتخابات بريالي او درست ګډل کېږي، چې قانونيت، شفافيت او مشروعيت ولري.

انتخاباتي سيستمونه

په نړۍ کې له بېلابېلو انتخاباتي سيستمونو څخه ګټه اخيستل کېږي، دا حتمي نه ده، چې هر انتخاباتي سيستم دې د هرې ټولنې او هېواد لپاره ښه وي، يو انتخاباتي سيستم په يو هېواد کې ډېر ګټور وي، خو په بل کې نه وي، اصلاً د يوه انتخاباتي سيستم دنده داده چې د خلکو رايه په دولت کې په متناسبه توګه په استازيتوب بدله کړي، يانې، سياسي، سيمه ييز، جنسي، نژادي، قومي، اقتصادي، تعليمي، تحصيلي، مسلکي، مذهبي، عمري، اداري او نور استازيتوبونه يا نمايندګۍ. يو سيستم په يوه ټولنه او بل په بله ټولنه کې ښه نتيجه ورکوي، داسې هم شوي، چې له يوه واحد سيستم څخه په يوه ټولنه کې ګوندونه او په بله کې ازاد کانديدان ښه ګټه پورته کړي، لکه جاپان او اردن دواړه له يوې واحدې نه انتقالېدونکې رايې (SNTV) څخه کار اخلي خو په جاپان کې سياسي ګوندونه او په اردن کې خپلواک کانديدان له دې ډول سيستم څخه د ځان لپاره ډېره ګټه اخلي.

دلته به د ځينو انتخاباتي سيستمونو يادونه وکړو او وروسته به يې پر ګټو او زيانونو هم رڼا واچوو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱- د واحدې نه انتقالېدونکې رایې سیستم: (SNTV) Single Non Transferable Vote په دې سیستم کې یو رایه ورکوونکی حق لري د کاندیدانو په ډله کې یوازې یوه کاندید ته رایه ورکړي، دا رایه به پټه، سري، مستقیمه او نه انتقالېدونکې وي، یانې کاندید د نتیجو تر اعلان وروسته او دمخه حق نه لري، چې دا رایه بل کاندید ته انتقال کړي.

۲- د ټاکنو اکثریتي سیستم:

دا ډول سیستم یوه واحده حوزه لري، یانې هره حوزه یوه څوکۍ لري، د ساري په توګه د افغانستان ولسي جرګه (۲۴۹) څوکۍ لري، دا پر (۲۴۹) حوزو وېشل کېږي، په هره حوزه کې چې هر چا تر ټولو زیاتې رایې وګټلې، همغه ګټونکی ګڼل کېږي، په دې سیستم کې هم له واحدې نه انتقالېدونکې رایې څخه کار اخیستل کېږي.

۳- د متناسبې نمایندګۍ د لست سیستم

(Proportional Representation list System):

هره سیاسي ډله او ګروپ د خپل لست د رایو په تناسب په ولسي جرګه کې څوکۍ ترلاسه کوي او رایې نه ضایع کېږي. دساري په توګه په یوه ولایت یا حوزه کې (۱۰) څوکۍ دي، که یو لست د ټولو رایو ۳۰% پوره کړي، نو درې څوکۍ به په دې ولایت کې ترلاسه کوي.

۴- مخلوط یا مختلط سیستم:

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا د واحدې نه انتقالېدونکې رايې او د سياسي ګوندونو د استازيتوب له متناسب لست څخه منځته راځي، لکه که په افغانستان کې د ولسي جرګې نيمايي څوکۍ په موجوده يا تېر سيستم او نيمې هم د سياسي ګوندونو له لستونو څخه انتخاب شي.

ددې ترڅنګ د واحدې نه انتقالېدونکې رايې په سيستم کې د تعديل يوه بله بڼه هم شته، د ساري په توګه په افغانستان کې د لويو ولايتونو څوکۍ پر څو وړو حوزو ووېشل شي. دغه راز دملي لست سيستم هم شته چې ټول هېواد يوه حوزه وي، هر ائتلاف چې څومره رايې وګټي، همغومره څوکۍ به اخلي. اوس دنړۍ په ډېلا ډېلو هېوادونو کې له پورتنيو انتخاباتي سيستمونو څخه ګټه اخيستل کېږي، دا سيستمونه اکثره د پارلماني څوکيو لپاره کارول کېږي، خو په رياستي سيستمونو کې چې ولس نېغ په نېغه ولسمشر ټاکي، له واحدې نه انتقالېدونکې رايې څخه زيات کار اخيستل کېږي او نتيجه د اکثريت پر بنسټ اعلانېږي.

خو له دې سيستمونو څخه زياتره په پارلماني او نورو شورايي انتخاباتو کې ګټه اخيستل کېږي. د نړۍ په کچه د رايو د سيستمونو دکميت څرنګوالی په دې جوړښت کې وګورئ!

(c) ketabton.com: The Digital Library

په نړۍ کې استعمالېدونکي انتخاباتي سيستمونه
(د ملي شوراګانو او ولسي جرګو لپاره)

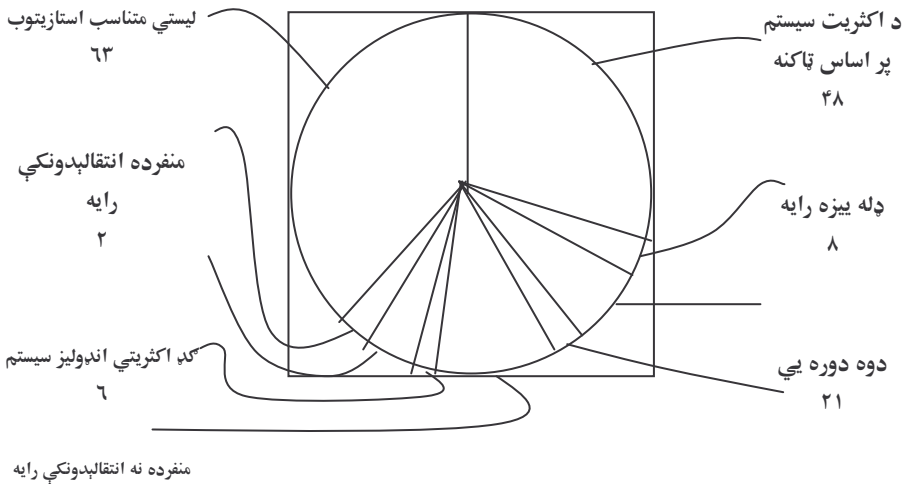

اوس دهر سيستم ګټې او زيانونه په لنډه توګه يادوو، البته دا ټکی هم د يادونې وړ دی، چې دهرې ټولنې لپاره دهغې دسياسي، اقتصادي، ټولنيزو، قومي او مذهبي مناسباتو په پام کې نيولو سره يو يو سيستم ګټور تمامېږي، نه هر سيستم د همدې ټولنې لپاره، داسې هم کېدی شي، چې يو سيستم په يوه دوره کې ګټور وي، خو بله کې نه، يا هم برعکس.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱- د واحدې نه انتقالېدونکې رایې سیستم ګټې، نیمګړتیاوې او زیانونه:

الف- ګټې:

- رایه په مستقیم ډول د رایه ورکوونکي په خوښه د خپلې خوښې کاندید ته ورکول کېږي.
- ازاد کاندیدان په کې د بري زیات چانس لري.
- د زر او زور خاوندان په کې تر یوې ځوکۍ د زیاتو ځوکیو د ګټنې چانس نه لري.
- د قومي، مذهبي لږکیو د بري چانس هم په کې زیاتېږي.
- انتخابات یې هم نسبتاً اسانه، لګښت یې کم او د شمېرنې کار یې اسان دی.
- سیاسي ډلې په اسانۍ نه شي کولای د انتخاباتو بهیر او د ځوکیو شمېر تر خپل کنټرول لاندې راولي.

ب – نیمګړتیاوې او زیانونه:

- د ډېرو زیاتو رایو د ضایع کېدو احتمال شته.
- کېدی شي اقلیت رایه ورکوونکي انتخابات وګټي او اکثریت یې بایلي چې دا بیا پر خپل ځای د انتخاباتو مشروعیت زیانمنوي.
- مشروع سیاسي ګوندونه هم په کې وده نه شي کولای او زیاتې ځوکۍ نه شي ګټلای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

• د زیاتو او کمو رایو د بریالیو کاندیدانو ترمنځ د رایو وزن له منځه ځي.
• د بېلابېلو حوزو د بریالیو او ناکامو کاندیدانو د رایو د شمېر تضاد ښکاره کوي.

مانا دا چې په یوه حوزه کې یو شخص په شل زره رایو ناکام او په بله حوزه کې یو کاندید په دوه زره رایو بریالی دی.

• د تصادفي اشخاصو دبریالیتوب چانس هم زیاتوي او په دې ډول د لست د اوړدوالي سبب کېږي او داسې نورې نیمګړتیاوې.
• له داسې اشخاصو څخه جوړ شوی پارلمان هېواد ته سیاسي لوری نه شي ورکولای.

۲- د ټاکنو اکثریتي سیستم:

الف- ګټې: دا یو ښه سیستم دی، ځکه چې په هره حوزه کې د همدې واحدې نه انتقالېدونکې رایې په واسطه د اکثریت رایې اخیستونکی ګټونکی بلل کېږي.

• که په دې سیستم کې اکثریت پنځوس + یو وي نو عدالت نور هم تامینېږي.
• په دې سیستم کې هغه ګوندونه چې د ټول هېواد په کچه نفوذ ولري ډېره ګټه کوي.

دهېوادني او ګوندي نفوذ پر اساس پارلمان یو لاس او منسجمه بڼه خپلوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ب – نیمګړتیاوې او زیانونه:

- **ازاد کاندیدان په دې ډول ټاکنو کې د بري کم چانس لري.**
- **دقومي او مذهبي لړکیو چانس هم کمېږي.**
- **که پرېکړه د نسبي اکثریت پر بنسټ وشي، نو بیا هم د ډېرو رایو د ضایع کېدو احتمال شته.**

۳- دمتناسبې نمایندګۍ د لېست سیستم:

الف- ګټې: • **د رایو د ضایع کېدو مخه نیول کېږي.**

- **هر څوک د خپل کمیت په اندازه پارلمان ته لاره پیدا کوي.**
- **سیاسي ګوندونه په کې زیات غوړېږي.**
- **اکثریت په کې د اکثریت او اقلیت په کې د اقلیت په اندازه څوکۍ اخلي.**

ب- نیمګړتیاوي زیانونه: • **ازاد کاندیدان په کې په اسانۍ څوکۍ نه شي ترلاسه کولای.**

که نا مشروع ګوندونه په ټولنه کې وي، نو دا پروسه د ځان په ګټه څرخولای شي.

۴- مخلوط یا مختلط سیستم:

الف- ګټې: • **ګوندونو ته په کې هم د ګټې چانس شته.**

- **ازادو کاندیدانو ته هم.**

(c) ketabton.com: The Digital Library

• تر یوه حده د رایو د ضایع کېدو مخه نیول کېدی شي.
ب- زیانونه: • ګوندونه به هم خپلو اختصاصي څوکیو ته کاندیدان ودروي او هم به د ازادو کاندیدانو څوکیو ته!
• د ازادو او ګوندي کاندیدانو تفکیک سخت دی.
• مخکې تر مخکې ګوندونو ته یو ډول امتیاز دی.
د پورتنیو سیستمونو ترڅنګ د ملي لېست سیستم هم بد نه بریښي، خو هغه هم د ټول هېواد په کچه خپلې ګټې او زیانونه لري. دا چې ټول هېواد یوه واحده حوزه وي، ګټې یې دا دي چې د څوکیو د وېش مسله له منځه ځي او عدالت تامینېږي، خو په دې سیستم کې له سراسري ګوندونو پرته ازاد او محلي کاندیدان وده او کمپاین نه شي کولای او ګټونکي کاندیدان به هم د خپلو موکلینو پر وړاندې د مسولیت احساس ونه کړي.

د افغانستان تېرو پارلماني ټاکنو ته یوه کتنه:

تر څلوېښتو کلونو وروسته په افغانستان کې پارلماني ټاکنې وشوې، دې ټاکنو طبعاً بریاوې او نیمګړتیاوې لرلې، دلته یې په لنډیز سره دواړو ته اشاره کوو.
الف – بریاوې او ګټې: • خلکو په خپله خوښه په مستقیمه او سري توګه د خپلې خوښې کاندیدانو ته رایه ورکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- تر نيمايي زيات هغه كانديدان بريالي شوي، چې ولس غوښتل.
- د ټولنې د بېلابېلو قشرونو يوه نسبي نمايندګي تمثيل شوه.
- يو زيات شمېر ازادو كانديدانو هم پارلمان ته لاره پيدا كړه.
- خلكو د انتخاباتو يوه نښه تجربه تېره كړه.

ب- نيمګړتياوې او زيانونه:

- د ډېرو رايه وركوونكو رايې ضايع شوې، يانې دا چې ٦٨% رايه وركوونكو انتخابات بايلولي، نږدې ٥-٨ % رايې باطلې شوي او يوازې ٢٥% رايه وركوونكو انتخابات ګټلي دي.
- د دومره كمو رايه وركوونكو په خوښه د ټاكنو د برخليک ټاكل، د انتخاباتو مشروعيت او قانونيت ته ډېر زيان رسوي.
- ګڼ شمېر هغو كانديدانو هم پارلمان ته لاره پيدا كړه چې لاسونه يې د ملت په وينو سره دي، خو دوی د زور او زر په استعمال پارلمان ته لاره وموندە. د (٣١٥) هغو كانديدانو له جملې څخه چې په تور لېست كې وو، نږدې (٧٠) تنه د پارلمان غړي شول.
- د انتخاباتو پروسه په تېره بيا د شمېرنې بهير شفاف نه و، د كانديدانو له خوا (٧٠٠٠) شكايتونه وشول، خو يوه ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم ځواب ونه ویل شو، دا په داسې حال کې ده، چې پر همدې کال په عراق کې د پارلماني انتخاباتو په ترڅ کې یوازې (۳۵۰) شکایتونه شوي وو.
او داسې نورې زیاتې نیمګړتیاوې خو بیا هم تر (نه پارلمان) دا (نسبي پارلمان) هم غنیمت دی. په یوه جنګ ځپلې ټولنه کې اوسمهال د ایډیال پارلمان جوړونه ممکنه نه ده.

د راتلونکو پارلماني ټاکنو لپاره څو وړاندیزونه:
لکه څنګه چې مو دمخه یادونه وکړه، هر انتخاباتي سیستم د همغې ټولنې د شرایطو په پام کې نیولو سره د پام وړ او ګټور دی، فکر کوم چې د افغانستان د اوسنیو شرایطو په پام کې نیولو سره (د یوې واحدې نه انتقالېدونکې رایې سیستم) له خپلو ډېرو نیمګړتیاوو سره سره ګټور بریښي، په دې برخه کې ځینې دلایل په دې ډول دي:

- خلک له دې سیستم سره اشنا دي.
- د ازادو کاندیدانو د بري چانس زیات دی.
- څرنګه چې سیاسي ګوندونه د پوځوالي مرحلې ته نه دي رسېدلې او اکثره یې بهرنی ملاتړ لري، نو ځکه په ولس کې خلک ورته د زړه له تله درناوی نه لري، که دې سیستم څخه ټاکنې بل سیستم (لېست سیستم) ته واړول شي، نو ګوندونه به په کې په نامشروع ډول زیاته ګټه وکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- د زر او زور خاوندان یوازې د ځان د بریالي کولو چانس لري، نه دنورو ځان ته ورته او نږدې ملګرو د کامیابۍ چانس.
- که ازادو کاندیدانو او سیاسي ګوندونو ته څوکۍ ببلې هم شي، بیا به هم دوی دواړو ته کاندیدان ودروي.

دا سیستم د نسبي ګټو ترڅنګ د پام وړ نیمګړتیاوې هم لري چې په تېرو ټاکنو کې پېښې شوي، دهغو د مخنیوي په خاطر لاندې وړاندیزونه کېږي:

- د ټاکنو کمیسیون باید په ریښتیا هم، ناپېلی، غښتلی او د کاندیدانو د غوښتنو او شکایتونو ځواب ویونکی شي.
- د نفوسو د دقیق شمېر له مخې دې د پارلماني څوکیو وېش ترسره کړي ، په تېره دوره کې نږدې لس پارلماني څوکۍ په نا عادلانه ډول وېشل شوې وې.
- له داسې یو میتود څخه دې کار واخیستل شي، چې اکثریت رایې ګټونکی وګڼل شي، ددې یوه حل لاره داده چې د کاندیدو شرایط دومره سخت کړي، چې شهرت طلبي او د کمو رایو ګټونکي اصلاً کاندیدېدو ته زړه ښه نه کړي. دا کار کېدی شي د احتمالي جریمو او د ټاکنو د لګښت د یوې برخې د جبران په واسطه ترسره شي.
- د ټاکنو پروسه باید شفافه او رنه وي او د خلکو پر شکایتونو، پر خپل وخت غور وشي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- د سواد او بشري حقونو د معیارونو تطبیق هم کولای شي د کاندیدانو شمېر راکم کړي.

او داسې نور وړاندیزونه.

- وروستۍ یادونه: په افغانستان کې د انتخاباتو په اړه ډېر بحث ته اړتیا ده او اوږدې خبرې پرې کېدی شي، خو د وخت د اوسېلې په پام کې نیولو سره دا بحث همدلته ختموم.

سرچینې

۱- د افغانستان اساسي قانون.

۲- د افغانستان لپاره مرستندوی لارښود، الف څخه تر یا، د افغانستان د څېړنې او ارزونې اداره. ۱۳۸۵ ل کال.

۳- د انتخاباتو د قانون په اړه لنډ لارښود کتاب، د امریکا متحده ایالاتو د خلکو له خوا، ۲۰۰۷ سپتمبر.

۴- د پارلماني انتخاباتو موقت قانون او ځینې نورې سرچینې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بې سره سرشمېرنه

دا لیکنه د ((قلموال)) جریدې د ۱۳۸۷ل کال په (۱) ګڼه کې خپره شوې ده.

ټاکل شوې ده د نړیوالې ټولنې او زمونږ د یوه ګاونډي هېواد په مرسته او لېوالتیا د افغانستان احصایې د مرکزي ادارې له خوا د افغانستان عمومي سرشمېرنه واخیستل شي. د احصایې دمرکزي ادارې د مامورینو په وینا، دا سر شمېرنه به د ۱۳۸۷ل کال د زمري میاشتې پر (۱) نېټه پیل، پر (۲۱) نېټه به ختمېږي او ټولو شلو ورځو کې به د نړدې (۳۰) زرو مامورینو په مرسته په ټول افغانستان کې بشپړېږي. د هېواد په نامناسبو سیاسي او امنیتي حالاتو کې په بیړنۍ توګه ددې ډول یوې لویې پروژې پیلول د هېواد پالو افغانانو په ذهنونو کې ګڼې پوښتنې راولاړې کړي دي. اساسي اندېښنه داده، چې یو شمېر کورنۍ او بهرنۍ کړۍ غواړي په افغانستان کې طبیعي قومي اکثریت پر یوه اقلیت بدل کړي یا لږ تر لږه د اکثریت اصطلاح له منځه یوسي، یا اکثریت راکم کړي او یا هم اقلیتونه ورزیات کړي، په دې ډول به نو دوی له خپل نظر سره سمه سیاسي موخه ترلاسه او تر دې وروسته به بیا نورې سیاسي بې عدالتۍ ته لاره اواره کړي. ټول پر دې پوهېږي، چې په اوسني حکومت کې د یوه اقلیت زیاته ونډه

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د لوی اکثریت محرومیت، د سرشمېرنې پر ربښتینوالي مستقیم تاثیر لري، خو بیاهم محدودې کړۍ په دې هڅه کې دي، چې له خپل دې موقعیت او زماني چانس څخه د ځان په ګټه کار واخلي. اوسمهال څو داسې مهمې ستونزې دي، چې د سرشمېرنې پر وړاندې پرتې دي، تر هغې پورې چې دا ستونزې حل نه شي، سرشمېرنه اصلاً واقعي مفهوم نه لري، یوه خیالي او جنجالي موضوع به وي او بس.

دلته به په لنډیز سره ددې ستونزو یادونه وکړو:

- **امنیتي ستونزه:** د سرشمېرنې پر وړاندې تر ټولو غټه ستونزه امنیتي ستونزه ده، شپږ- اوه داسې ولایتونه دي، چې عملاً په کې ګرمه جګړه روانه ده، هلته له درنو وسلو او ځواکونو پرته ان د پولیسو تګ راتګ ګران دی، نو پاتې لا د سرشمېرنې د مامورینو شل ورځنی فعالیت. اوه - اته داسې ولایتونه دي، چې په هغو کې د جګړې ییزو پېښو اطلاعات شته او څلور- پنځه داسې ولایتونه دي، چې ناوړه امنیتي پېښې په کې کله کله پېښېږي، په مجموعي ډول (۱۹) ولایتونه داسې دي چې په سم ډول په کې سرشمېرنه نه شي ترسره کېدلی او نورو ولایتونو ته هم د سرشمېرنې د زماني واټن او تثبیت شوي مهال له مخې د نا امنۍ پېښې غځېدلای شي، په داسې حال کې چې د احصایې مامورینو یوازې د هلمند ولایت نا امنه ګڼلی اود سرشمېرنې له محاسبې یې ویستلی دی. د سرشمېرنې مامورین د کوم تضمین له مخې غرو، رغو، کلیو او باندو کې سمه سرشمېرنه ترسره کولای شي؟ ایا د سرشمېرنې محلي او مرکزي مامورین به د خپل

(c) ketabton.com: The Digital Library

سر د قیمت په بیه د نورو د سرونو شمېرنې ته حاضر وي؟ پوره باور دی چې نه!

• **د مهاجرو ستونزه:** نړۍ په سلو کې (۱۵-۲۰) افغانان بهرنیو هېوادونو کې مهاجر دي، په دې عمومي سرشمېرنه کې هغوی له پامه غورځول شوي، نو چې په سلو کې شل خلك د شمېرنې له بهیره وغورځي، نو دا خو د سرشمېرنې مشروعیت ته غټ زیان رسوي. دغه راز ګڼ شمېر افغانان دهېواد په داخل کې بېځایه شوي دي، د هغو شمېرنه هم د اصلي او اوسني استوګنځي په پام کې نیولو سره ستونزمنه ده، دا هم د سرشمېرنې پر وړاندې یوه ستونزه ده.

• **کلتوري ستونزه:** په کلیوالي او لرې پرتو سیمو کې ګڼ شمېر افغانان د ځینو کلتوري مناسباتو له امله دېته حاضر نه دي چې د خپلې کورنۍ د ښځینه غړو شمېر، نومونه، مدني حالت او د هغو د عمر کچه په دقیق ډول وښیي، که د احصایې مامورین دا ټول معلومات په دقیق ډول ثبت نه کړای شي، نو هغه به څه احصائیه وي او د څه شي درد به دوا کړي؟

• **د کوچیانو ستونزه:** د افغانستان دنفوسو یوه درنه او پام وړ برخه په ګرځنده او کوچیاني ډول ژوند کوي، چې زیاتره وخت په حرکت کې دي، ددوی د شمېرنې لپاره هم په دې سرشمېرنه کې کوم خاص پروګرام په پام کې نه دی نیول شوی، نو چې دا هم له محاسبې ووځي، د احصایې مامورینو ته له ځینو لویو ښارونو پرته نور څه پاتې کېږي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

• **د ګاونډیانو لاسوهنه:** اساساً خو سرشمېرنه د یوه هېواد د بشري پرمختګ او سوکالۍ لپاره یوه مهمه بشري موضوع ده، خو په افغانستان کې له دې موضوع څخه یو جنجالي او سیاسي موضوع جوړه شوې، ځینې بهرني هېوادونه په تېره بیا زمونږ ځینې ګاونډي هېوادونه غواړي، چې په دې مسئله کې هم مداخله وکړي، د افغانستان پر هر اړخیزو معلوماتي مسایلو واکمن شي او په دې ډول خپل مذهبي او ژبني اړیکوال دلته زیات وښیي. دا په داسې حال کې ده، چې د نړیوالو معیارونو له مخې هېڅ ګاونډي هېواد په داسې مهمو کورنیو معلوماتي مسایلو کې د ګډېدو یا ککړتیا حق نه لري. که چېرې دا کار وشي، نو سرشمېرنه خپل باور له لاسه ورکوي. اوس چې ایران د نړۍ په کچه تر بل هر هېواد زیات د افغانستان د سرشمېرنې لېوال، مینوال او په کې دخیل دی دا طبعاً د افغانانو شکونه پیداکوي، د افغانستان هغه سرشمېرنه چې د ایران او یا پاکستان د لاسوهنو، همکاریو! او یا هم مداخلو له امله واخیستل شي، پر هغې به کوم رښتینی افغان باور وکړای شي؟

• **د احصایې پر مرکزي اداري د باور دنشتوالي ستونزه:** په تېرو څو کلونو کې د احصایې مرکزي اداره تر ډېرې کچې سیاسي او قومي شوې ده، په هغې اداره کې چې مشر او ځینې مهم مامورین یې یو مشخص جنجالي تنظیم ته وفادار او له قومي پلوه هم د یوه قوم غړي وي او سرشمېرنه هم د دوی له خوا اخیستل کېږي، نورې سیاسي او قومي ډلې به پرې څنګه باور وکړي؟ د ځینو معلوماتو له مخې د احصایې د مرکزي اداري مشر د اسلامي جمیعت د تنظیم وفادار غړی دی، د مامورینو شمېر یې د قومي ترکیب له مخې نږدې (۷۰) سلنه تاجك قوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

پورې ټرلی دی او نور پاتې د افغانستان نورو ټولو قومونو پورې اړه لري، نو داسې یو سیاسي، سمتي او قومي ترکیب چې د احصایې په اخیستلو کې اساسي نقش ولري، څه فکر کېږي چې نور قومونه به پرې باور وکړي؟ د احصایې په الکترونیکه برخه (سافټ ویر) او نورو په جوړونه کې هم چې ایرانیان دخیل وي، نو بیا به ښه او شفافه احصائیه ترسره شي!؟

- **د احصایې تخنیکي ستونزې:** د پورتنیو منفي عواملو ترڅنګ د احصایې ریاست پر وړاندې ګڼې تخنیکي ستونزې هم پرتې دي، هغه پوښتنلیکونه چې دوی چاپ کړي او د هغو په واسطه سرشمېرنه کوي، ډېره مشکله ده، چې د ښوونځیو ښوونکي او یا هم کم لوستي محلي خلك دې پر کم وخت، د هغو په سمې کارونې او دقیق ثبت پوه شي. د زماني واټن په تناسب د خلکو عامه پوهاوی هم ډېر سخت ښکاري، د احصایې مامورین وایي هغه سیمې چې د مامورینو تګ ورته د ښلابښلو عواملو له مخې ګران دی هلته د سپوږمکۍ یا ستلایت له لارې د کورونو احصائیه اخیستل کېږي او هر کور د منځي حد (۶) تنو غړو په ضریب ضربېږي او د هغې سیمې مجموعي کمیت معلومېږي. اول خو د (شپږو ضریب) په اطرافي سیمو کې دقیق ځکه نه دی چې دلته کورنۍ منځی حد تر دې پورته دی بیا که دا هم سم وي نو په دې کې خو د سړي (سر) معلوم شو، د عمر، جنس، مدني حالت، سواد، شغل او نور چې د احصایې اصلي هدفونه دي څنګه معلومېږي؟ که چېرې مور پر احتمالي احصائیه ډډه لګوو، نو دا ډول احتمالي احصایې خو اوس هم شته، پر هغو ولې ډډه نه لګوو او د نړیوال معیار له مخې دې هر کال یو ټاکلی ضریب ورسره ضربېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د (۱۳۵۸) ل کال احصائیه یوازې په دې دلیل نیمګړې ګڼل کېږي چې هغه وخت د جګړو له امله د نورستان او پکتیکا په ځینو سیمو کې سرشمېرنه په سمه توګه ترسره نه شوه، خو اوس چې په (۱۹) ولایتونو کې سرشمېرنه په سمه توګه ترسره کېدی نه شي، ولې بیا د نوې احصایې پر اخیستلو ټینګار وشي؟ ددې ټینګار له مخې ښکاري، چې د احصایې اخیستلو تر شا سیاسي هدفونه پراته دي او دا مشخصې کړې غواړي، د نړیوالو له شتوالي او مصداق څخه په غلطه توګه ګټه پورته کړي، له دې عملیې څخه هداف دادی چې دوی به ناسمه احصائیه واخلي او پر نړیوالو به یې تصدیق کړي، بیا به څوک ددې وس نه لري چې دروغ په رښتیا دروغ ثابت کړي. په دې برخه کې ډېر نور دلایل هم راوړل کېدی شي، چې دا لیکنه یې د ټولو د ځایولو وس نه لري، خو دولت ته زمور وړاندیز دادی، چې اوس دې له نړیوالې ټولنې څخه د سرشمېرنې لپاره پانګه راټوله کړي، په دې پانګې دې په ولسوالیو او ولایتونو کې د احصایې د مامورینو لپاره دفترونه جوړ کړي، خپل مامورین دې وروزي، د احصایې مرکزي ریاست دې د یوې ډلې او یوه قوم له انحصاره وباسي، د عامه پوهاوي کارونه دې ترسره کړي، کله چې په هېواد کې سراسري امنیت ټینګ شو، کورنۍ کډوال او بهرمېشتي افغان مهاجر خپل هېواد ته راستانه شول، په حکومت کې د ځینو ډلو سیاسي ناقانونه واك ختم شو، په احصایې او نورو چارو کې د ګاونډیو هېوادونو د مداخلې هر ډول امکان له منځه لاړ، نو بیا دې تر هغه وروسته دا لویه ملي او بشري پروژه عملي شي، له هغې پرته دا ډول احصائیه چې نه په کې سرونه شمېرل کېږي او نه هم په کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلي او ښارونه، يوه خيالي او سياسي احصائيه ده او له يو سياسي بحران او بشري غميزې پرته به بله نتيجه ونه لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

که نړیوال ماته وخوري...؟

دا لیکنه هم د((قلموال)) جریدې د ۱۳۸۷ل کال په(۱) ګڼه کې چاپ شوې ده.

د افغانستان یو ټولنپوه ویلي وو: " افغانستان داستثناتو هېواد دی، دلته د سیاسي او نورو پېښو وړاندوینه نه شي کېدی، هر ناممکن شی ممکنېدی او هر ممکن کار نا ممکنېدی شي." ددې خبرې مانا داده، چې د فزیکي واقعیتونو او د ریاضي د خاصو ارقامو د محاسبې له مخې د افغانستان د پېښو ارزونه او شننه دقیقه محاسبه نه ده. هر بهرنی ځواك او هر کورنی جابر چې د افغانستان د واك پر ګدۍ ناست دی، نو اکثرو خپل اټکلیز بری د وسلو، پیسو او سرتېرو د کمیت له مخې ارزولی دی. له همدې کبله خو دلته د شلمې پېړۍ په لر کې انګرېزي امپراتورۍ او په بر کې یې کمونیستي یا روسي امپراتورۍ په ګونډو شوه. د خلکو ملي، عقیده یي او کلتوري ارزښتونه، چې د ریاضي په فورمولونو کې یې محاسبه ګرانه ده، هېڅ بهرني او کورني زبر ځواك د جګړې په معاملاتو کې په سمه توګه نه دي ارزولي، له

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدې کبله خو له سکندره تر چنګېزه او له چنګېزه تر انګرېزه او بیا تر هغو وروسته، سرو، شنو او سپینو لښکرو یوه هم دلته ښه ورځ نه ده لیدلې. تر اوږدو کورنیو جګړو وروسته یو ځل بیا افغانستان د ډول ډول بهرنیو ځواکونو او د هغو د کورنیو پلویانو او مخالفینو ترمنځ د سړې او تودې جګړې پر یو لوی ډګر بدل شوی دی.

دا ځل د جګړې شعار، مانا، رنګ او خوند بدل دی، د کمیت او کیفیت کچه او د مخالفو ځواکونو اندول هم ډېر توپیر کوي، د افغانستان هر وګړی او هر بوټی هم له جګړې څخه ستړی شوی دی. د جګړې ظاهري بڼه، شعار او څومره والی که هر څومره بدل دی خو یو شی چې بدل نه دی هغه دادی چې د جګړې محتوا او خصلت پر خپل ځای پاتې دي، د چنګیز، هلاکو، سکندر ، روسي او انګریزي لښکرو په لښکر کشیو کې هم افغانان وژل کېدل اوس هم وژل کېږي. که هغه وخت د زورواکۍ په نامه خلك وژل کېدل، خو اوس بیاهم همغه خلك وژل کېږي او همغه سیمې ورانېږي او همغه ولس کړول کېږي، چې پخوا کړول شوي وو، خو دا ځل د ولسواکۍ او ازادۍ په نامه. هېڅ شعار او هېڅ کورني او بهرني ځواك د جګړې اصلي خصلت (ویجاړي) ته بدلون ورنه کړ او هېڅا د جګړې په خصلت کې د (ابادۍ) عنصر زیات نه کړای شو. دا چې د جګړې خصلت وژنه او تباهي ده، دا ورانی او تباهي بیا خپل خپل غبرګونونه لري او د تباهي له پاسه نورې تباهۍ رامنځته کوي. زه دېته ډېر ځورېږم؛ افغانانو چې د تاریخ په اوږدو کې کومه جګړه ګټلې هم ده، دوی په کې زیان کړی او که

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې بايلولې هم ده د دوی په زيان تمامه شوې، د انګريزي او روسي امپراتورۍ تر ماتې وروسته د نړۍ ګڼ شمېر هېوادونو خپله خپلواکي ترلاسه کړه او د ژوند د سوکالۍ تر پولې ورسېدل خو مور دواړه ځله پر کورنۍ انارشۍ او جګړې اخته شوو او کله که مو مغولي او نورو همدينه يرغلګرو ته جګړه بايللې، نو بيا خو يې زمور له سرونو کله منارونه جوړ کړي دي.

افغانستان اوس بيا له يو سخت سياسي، پوځي او ټولنيز بحران سره مخامخ دی، که افغانان او نړيواله ټولنه په ګډه له يو ډېر دقيق تدبير او پلان څخه کار وانه خلي، نو پايله به يې دواړو ته ډېره زړه بورنوونکې او زيان رسوونکې وي. اوس غټه پوښتنه داده چې متفرق نړيوال ځواکونه به د افغانستان په اوسنۍ سرېښډنې جګړه کې بريالي شي او که نه؟ يو اټکل چې اکثره جګړې پرې محاسبه کېږي دادی چې نړيوال ځواکونه ډېر امکانات او وسايل لري، پرمختللې وسلې او ډېر سړي لري او جګړه په همدې امکاناتو کېږي، نو که دا اټکل سم وګڼل شي، دې سره سړی ويلای شي، چې بهرني ځواکونه به دلته له کورنيو طالبانو او د هغو له بهرنيو ملاتړو جګړه وګټي. که بهرني سياسي او پوځي ځواکونه او په خپله د افغانستان د حکومت ولسواك ارځ په حکومت کې دننه پوره پوره سمون راولي او حکومت مخالفه حکومتي ډله له حکومته وباسي او يايې کمزورې کړي، متوازن اقتصادي پرمختګ رامنځته کړي، د محلي او تنظيمي جنګسالارانو امتياز ختم او پر ځای يې د ولس ونډه په حکومت کې زياته کړي، د بهرنيو لاسوهنو په تېره بيا د ايران، پاکستان او

(c) ketabton.com: The Digital Library

روسیې لاسوهنې بندې او د هغو ځانګړې ډلې دلته په حکومت او تر حکومته بهر کمزورې او یا مهار کړي، نو ددې امکان شته چې په افغانستان کې سوله او ثبات ټینګ شي. واقعیت خو دادی چې د افغانستان د حکومت پر وړاندې اصلي چلینج طالبان نه دي، طالبان یوازې داسې یو جنګېدونکی نظامي قوت دی چې نه کوم سیاسي او نه هم کومه کلتوري او اقتصادي پالیسي لري، دا ډول قوتونه یوازې د وسلې په بندیز او د اقتصادي سرچینو په مهارولو سره بندېدلای شي، خو د افغانستان خلکو او حکومت ته هغه مخالفې ډلې چې په افغانستان کې مختلفې کلتوري، سیاسي، مذهبي،پوځي او اقتصادي اجنډاوې لري، هم د افغانستان دملي ګټو مخالفې دي او هم د بې ثباتۍ او ګډوډۍ سبب کېږي، دا ډلې تر هر چا زیاتې خطرناکې دي. ددې ډلو د خطر کچه ځکه زیاته ده، چې دوی مستقیماً له ځینو هغو هېوادونو څخه خړوبېږي چې دوی ورسره پوځي، اقتصادي، سیاسي، ژبنې او مذهبي اړیکې لري او په ستراتیژیکه توګه د هغو هېوادونو د ګټو د خوندیتوب لپاره کار کوي. که پر دې ډلو بهرنۍ نامشروع مرستې بندې شي، دوی د افغانستان په سیاسي تحولاتو کې د ځان د مطرح کولو توان نه لري. دا ډلې یو داسې سیاسي مهارت لري چې اکثره هېوادپال افغاني ګوندونه یې نه لري او یا یې نه غواړي. ددې ډلو مهارت دادی، چې دوی له بهرنیو ځواکونو سره ډېر ژر سازښت او جوړ جاړی کولای شي. دوی له تبلیغاتي پلوه هم ډېر فعال دي او ددې توان لري، چې خپله ملامتي پر بل چا واچوي. د ساري په توګه د جهاد په کلونو کې دې ډلو لومړی ځل

(c) ketabton.com: The Digital Library

له روسي لښکرو سره اوربند وکړ او هماغه وخت د شوروي اتحاد له پټو خوړلنیو برخمن شول، خو کله چې روسي لښکرې ماتې شوې، د جهاد امتیاز هم دوی د ځان وګانړه، که شوروي لښکرې افغانستان ته نه وای راغلې او بیا یې د وتو پرمهال او تر هغه وروسته دې ډلو ته لاره نه وای اواره کړې، دا محال وه چې د استاد برهان الدین رباني په شان یو څوك دې ددې توان پیداکړي، چې په افغانستان کې د واك پر ګدۍ کښني. دویم ځل بیاهم تاریخ تکرار شو، که چېرې امریکایي لښکرې افغانستان ته نه وای راغلي، نو بیا هم محال وه چې د رباني، فهیم، محقق، قانوني او دوستم په شان څېرې دې د افغانستان په سیاسي چارو کې دومره مطرح څېرې وي لکه اوس چې دي. دا ډلې هر وخت د بهرنیو لښکرو د وزرونو تر سیوري لاندې وده کوي. اوس چې د اکثرو لویدیزو هېوادونو لښکرې په افغانستان کې دي، د دوی د ودې لپاره ښه زمینه برابره ده، ځکه چې له خپل اصلي غلیم (طالبانو او د حکمتیار له اسلامي حزب) څخه یې بهرني ځواکونه ساتي او دوی پوره وخت او وس لري، چې دولتي څوکۍ د قومي او سمتي اړیکو پر بنسټ اشغال کړي، د ولسمشر حامدکرزي له فکري روحیې څخه چې د سوله ییز سیاست پر بنسټ ولاړه ده، هم ناوړه ګټه پورته کوي، ولسمشر ته د انارشۍ د زیګنال په ښودلو سره په حکومت کې نور نور امتیازات ترلاسه کوي. دا امتیازات ددې سبب کېږي چې د افغانستان په حکومت کې د افغانستان د بېلابېلو سیمو، قومونو او قبیلو وندې او تناسب او د لیاقت اصل له منځه لاړ شي او د حکومت طبیعي جوړښت زیانمن شي. دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

کار ددې زمینه برابروي چې د طالبانو، اسلامي حزب او نورو مذهبي جګړه، قومي او سیمه ییز عنصر هم له ځان سره ملګری او د مخالفانو د جګړې د مشروعیت لمن پراخه کړي، په حکومت کې له دغسې یو نابرابره حالت سره سره بیا هم د اسلامي جمعیت په مشرۍ ځینې ډلې لا په دې امتیاز قانع نه دي او د حکومت د نا پېیلو او دیموکراتو عناصرو پروړاندې بېلابېلې جبهې او خنډونه جوړوي. دا کار به په پای کې ددې سبب شي، بهرني ځواکونه چې اوس په افغانستان کې د سولې د ټینګښت او ترهګرۍ د ځپلو دندې پر غاړه لري، په یوه بله نامفهومه او څو بعدیزه جګړه کې راښکېل شي، دا به داسې یوه جګړه وي، چې هدف، لوری او پای به یې یې معلوم نه وي، ضایعات او تلفات به یې هم زیات وي. اوس راځو دې ته که دغسې یو حالت رامنځته شي افغانانو او نړیوالو ته به یې احتمالي زیانونه څه وي؟

الف – افغانانو ته یې زیانونه: که نړیوال ځواکونه په افغانستان کې ماتې وخوري په لومړي ګام کې یې تر ټولو ستر زیان افغانانو ته دی، افغانستان به یو ځل بیا د لسګونو څه چې د سلګونو وړو او لویو تنظیمونو ترمنځ د جګړو پر یوه ډګر بدل شي، څه ابادي چې د ټبرو څو کلونو په ترڅ کې رامنځته شوې، هغه به بیا پر خاورو ایرو بدله شي، د حکومت نوې اډانه به بیا ویجاړه، قومي، ژبني، سمتي، ولایتي او ان کوڅه یي جګړې به پیل شي، په ملیونو افغانان به بیا مهاجرت ته اړ شي، په هېواد کې د پوهې او تمدن روان بهیر به پر ټپه ودرېږي، یو علمي کدر به هم په هېواد کې د کار او فعالیت مجال پیدا نه کړي او د

(c) ketabton.com: The Digital Library

مهاجرت لمن به ونيسي. افغانان به له هر پلوه دومره کمزوری شي، چې د حکومت د جوړولو توان ونه لري، فردي مصئونيت او د ژوند د سمبالښت چارې به له منځه لاړې شي. په داسې يو حالت کې ګاونډيو هېوادونو لکه ايران، پاکستان، روسيې او زمور ځينو سيالو يا رقيبو ګاونډيو ته به ددې زمينه برابره شي، چې په افغانستان کې پراخې لاسوهنې وکړي، ددې لاسوهنو نتيجه به دا وي چې يا به افغانستان ټوټې ټوټې کېږي، يا به په کې جګړه دوام پيدا کوي او يا به هم د طالبانو په څېر يو، افراطي مذهبي تحريك د پاکستان او ځينو عربي هېوادونو د خاصو کړيو په مرسته رامنځته کېږي او افغانستان کې به د منځنيو پېړيو داسې يو زورواکی نظام جوړوي، چې نسبي امن په کې وي، خو د تمدن او ژوند د نورو نښو نښانو څرك به په کې نه ليدل کېږي، د تېرو تجربو پر بنسټ داسې يو نظام هم، ځينو ګاونډيو هېوادونو ته د زغم وړ نه دی او هغوی به بيا هم هڅه وکړي، چې دا ډول نظام بې ثباته کړي. طبيعي خبره ده چې په وروسته پاتې ټولنو کې افراطي مذهبي حکومتونه ډېر دوام کوي او ولسي ملاتړ لري، کېدی شي دا ډول مذهبي حکومت د ژوند له اسانتياوو پرته خپلې پښې ټينګې کړي او که چېرې دا ډول نظام ټينګ شو، نو زيان به يې نړۍ ته څه وي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

نړیوالو ته یې زیان: که په افغانستان کې د نړیوالو ځواکونو ترماتې وروسته ددین له اصلي جوهر پرته د مذهب تر چتر لاندې یو افراطي نظام واکمن شو، نو دا نظام به داسې نه وي، چې یوازې د افغانستان پر جغرافیایي محدودې بسنه وکړي، دوی به لومړی هغو ګاونډیو اسلامي هېوادونو ته چې سیکولر یا نامذهبي حکومتونه پرې واکمن دي، دبې ثباتۍ لارې ګودرې وګوري، کله چې یې دا ډول نظامونه رنګ کړل، پوځي او مالي امکانات او بشري قوت یې زیات شو، بیابه هغو هېوادونو ته چې مسلمانان په کې اقلیت دي او تر ځینو محرومیتونو لاندې دي، لاس وروغځوي او بیا به په وروستۍ کټګورۍ کې نورې نا اسلامي نړۍ ته. که چېرې احیاناً اټومي او یا هم عصري وسله ددې ډول خلکو لاس ته ولوېده، نو بیا خو به له غربي نړۍ سره د مفاهمې خبره ېخي له امکانه ووځي، بیا نو دوه لارې دي: یا دا چې غربي نړۍ به له کوم دلیل پرته په مطلق ډول د دوی خبره مني او یا به هم د جنګ لاره خپلوي، دا دواړه هغه لارې دي، چې د اوسنۍ نړۍ د ېلابېلو تمدنونو، کلتورونو، ادیانو او خلکو لپاره د تحمل وړ نه دي، د بشر د سوکاله ژوندانه لپاره د نړۍ د ېلابېلو سیمو، خلکو او کلتورونو ترمنځ توازن، همکاري، همغږي او تفاهم په کار دی. که هره کینه او ښې افراطي نظریه د نړۍ له یوه لوري پر بل لوري تحملېږي، نتیجه یې له ټکر او تباهۍ پرته بل څه نه ده، اوس چې نړۍ د یوه کلي حیثیت لري او د علم د یوه جال په واسطه یوه سیمه له بلې سره نښلول شوې، دغسې یو بل ته د ګټې او زیان رسولو لارې چارې هم اسانه شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي، اوس که د نړۍ کومه جنګي ډله وغواړي نورو ته په اسانۍ سره زيان رسولای شي، نو ددې زيان د مخنيوي په خاطر ښه لاره داده، په هره هغه سيمه کې چې منفي، افراطي او جګړه مار ګروپونه او ډلې را پيدا کېږي، د هغه محيط د وقايې له لارې بايد دا ګروپونه له منځه لاړ شي، په افغانستان کې د څو محدودو افراطي ډلو د مخنيوي لاره دا نه ده چې دلته له ډېر زور او بمبارد څخه کار واخيستل شي، ځکه دا خپله يو افراطي عمل دی او زمونږ په ټولنه کې دا ثابته ده چې يو افراط بل تفريط او بل تفريط بيا بل افراط زېږولای دی، نو دلته که نړيواله ټولنه غواړي خپل انساني مسئوليت ادا او په راتلونکي کې ځان هم له جنجاله خلاص کړي، ښه لاره دا ده، هغه عوامل تشخيص کړي، چې په سيمه کې د جنګ او افراط د ټوکېدو سبب شوي دي، ددې جګړې او افراط داخلي عوامل په سيمه کې فقر، لوږه، بېسوادي او بېکاري ده، که په سيمه کې د تمدن بېلابېلې پروژې عملي شي، پوهنه عامه او خلکو ته د کار او روزګار چارې برابرې شي او دغه راز په حکومت او ځينو نورو ارګانونو کې د هغو افراطيونو او جنايتکارانو لمن چې پخوا هم په هېواد کې د بدمرغۍ سبب

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوي او اوس هم د ځينو بهرنيانو تر وزرونو لاندې په هېواد کې د اقتصادي او سياسي مافيا له لارې غواړي سوله او امن ګډوډ کړي، لمن راټوله شي، نو پوره باور دی، چې په افغانستان کې تلپاتې سوله ټينګېدی شي. افغانان اساساً سوله دوست خلك دي، خنګه چې سوله د افغانانو او ټولې نړۍ لپاره د نوش دارو حيثيت لري، نو بايده دي، چې ټول په ګډه په پوره تدبير د سولې د ټينګښت لپاره کار وکړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ثور اوومه او اتمه د يوې غميزې دوه سرونه

دا ليکنه هم د((قلموال)) جريدې د ۱۳۸۷ل کال په(۱) ګڼه کې چاپ شوې ده.

د افغانستان اوسنۍ غميزه د ۱۳۵۷ ل کال د ثور پر اوومه نېټه پيل او په تېرو دوو لسيزو کې يې بېلابېل بشپړتيايي پړاوونه ووهل. ويل کېږي چې د خلکيانو په يوويشت مياشتنۍ واکمنۍ کې تر (۳۰) زرو زيات افغانان په جابرانه تو ګه ووژل شول او بې شمېره نور مهاجر شول، د شوروي لښکرو له يرغل سره سم د کارمل –نجيب د واکمنۍ پر مهال نږدې يو نيم مليون افغانان ووژل شول، نږدې همدومره معيوب او معلول شول او اټکل شپږ ميليونه افغانان تر هېواده بهر مهاجرت ته اړ شول، ددې مهال جګړو په ترڅ کې نږدې دوه مليونه کورونه ړنګ شول. تر دې مهاله د شوروي لښکرو او د هغو د لاسپوڅي حکومت شتوالي د مختلفو جهادي ډلو پر ګڼو عيبونو پرده غورولې وه او د دوی هر ناوړه عمل ته يې د مشروعيت رنګ ورکاوه، خو کله چې د روسيې په ملاتړ شمال ټلوالې د ملګرو ملتونو سوله ييز پلان له

(c) ketabton.com: The Digital Library

منځه یوړو، نو د ډاکټر نجیب الله حکومت هم ړنګ شو. دا وخت د اصلي او جعلي مجاهدینو اصلي څېره هم څرګنده شوه، هغه چا چې د مجاهدینو نقاب یې اغوستی و هغوی هم هغه کارونه وکړل، چې که تر کمونیستي ډلو زیات نه وو، نو کم خو هم نه وو، دې ښاغلو یوازې په کابل ښار کې تر پنځه شپېته زرو زیات کابل ښاریان ووژل او تر اتیا زرو زیات کورونه یې ړنګ کړل، ملي موزیم یې لوټ کړ او د افغانستان وسلوال پوځ یې له منځه یووړ، یو ځل بیا بهرنیو هېوادونو ته په لکونو څه چې په ملیونونو افغانان مهاجر شول، لنډه دا چې خلکو پر زاړه کفن کش شکر ووېست. د شوروي لښکرو د شتوالي پر مهال د جګړې زیات بار پر نا ښاري یا کلیوالي لرې پرتو سیمو پروت و او ددې نورو ښاغلو بیا پر ښارونو. په افغانستان کې جګړه داسې کور پر کور وګرځېده، چې نه یې په ښار کې څه پرېښودل او نه هم په اطراف کې، د هېواد ټوله شتمني یې له یوې مخې جارو کړه. افغان ولس فکر کاوه چې د وخت په تېرېدو سره به ټول سیاسي او ملي جنایتکاران پر خپلو جنایتونو اعتراف وکړي، نور به نه په سیاسي چارو کې ګوتې وهي او نه به د قدرت لېوال وي، خو دوی له تېرو تجربو څخه بیا هم عبرت وانه خیست؛ د امریکا د بې دوه پنځوس الوتکو تر وزرونو لاندې په افغانستان کې پر جهادي او الحادي ډلو له نوې را لوړول شوې ولسواکۍ بیا یو بل ډول ګټه پورته شوه، دوی ولسواکي بیا د ګډوډۍ، سازشونو او ائتلافونو په مانا وانګېرله او له دې فضا څخه یې د خپلو تېرو جنایتونو د پاتې برخې د غځونې او اتمام لپاره کار واخیست، یو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځل بیا ډلې جوړې شوې، یو ځل بیا جبهې سازې شوې او یو ځل بیا د پردې تر شا او د پردې پر مخ، وراسته ، زیږه او کرغیړن ائتلافونه را وټوکېدل. پخوانۍ ارزښتونه او معیارونه بدل شول او د زمانې او عصر له نوي ډول سره سم د اتڼ نوې جامې واغوستل شوې، پخوانی ملحد نن مجاهد شو او ننني مجاهد دملحدینو له ګریوانه سر وکښښ، سړی حیران پاتې شي چې دا دومره اوښتنې راوښتنې او دا دومره رنګبدلونه د څه لپاره؟ دوی فکر کوي که افغانستان کې د ملحدینو او مجاهدینو ائتلاف جوړ شي، نو دا به له خلکو څخه د دوی هغه پخواني جنایتونه هېر کړي؟ نه هېڅکله نه داسې نه ده، هر کله چې دې ډول عناصرو د ائتلاف کومه غونډه کړي، پر همغه ورځ لوی خدای(ج) په خپل قدرت سره د دوی د جنایتونو یوه بېلګه خلکو ته څرګنده کړې ده، کله چې ددې جبهه یانو د ائتلاف صحنه له تلویزیونونو ښکاره شوې، پر همغه ورځ یا په بدخشان کې ددې جبهه یانو د یوې ډلې له خوا د وژل شویو افغانانو ډله ییز قبرونه موندل شوي یا د چمتلې په دښته کې، یا هم په مزار شریف او نورو سیمو کې ، نو جنایت، جنایت دی، پټېدونکی نه دی، که دوی هرڅومره هلې ځلې وکړي، بیا هم (غر) په (پر) نه شي پټولای، خو تردې هم لا د شرم خبره دا ده، چې دوی اوس د ثور (۸) چې د ثور (۷) زېږنده ګڼل کېږي، د ملت په وینو د شانداروا) مراسمو په ترڅ کې نمانځي او تردې لا هم د شرم وړ بله مسئله دا ده، چې دا ورځ د منتخب حکومت له خوا دبیت المال په پیسو چې ټول ولس، کونډه رنډه، یتیم، صغیر، معلول، معیوب، خوار اوغریب په کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

حق لري، نمانځل کېږي. ایا منتخب حکومت ددې حق لري چې د بیت المال پیسې په تېره بیا د کابل ښاریانو مال د هغو (سرو) او (تورو) ورځو نمانځلو ته وقف کړي، چې د دوی له ورونو، اولادونو، مېرمنو، پلرونو او تنکیو ماشومانو یې د ژوند حق اخیستی دی؟ ایا هغه

ښاغلي چې د ثور پر (۸) نېټه واك ته رسېدلي هغوی خپله هم دې ورځې ته وفادار دي؟ او که وفادار وای نو ولې یې ددې فاجعې د لومړۍ ورځې له وارثینو، سید محمد ګلاب زوی، نورالحق علومي، عبدالرشید دوستم او نورو ښاغلو صاحبانو! سره یوه نا مقدسه او نا متجانسه جبهه جوړه کړې ده؟ ایا دا جبهه ددې لپاره ده چې د کابل پر شهیدانو او د افغانستان پر ټولو شهیدانو ریشخند ووهل شي؟ چې څنګه مو د نر غوندې ووژلئ او څنګه مو درته له اولادونو ډله ییز قبرونه جوړ کړل؟ او اوس هم دادی داسې زور لرو چې خپل لاسونه ستاسو په وینو او خولو ووینځو، ځانونه پاك کړو او خپل جنایت در باندې د افتخار په توګه ومنو! نږدې یوه میاشت کېږي چې د کابل د حضوري چمن په سیمه کې یا د مانبام له خوا لاره بنده وي او یا هم د سهار له

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوا، په لکونو افغانان چې له دې لارې تېریږي، نو د لارې د بندښت له امله له ګڼو ستونزو سره مخامخېږي، ټول په یوه خوله اوسني حکومت ته داسې کنځلې کوي، چې د کاغذ پر مخ د لیکلو وړ نه دي، له خلکو سره دا سوال دی، هغو خلکو چې د همدې چمن شا او خوا سیمه او بیا ټول کابل له خاورو سره برابر کړي دي، د همغې ورانۍ پر ایرو اوس جشن جوړوي؟ دا داسې مانا ورکوي لکه چې څوك په هدیره کې د خوښۍ سازوسرود جوړوي، دولت په شپږو کلونو کې حضوري چمن چې د کابل ښاریانو د لوبو ځای دی اباد او شین نه کړای شو او اوس د یوې سپېرې دښتې بڼه لري، چې د لوبو پر وخت ګردونه تري پورته کېږي، میوند واټ او نورې ورانې سیمې خو څه کوې، نو دا دومره په لسګونو میلونو افغانۍ چې په اصطلاح پر دې جشنونو لګېږي دا د څه لپاره؟ ددې جشنونو(!) نمانځل د کابل ښاریانو پر ټپونو د مالګې دوړولو په مانا دي. جمهور رئیس حامد کرزي ته د افغانستان خلکو په دې خاطر رایه نه ده ورکړې چې دی به د خلکیانو او جمعیتیاتو د کودتاوو ورځې نمانځي او دبیت المال پیسې به پر دې ورځو مصرفوي. که د ولسمشر کرزي د واکمنۍ په شپږو کلونو کې د ثور د اتمې د نمانځنې ټول لګښت محاسبه کړو نو د کابل ښار ډېر سړکونه، په تېره بیا د جشن د تاریخي سیمې ټولې ورانې ویجاړې برخې پرې نښې ښکلې ابادېدلای شوې. په هدیرو او کنډوالو کې سندرې او جشنونه خوند نه کوي، تاسو یو عاطفي شخص یاست، تاسو نه د چا مال خوړلی او نه دې څوك وژلي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پردي مړي پر ځان مه را اړوه، هغوی چې خلکو ته د مړي نڅاوې (رقص مرده) ښودلای شي ، هغوی چې د کابل له جګو غونډیو کابل ښار ورانولای شي، هغوی چې د پردیو په لمسون او ملاتړ سور او تور ائتلاف جوړولای شي، هغوی دا ډول غملړلې ورځې هم نمانځلای شي، هغوی له ځانه د شرم جامې ایستلي دي، هغوی د هر ډول ګناه پر وړاندې واکسین شوي او د ولس ښېرا او پېغور پرې تاثیر نه کوي، نو تاسو باید د ائتلافیانو دلیکو پر ځای د مظلوم ولس په لیکه کې ودرېږئ، دومره مظلوم ولس چې پر ښارونو او کورونو یې د خپل قاتل عکس ځړېدلی، خو دی یې نوم هم نه شي اخیستلای....

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښاغلي «کمال» بې کماله څرګندونې

څو ورځې دمخه د پاکستان د سند ایالت د کراچۍ ښار ناظم اعلی «ښاروال» ښاغلي «مصطفی کمال» له یوې پاکستانۍ رسنۍ سره داسې څرګندونې وکړې، چې هېڅکله هم له یوه متمدن او عاقل انسان سره نه ښایي. هغه ټول پښتانه «ترهګر، مفسد، وحشي او د القاعدې غړي وبلل» او څرګنده یې کړه، چې «دوی غواړي د پاکستان د کراچۍ ښار اشغال کړي». ښاغلي کمال په دې ډول وغوښتل د کراچۍ پخواني تاوتریخوالي ته چې د ښار د ببلابېلو اوسېدونکو، سندیانو، پښتنو، مهاجرو، بلوڅو او نورو قومي ډلو ترمنځ د ګڼو عواملو له امله وخت پر وخت پېښېږي، بله بڼه ورکړي او په دې ډول خپله بې کفایتي پټه کړي. ځینو فاشیستانو، متعصبو او بې کفایته واکمنو ته القاعده او طالبان داسې یوه وسیله ده، چې هر وخت پرې خپله بې کفایتي پاکولی شي. نو اوس چې د پاکستان په شان یوه بې ثباته او ګڼ قومیزه ټولنه کې هر فساد خپور شي، واکمن یې سم له لاسه له القاعدې او طالبانو سره وټړي، که څه هم دا فساد په ټولنه کې د سیاسي او حکومتي ډلو د بې غوریو او یا هم د ځینو وسلوالو ډارې مارانو له خوا رامنځته شوی وي، خو حکومت او ځینې مغرض اشخاص یې ژر طالبانو ته منسوب کړي، طالبان او القاعده هم تش په دې خاطر چې په مطبوعاتو کې یې سیاسي او نظامي حضور مطرح شي، پردي مړي پر ځان را اړوي او د هرې ورې او ناوړې پېښې مسئولیت

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر غاړه اخلي، دا چې طالبان يا القاعده څه وايي او څه کوي دا د هغوی خپل کار دی، خو دا چې ځينې اشخاص او ډلې يو بشپړ قوم او ملت په طالبانو او يا هم القاعدې پورې تړي، دا خبره د غور،تامل، دقت او تحليل وړ ده، په تېره بيا دا چې پاکستاني چارواکي د خاصو غرضونو له مخې يوه مذهبي افراطي ډله په يو قوم پورې تړي او هغه ته يې منسوبوي دا نو بيا له هغه قوم سره يوه ډېره لويه جفا ده.

ټولو ته معلومه ده چې طالبان او القاعده چا راټوکولي، څه کوي او څه يې وکړل او چاته يې ډېر زيات زيان واړاوه؟ که عادلانه قضاوت وکړو طالبان او القاعده هغه ډله ده چې تر ټولو زيات زيان يې پښتنو ته واړاوه او اړوي يې، تراوسه طالبانو د لروبرو پښتنو د اولادونو پرمخ په سلګونو بنوونځي ترلي او که د دواړو غاړو پښتانه ماشومان حساب کړو، نو لږ تر لږه دوه مليونه ماشومان د دوی له لاسه بنوونځيو ته نه شي تللای، ايا دا دوستي ده؟ او دوستي همداسې وي؟ که دې تراژيدۍ ته څوک دوستي وايي، نو دا دوستي دې دوی ته مبارک وي او که څوک ورته دښمني وايي، نو بيا خو دې دښمنۍ ته ورودانګي او پښتنو سره دې له دې تراژيک حالته په راوتو کې مرسته وکړي. حقيقت دا دی چې د پښتنو پر وړاندې د سيمې د هېوادونو د ځينو خاصو کړيو او سياستوالو له خوا يوه ژوره توطيه روانه ده، چې دا ډول څرګندونې ددې توطيې يوه برخه ده، له بناغلي کمال څخه که وپوښتل شي، چې د القاعدې زيات او مهم غړي تراوسه پورې چېرته نيول شوي دي؟ نو څه به ووايي؟. لږ

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر لږه دې د جنرال پرویز مشرف ارقامو ته مراجعه وکړي، هغه په خپله اعتراف کوي، چې موږ تراوسه پورې د القاعدې (۷۵۰) تنه مهم غړي امریکایانو ته په لاس ورکړي، دا به کمال صاحب ته معلومه وي چې ددې شمېر اکثره برخه، په کراچۍ، اسلام اباد، راولپښډۍ، فیصل اباد او د پاکستان په نورو مهمو ښارونو کې نیول شوې او بیا پر امریکایانو پلورل شوي دي، دا چې دوی جنګ ولې په لروبرو پښتون مېشتو سیمو کې متمرکز کړی، دې کې د پښتنو د دښمنانو چل دی؛ هم به د پښتنو سیمه ورانه ویجاړه شي، هم به د پښتنو سرونه غوځ شي او هم به له نړیوالې ټولنې سره د ټکر له امله په نړۍ کې بدنام شي. عجیبه خبره خو داده چې جنګ د پښتنو په سیمه کې روان ساتل شوی، خو د القاعدې د مشرتابه غړي بیا په ناپښتون مېشته لویو ښارونو کې نیول کېږي. له ښاغلي کمال څخه که وپوښتل شي، چې رمزي یوسف، ابو زبیده، رمزي بن الشیبي، خالد شیخ محمد، یاسر الجزیری، توفیق اتش خالد او د القاعدې نور په سلګونو مهم غړي چېرته نیول شوي او چېرې یې پر امریکایانو مړي او ژوندي پلورل شوي دي؟ نو دی به څه ووایي؟. که کمال صاحب کې واقعاً د عدالت کمال وي، نو دې پوښتنو ته باید سم ځواب ووایي.

ایا همدا پاکستان او د هغوی استخباراتي سازمانونه نه وو، چې هم یې د طالبانو او القاعدې په جوړولو او ځواکمنې کې اساسي ونډه لرله او هم یې بیا د له منځه وړلو او کمزورۍ لپاره له امریکایانو سره لاس یو کړ او ډېره پانګه یې ترې ترلاسه کړه او ایا

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا هم همدا کړی د طالبانو او القاعدې د تقویې لپاره کار نه کوي؟ له یوې خوا له امریکایانو پیسې اخلي او له بلې خوا ورته د طالبانو او القاعدې په واسطه جنګ ګرموي، جنګ یې هم بیا په پښتنو سیمو کې متمرکز کړی، چې ټول زیان یې همدې قوم ته واوړي، نو ښاغلی کمال صاحب! کوم جنګ او لوبه چې تاسو او ستاسو استخباراتي کړیو پیل کړې او ټول سود او ګټه یې تاسو ته درځي او زیان یې پښتنو ته، نو مهرباني وکړئ د ملامتۍ مسئولیت یې هم پر ځان ومنئ، د خپل بام واورې د بل پر بام مه اچوئ، اوس د کمپیوټر زمانه ده، هر څه ښکاره کېږي، ډېر ژر به، هم پښتانه او هم نړیواله ټولنه پوه شي چې د چا په اوړو کې شګه ده؟ څوک اوبه خړوي او کبان په کې نیسي؟ څوک ظالم دی څوک مظلوم دی؟ څوک منافق دی څوک صادق دی؟ څوک ترهګر دی او څوک د ترهګرۍ قربانیان دي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

((نه دي د ويلو هغه څه چې ما ليدلي دي))
(راسته پوښتنې او سرچپه ځوابونه)

دا ليکنه هم د((قلموال)) جريدې د ۱۳۸۷ل کال په(۱) ګڼه کې چاپ شوې ده.

پوښتنه	ځواب
په افغانستان کې ملي اتل څوک دی؟	چې پر کابل يې ډېر توغندي توغولي وي.
افغانستان چا وران کړ؟	بې وسلې افغانانو.
کابل چا وران کړ؟	کابل ښاريانو!
د ولسمشر کرزي دښمنان څوک دی؟	هغوی چې ورته ډېره رايه يې ورکړې وه.
دوستان يې څوک دي؟	ټلواله او هغوی چې هېڅ رايه يې نه ده ورکړې.
افغانستان کې څوک ډېره مداخله کوي؟	برازيل او نيکاراګوا.
په افغانستان کې څوک هېڅ مداخله نه کوي؟	ايران او پاکستان.
مجاهدين څوک دي؟	هغوی چې هېڅ جهاد يې نه دی کړی.
چې جهاد يې کړی هغوی څوک دي؟	فراريان او باغيان.
شيخ محمداصف محسني ته څوک پيسې ورکوي؟	خپله يې پيداکوي، څه ايران خو يې نه ورکوي؟.
افغانستان ته د چا مرستې بې غرضه دي؟	د روسيې ا وامريکا.
څوک د پنجشېر د زمردو قاچاق کوي؟	طالبان.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د چا نظام پر ټول افغانستان واکمن و؟	د استاد برهان الدین رباني.
مارشال چاته ویل کېږي؟	چې دبهرنیوهېوادونوپه عسکرو یې خپل هېواد نیولی وي.
په افغانستان کې د فکري ثبات خاوند سیاستوال څوک دی؟	حضرت صاحب صبغت الله مجددي.
انجنیر چاته ویل کېږي؟	چې د خپل هېواد دورانۍ نقشۍ جوړوي.
څوک دی چې له ځوانۍ تردې دمه دهېواد پر ابادۍ او سوله ییزو چارو بوخت دی؟	انجنیر ګلبدین حکمتیار.
د افغانستان لوی ولایت کوم دی؟	پنجشېر.
کوچنی کوم دی؟	هلمند.
د حامدکرزي ډېر لرې مخالفین څوک دي؟	احمدضیا مسعود او کریم خلیلي.
کوم تلویزیون د ایراني کلتور پر ضد سخته مبارزه کوي؟	طلوع تلویزیون.
کوم تلویزیون افغاني کلتور نه خپروي؟	شمشاد.
څوک له پښتو ژبې سره ډېره مینه لري؟	رهنورد زریاب.
څوک په افغانستان کې ملي وحدت غواړي؟	لطیف پدرام.
کوم تنظیم په حکومت کې هېڅ ونډه نه لري؟	جمعیت اسلامي.
کوم وکیل دی چې هېڅ انتقاد	رمضان بشردوست.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه کوي؟

افغانستان کې ډېر جنګیالی حامدکرزی.

سیاستوال څوك دی؟

څوك د سولې او امن کوتره ده؟ جنرال دوستم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نړیوالو ځواکونو د شتوالي ضرورت او قانونیت

دا لیکنه هم د((قلموال)) جریدې د ۱۳۸۷ل کال په(۲) ګڼه کې چاپ شوې ده.

لـه نـړۍ دوو کلونـو راهیسـې شـمال ټلـوالې (اوسـنۍ (متحـده ملـي جبهه) او ددې ترڅنګ د ټته د ورته اهدافو لرونکې بله جبهـه (متحـده ملي شورا)، په خپلو تبلیغاتي غونډو، میټنګونـو، مظـاهرو او مرکـو کې په پرله پسې ډول ټینګار کوي، چې پـه افغانسـتان کـې د نړیـوالې ټولنې شـتوالی دې ((قـانوني)) شـي. لـه ((قـانوني کېـدلو)) څخـه ددې پورته دوو ټلوالو خپل تعبیر او خپل تفسـیر دی، چې غـواړو وروسـته پرې رڼا واچوو، خو اوس په عام ډول راځو د ټته، چې افغانسـتان کـې د نړیوالو ځواکونو د شتوالي اړتیا شته که نه؟ او که اړتیا یې وي، نـو د ((قانون)) کومې ځواکمنې کورنۍ او بهرنۍ سرچینې بایـد دا تائیـد یا رد کړي؟

۱- په افغانستان کـې د نړیوالـو ځواکونو ضـرورت: په عـام ډول افغان ملت په خپله خـاوره کـې د هـېڅ بهرنـي ځـواک شـتوالی نـه شي زغملی، خو کله که د بهرني ځواک شتوالی د ببلابېلو کورنیـو او بهرنیو عواملو له امله حتمي او ضروري شي، نـو بیـا افغانـان خپلـو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملي ګټو ته د تعقل له مخې په دې باب فکر کولای شي، چې کوم ځواکونه د ځومره وخت لپاره ضروري دي.

هغه افغانان چې د هېواد د ملي ګټو د ساتنې پر رازونو پوهېږي، هغوی ددې ضرورت احساسوي، چې دا بهرني ځواکونه باید تر هغه مهاله په افغانستان کې پاتې شي، چې افغانستان او د هغه پوځ، د مغرضو ګاونډیو هېوادونو د پټو او ښکاره لاسوهنو د مخنیوي جوګه شي، نوره نړۍ له افغانستانه د خوندیتوب احساس وکړي، د دې ولس په رګونو کې د متمدن ژوند وینه وچلېږي او په هر اړخیز ډول دا هېواد د جګړې او جګړه مارو له اسارته خلاص شي. تر دغسې یو حالت وروسته نه نړیوال دلته د پوځونو د رالېږو پلمه جوړولای شي او نه ورته ضرورت لري او نه افغانان بیا د بهرنیو ځواکونو راتګ زغملای شي، اوس خو چې افغانانو د طالبانو د سقوط پر مهال د بهرنیو ځواکونو پر وړاندې سخت حساسیت ونه ښود، علت یې دا و چې طالبانو او تر دې دمخه شمالتلوالې له خلکو سره داسې بد چلند کړی و، چې خلک تر پوزې راغلي وو او هر نوي تحول ته یې اړتیا لرله. د بهرنیو ځواکونو په راتګ سره دلته سیاسي او قانوني بهیرونه که څه هم پوره پوره عادلانه نه وو، پیل شول، د افغانستان د پرمختګ لړۍ روانه شوه، که چېرې ځینې سیاسي تېروتنې نه وای شوې، نو اوسنۍ بریاوې به تر دې هم زیاتې وې. په تېرو پنځو کلونو کې په افغانستان کې شوې رغونه د افغانستان د پنځوسو کلونو له رغونې سره انډول ده. څرنګه چې افغانستان د برش کلنې جګړې دومره ځپلی چې هر څومره ابادي په کې کېږي، بیا هم نه معلومېږي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو ځکه اوسنۍ ابادي د چا په نظر ډېره زياته نه ښکاري. د خلکو تقاضا هم د خلکو عادلانه قضاوت ته زيان رسوي، ځکه د بهرنيو ځواکونو په راتګ سره د خلکو تقاضا دومره لوړه شوه، چې له واقعيت سره يې مطابقت نه درلود، هر کله چې د واقعيت او تقاضا ترمنځ واټن رامنځته شي، د خلکو سالم قضاوت ته زيان رسېږي.

نو ځکه خو په افغانستان کې د تېرو څو کلونو پر مهال پر شوي کار، هم شوې تبصرې او هم قضاوت عادلانه نه دي. البته شکايت که پر دې وي چې له دې امکاناتو څخه نوره هم موثره ګټه اخيستل کېدلای شوه، خو د سياسي بې عدالتيو او اداري نيمګړتياوو له امله له دې نړيوالې پانګې او طلايي چانس څخه مثبته ګټه پورته نه شوه، دا انتقاد بيا پر ځای برېښي. د نړيوالې ټولنې له سياسي او پوځي حضور سره سره اوس هم افغانستان په داسې يو حالت کې دی، چې مرستې او لاسنيوي ته لاړتيا لري. که همدا اوس هم، نړيواله ټولنه خپل پوځونه له افغانستانه وباسي او خپلې مالي مرستې بندې کړي، نو دلته به بيا څه غوښل جوړ شي؟ ايا د نويمو کلونو لوبې به بيا تکرار؟ او ان تر هغه بدتر حالت به رانه شي؟ د تجربو له مخې وايو، چې همداسې به کېږي، نو افغانان بايد د خپلوملي ګټو په پام کې نيولو سره، ګاونډيو هېوادونو، په تېره بيا ايران او پاکستان ته ددې مجال ورنه کړي، چې نړيوال ځواکونه دلته په تنګ او په شا کړي او وروسته بيا د هغوی پر ځای د دوی پټ او ښکاره عسکر او ملېشې دلته داخل شي. د يو شي يا مسلې قانونيت د هغو د ضرورت له مخې معلومېږي، نو اوس چې موږ، د افغانستان

(c) ketabton.com: The Digital Library

ضرورت ته په ژور نظر ګورو، نو په ډاګه ښکاري، چې د نړیوالو ځواکونو شتوالي ته اړتیا ده، همدغه ضرورت ددې ځواکونو قانونیت ته لاره اواروي. که څه هم ددې خبرې زغم یو خپلواک انسان ته ډېر سخت پرېوزي.

۲- د نړیوالو ځواکونو د شتوالي قانونیت: لکه څنګه چې دمخه مو یادونه مو وکړه؛ د نړیوالو قوتونو د شتوالي ضرورت، د هغو د قانونیت سرچینه ده، خو بیا هم د نړیوالو او ملي اصولو او حقوقو له مخې داسې قانوني او حقوقي سرچینې شته، چې دوی له هغو څخه قانوني مجوز ترلاسه کړي. په دې قانوني سرچینو کې یو هم د ملګرو ملتونو سازمان او بل هم خپله د افغانستان دولت دی. د سپتمبر د یوولسمې نېټې تر پېښې وروسته، ملګرو ملتونو د خپل (۱۳۲۸) پرېکړه لیک له مخې پر امریکا شوی برید وغانده، د امریکا متحده ایالت یې متضرر یا قرباني شوی هېواد وګانه او د خپلې دفاع حق یې ورته ورکړ. بیا دملګرو ملتونو د امنیت شورا (۱۳۸۶) پرېکړه لیک چې تطبیق یې اجباري حکم لري، د امریکا متحده ایالاتو ته د دې حق ورکړ، چې خپل دښمن، په هره سیمه کې چې وي، تعقیب کړي، هغوی د همدې پرېکړه لیک له مخې د طالبانو حکومت رنګ کړ او بیا یې د بن نړیوال کنفرانس ته لاره اواره کړه. په دې کنفرانس کې چې د ځینو سیاسي ډلو، له هغې جملې نه د شمالتلوالې استازي یې هم اساسي غړي وو، د ملګرو ملتونو د غړو هېوادونو له خوا پرېکړه وشوه، چې افغانستان ته به نړیوال سوله ساتي ځواکونه ځي، په پیل کې به د کابل او وروسته به

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا د نورو سیمو امنیت ټینګوي، په دې ډول په افغانستان کې د ائتلاف او ایساف دواړو ځواکونو شتوالي لپاره نړیوال حقوقي مجوز رامنځته شو، دا چې دا مجوز د ځینو په نظر عادلانه دی که نا عادلانه دا نو بیا بېله خبره ده. البته د ملګرو ملتونو د نورو ایجنسیو د پربکړو تطبیق اختیاري دی، خو د امنیت شورا د پربکړو تطبیق اجباري دی، نه اختیاري ، که ددې شورا د پربکړې مطابق کوم هېواد ته نړیوال ځواکونه لېږل کېږي، هغه هېواد یې مخالفت نه شي کولای، په هر حال دا یو اوږد بحث دی، چې موږ ورته په اجمالي ډول اشاره وکړه، ددې ترڅنګ د افغانستان د دولت دریې واړه ارګانونه چې په واقعیت کې د همدغو نړیوالو ځواکونو د شتوالي زېرنده دی، هم تراوسه پورې له حقوقي او قانوني پلوه د نړیوالو ځواکونو شتوالی نه دی چلنج کړی، د افغانستان دولت پر دې پوهېږي، چې که نړیوال ځواکونه همدا نن له افغانستانه ووځي، نو د دوی شتوالی به هم ورسره ختم شي، نو هغه دولت چې شتوالی یې د بل چا په شتوالي پورې تړلی وي، هغه به له عملي پلوه څومره مشروعیت او توان ولري چې د بل چا د مشروعیت په اړه فیصله وکړي. ددې ترڅنګ افغانستان د امریکا متحده ایالاتونو سره یوه اوږد مهالې ستراتیژي هم لري، دا هم ددې ایجاب کوي، چې په افغانستان کې تر بشپړ ثبات پورې نړیوال ځواکونه دلته مېشت وي.

خو دا چې ولې یو شمېر ډلې او سیاسي اشخاص، د بهرنیو ځواکونو د قانونیت خبرې کوي، د دوی بګراوند (شالید) ته هم باید لږ نظر وشي، چې دا ډول څرګندونې د صداقت له مخې دي که د چل

(c) ketabton.com: The Digital Library

او فریب له مخې؟: دا هغه ډلې دي، چې تر ټولو دمخه همدوی چغې وهلې چې ژر ژر دې امریکایي ځواکونه راشي او موږ دې د طالبانو له مرګونو ګوزارونو وژغوري؛ هغه څوک چې نن د ناټو او ایساف ځواکونو د وتلو او یا قانوني کولو غوښتنه کوي، دا همغه خلک دي چې ستوني یې هغه وخت له ډېرو چغو کېناستل او تر ټولو دمخه یې امریکایي ځواکونو ته لبیک ووایه، هغه وخت یې د «قانونیت» نوم هم په خوله وانخیست، خپل کورونه یې امریکایي ځواکونو ته په ډبله کرایه ورکړل او اوږه پر اوږه لکه د اجیرو ملښو په څېر د امریکایانو ترڅنګ د طالبانو پر ضد وجنګېدل، تر ډېره وخته یې امریکایي پوځونو سره باډیګارډي وکړه او اوس هم لګیا دي همدې کسب ته ادامه ورکوي، خو دا چې اوس د نړیوالو ځواکونو د قانوني کېدو خبرې کوي، علت یې دادی چې دوی لانورو سیاسي امتیازاتو ته دام اینبسی دی، دوی فکر کوي، چې نړیوال به په دې «قانونیت» ووېروي او په پای کې به هغوی دوی سره سیاسي امتیاز او معاملې ته غاړه کېږدي. دوی فکر کوي، چې د ولسي جرګې مشرتابه دوی سره دی او په حکومت کې هم د ټلوالې ونډه درنه ده، نو له دې قوت څخه به پر بهرنیو ځواکونو د فشار د یوې وسیلې په توګه کار واخلي.

ایران او پاکستان هم دلته د بهرنیو ځواکونو له شتوالي څخه په تشویش کې دي، نو دا ډلې هم له پخوا نه ددې هېوادونو له سیاسي او نورو کړیو سره پټې او ښکاره یارانې لري، نو ځکه خو د دې هېوادونو پټه رابطه هم له دې قضیې سره رد بدلای نه شي. دې کې هم هېڅ شک نه شته، چې د بهرنیو ځواکونو خپل سري او

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناوړه عملیات او په هغو کې د سلګونو افغانانو بېګناه وژنه د هېڅ افغان پر زړه نه اوارېږي او نه دا ډول عملیات د امنیت په ټینګښت کې کومه مرسته کولای شي، بلکې تاثیرات یې لامنفي دي. هېڅ شعوري او ملتپال افغان د ډېر وخت لپاره د بهرنیو ځواکونو شتوالی حتی قانوني او ناقانوني، دواړه نه شي زغملای، خو ملتپال افغانان پر دې پوهېږي، چې اوسمهال نړیوالو ځواکونو ته پلمې جوړول، د مغرضو ګاونډیو هېوادونو اشغالګرو ځواکونو راتګ ته د لارې اوارولو په مانا دي. څه فکر کوئ، هغه څوک؛ په ټبره دوه ټلوالې ((متحده ملي جبهه)) او ((متحده ملي شورا)) چې دواړه د یوې سکې دوه مخونه دي، که همدا نن امریکایي او نړیوال ځواکونه نه وي، نو دوی به د یوې شېبې لپاره هم په کابل کې پاتې شي؟ بیا به یې ځای کولاب، اصفهان او نورې سیمې نه وي؟ له دې ډول چغو او فریادونو څخه ددې خلکو هدف دا دی، چې څنګه کولای شي له همدې بهرنیو ځواکونو څخه د اوسنۍ اقتصادي او پوځي ګټې ترڅنګ، نوره سیاسي ګټه هم پورته کړي.

له بهرنیو ځواکونو څخه هم، د ولس هیله

(c) ketabton.com: The Digital Library

داده، چې خپل سري عملیات دې زیاتي ودروي، د افغانستان د دولت له ولسواک اړخ سره دې مرسته وکړي، چې د افغان ملي پوځ، ملي اردو، پولیس او ملي امنیت په ارګانونو کې بشپړ سمون راولي، دا ارګانونه دې پیاوړي کړي، ځکه د دوی د یوه عسکر لګښت زموږ د سلو عسکرو د لګښت په اندول دی، دوی د افغانستان له کلتوري، ټولنیز، قومي او جغرافیایي جوړښت سره

AP

بلد نه دي او نه هم د چریکو جګړو تجربه لري، نو په دې خاطر د دوی او ملکي خلکو دواړو تلفات زیات دي، ددې په خاطر چې هم د دوی د لاړیاتو زیانونو او تلفاتو مخه ونیول شي او هم د ملکي افغانانو، نو ښه لاره داده، چې خپله افغان پوځ په عصري وسلو سمبال او په هر اړخیز ډول ځواکمن شي، دا کار به د کورنۍ جګړې د مخنیوي او کنټرول لپاره هم لاره اواره کړي او پر مناسب وخت به د بهرنیو ځواکونو د وتو زمینه هم برابره کړي، افغان پوځ به په چټک ډول ددې جوګه شي، چې په خپله د خپل هېواد ساتنه وکړي او د ګاونډیو لاسوهنو ته ځواب ووایي. دا هغه لاره ده چې دواړو لوریو او زموږ عام ولس ته ډېره په ګټه ده. دا چې یو څو

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیاسي مداریان هر وخت په رسنیو کې چغې وهي، دا هغه خلک دي، چې په ولس کې اساسي بنسټ نه لري او یوازې په یو شمېر پردیپالو رسنیو کې مطرح دي، دا همغه خلک دي، چې هم یې د بهرنیو ځواکونو د راتګ پر مهال ډېر امتیاز اخیستی او اوس بیا غواړي د «قانونیت» تر چتر لاندې د هغو د تنګولو له لارې نور امتیاز هم واخلي. نړیوال ځواکونه او د هغوی سیاسي ماهرین باید د افغاني ټولنې ددغو سیاسي سوداګرو او پاړوګرو په چل او جادو پوه شي، تر دې زیات امتیاز ور نه کړي او د پخوانیو امتیازونو د سلب په باب یې هم جدي فکر وکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

((القاعده)) په افغانستان او ((الفايده)) په پاکستان کې

دا ليکنه هم د((قلموال)) جريدې د ۱۳۸۷ل کال په(۲)مه ګڼه کې چاپ شوې ده.

نړۍ يوه نيمه لسيزه کېږي چې په نړۍ کې د ((القاعده)) په نوم يو نوی سياسي بازار پرانيستل شوی دی. ددې بازار مارکيټونه هر چېرته پرانيستل شوي، خو هوښيار هغه دی چې په دې تور بازار کې خپله ناچله سکه وچلوي، خپل کوټه زر صفا کړي، سپين په تور او تور پر سپين واړوي. ددې بازار يوه زياته برخه په افغانستان کې پرانيستل شوې، خو افغانان يې نه پېرېدونکي دي او نه پلورونکي، سودا نور خلک راوړي او پر نورو يې خرڅوي، راکړه ورکړه د نورو ده، خو ځمکه يې د افغانانو نيولې، داسې لکه د يوه فري زون په شان، فري زون خو ښه وي، يوه ټاکلې اندازه محصول خو د ځمکې خاوند ته ورځي، خو دا مارکيټ په فري زون کې هم فري دی. عجيب مارکېټ دی، امريکايان تري يو ډول ګټه پورته کوي، اروپايان تري بل ډول، روسان تري بل رنګ، ايرانيان تري بل او پاکستان، خو بيا د ګټې ګټه اخلي، ټول پېروی او د سر کوچ پاکستان ته ځي. که چېرې په افغانستان کې د القاعدې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مارکېټ ببرته نه وای، نو امریکایانو هېڅکله هم دلته خپل مالونه نه شول خرڅولای، روسیې ته هم پلمه نه پیداکېدله، چې په دې سیمه کې د خپلې تېرې ماتې غچ واخلي، ایران هم له خپل پخواني دښمن (طالبانو) سره د خپل لوی غلیم (امریکا) پر وړاندې تاکتیکي ملګرتیا نه شوه کولای او پاکستان ته هم ددې زمینه نه برابرېدله چې یو خرڅ کړي او بل واخلي، یا زوړ رنګ کړي او نوی جوړ کړي او بیا د تېر دېرش کلن جنګي ماشین ارابه تاوه او زوړ داستان بیا له سره پیل کړي.

له دې لنډې یادونې څخه هدف دادی، چې داسې یوه حقیقت ته مو متوجه کړي، چې څوک د القاعدې د دښمنۍ چیغې وهي، هغوی د القاعدې له وجود او نامه څخه تر هر چا زیاته ګټه پورته کړې ده او څوک چې یې پر دوستۍ تورن دي، هغوی ته یې ډېر زیان اړولی دی. د جهاد په کلونو کې اسامه او د هغه ملګري د امریکا متحده ایالاتو په ملاتړ او هڅونه ښه په زغرده شوروي لښکرو پر ضد وجنګېدل، تر جهاد وروسته ددې ډلې غړي څه په سعودي، څه په افغانستان، څه په سوډان او څه هم په نورو هېوادونو کې مېشته شول، خو د اوسنۍ شمال ټلوالې- ملي جبهې او د هغه وخت د اسلامي دولت رئیس پروفیسور برهان الدین، اسامه بن لادن له سوډانه اریانا افغان الوتکه کې افغانستان ته انتقال او دلته یې مېلمه کړ او سربېره پر دې یې تر (۱۲۰) تنو زیاتو عربو ته د افغانستان تابعیت ورکړ، د جهاد په کلونو او تر هغې وروسته استاد رباني د اخوانیزم د تار په غځولو

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره په دې بريالی شو، چې په عربي درهمو او ريالونو خپله سياسي بقا خوندي کړي او په تخار کې د (عبدالله بن مسعود) په نوم يو پوهنتون هم د همدې سيروم له لارې ژوندی وساتي، خو کله چې طالبانو له اسامه سره نوې يارانه تينګه کړه، نو د رباني پر زړې يارانې ګردونه پرېوتل. طالبانو، چې د رباني تش په نامه سيار اسلامي دولت د افغانستان له خاورې اوټ کړی و، د القاعدې پخوانۍ دوستۍ او نوې دښمنۍ ورته د نوش دارو حيثيت غوره کړ، د سپتمبر پر (۱۱) يې يو ځل بيا د بخت ستوری راوخوت او د بې (۵۲) امريکايي الوتکو تر سيوري لاندې يې نوې ساه واخيسته، د شمال ټلوالې ټول داړه ماران لکه د سمڅې ياران له غارونو راووتل او پر ښارونو راتويې شول، د خيال پاچا يو ځل بيا د واک د عمل پر ګدۍ کېناست، طالبانو د القاعدې د دوستۍ مزه وڅکله، د ملا عمر تخت او بخت دواړه نسکور شول. د افغانستان د هويت او ځمکنۍ واکمنۍ د کورنيو مخالفانو ترڅنګ بهرنيو هېوادونو هم د القاعدې له دوستۍ او دښمنۍ څخه ښه د مزې ګټه پورته کړه. که په کورنۍ کچه د رباني په مشرۍ شمالټلواله په پيل کې د اخوانيزم د نظريې له املې په اسامه او د هغه پر استاد عبدالله عزام ويارېدله او د هغوی له دوستۍ او دښمنۍ يې ښه ګټه پورته کړه، نو په بهرنۍ کچه پاکستان هغه هېواد و، چې هم يې د القاعدې او نورو عرب ګروپونو په جوړونه کې تر حده زيات امتيازات، د همدې عربو او لويديزې نړۍ څخه ترلاسه کړل، خو کله چې ځای د «جارستان»

(c) ketabton.com: The Digital Library

راغی، نو تر ټولو دمخه همدا پاکستان په واز کومي د امریکا د خوشالۍ لپاره د القاعدې د مقابلې ډګر ته راودانګل، جنرال مشرف د جورج بوش د جګړې د ملاتړ په برخه کې د (هو) او (نه) په انتخاب کې ډېر ژر (هو) انتخاب کړه او بیا یې دا هم غبرګه کړه، چې ((په سیاست کې دوستي او د ښمنې دایمي نه وي، دوستي او د ښمنې د یو هېواد د ملي ګټو پر بنسټ ټاکل کېږي، اوس موږ ته د پاکستان ملي ګټې مهمې دي نه القاعده او طالبان)). طالبان چې زموږ په ټولنه کې اکثره هسې هم یتیمان او بې سرپرسته ماشومان دي، له سیاسي پلوه هم پر ډېر سخت وخت بې سرپرسته شول او د خپلو پنجابي یارانو پنجابۍ توره او اسلامي وروروڼي یې په خپلو سترګو ولیده، ان تر دې چې د طالبانو پر سفیر(ملا ضعیف اخوند) یې هم صرفه ونه کړه او امریکایانو ته یې د خپلې دوستۍ د اثبات د یوې نمونې او غوړې مړۍ په توګه ور ډالۍ کړ.

پاکستانیانو له القاعدې سره خپله زړه دوستي پر یوې نوې امریکایي دوستي بدله کړه او ددې دوستۍ په مقابل کې یې نږدې شل ملیارده ډالره له امریکا څخه ترلاسه کړل.

د القاعدې د ټکولو د روان بهیر له پیله بیا تر دې دمه هغه پټې او ښکاره مرستې چې امریکا له پاکستان سره کړي، تر هغو مرستو څو ځله زیاتې دي، چې امریکا له افغانستان سره کړي دي. د پاکستان لپاره دا یو طلایي چانس و چې څو یاغي عرب او څو نا شعوري طالبان او د هغوی جوړه شوې اډانه په شلو ملیاردو ډالرو وپلوري او د پاکستان ګټې تضمین کړي. پاکستان بیا هم پر

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې بسنه ونه کړه، چې طالبان او القاعده یو ځل جوړ کړي او بیا یې ړنګ کړي او په دواړو حالتونو کې خپله چنده او انعام ترلاسه کړي، بلکې د سبانۍ ګټې لپاره یې هم ور پرانیستی پرېښود، د پښتنو قبایلي سیمه یې یو ځل بیا د داسې خوځښتونو لپاره عیاره او د جګړې د جاري ساتلو امکانات او بستر یې ورته برابر کړل. ددې لپاره چې د القاعدې شبکه په بشپړ ډول له منځه لاړه نه شي، نو د القاعدې د مشرتابه شورا مهم غړي یې د پاکستان په لویو سیاسي او صنعتي ښارونو کې ځای پر ځای کړل او جنګي ډلې یې په پښتنو مېشتو سیمو کې ځکه خوندي کړې، چې د جنګ د جاري ساتلو جوګه وي، د ورانۍ زیان هم دوی وزغمي، سیاسي مسولیت هم د دوی پر غاړه شي او له نړیوالې ټولنې سره د ټکر کفاره هم دوی ورکړي، عجیبه خبره ده د القاعدې مهم سیاسي غړي اکثره په اسلام اباد، لاهور، راولپېنډۍ، کراچۍ، فیصل اباد او د پاکستان په نورو ښارونو کې نیول شوي، خو جنګ د پښتنو په سیمو کې روان دی. د جنرال مشرف د څرګندونو له مخې تراوسه پورې د القاعدې (۷۵۰) تنه مهم غړي پاکستان نیولي او پر امریکا یې پلورلي دي، اکثره یې د پاکستان په پورتنیو یادو شویو ښارونو کې نیول شوي. د القاعدې ګڼ شمېر غړي همدا اوس د پاکستان د استخباراتو او امنیتي ارګانونو تر نظر لاندې د پاکستان په مهمو ښارونو کې خوندي دي او د هر یوه د سر قیمت او ارزښت معلوم دی، کله چې امریکایان لږ په قهر او پاکستانیان لږ بې پیسو شي، نو بیا پاکستاني جنرالان د القاعدې

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو مهم غړی د یوې غوړې مړۍ په شان د امریکایانو تر ستونې تېر کړي او هغوی بیا ددې ښکار په بدل کې پاکستاني جنرالانو ته خپل انعام ورکړي، د ګټې دا بازار او مارکېټ به تر هغه روان وي تر څو چې د افغانانو د ملي شعور کچه نه وي اوچته شوې، افغانان باید پر دې پوه شي چې دا جنګ د څه لپاره او د چا په ګټه دی؟ ډېره دردونکې خبره دا ده، چې که د جګړې انډول د یوه فرضي احتمال له مخې د امریکایانو پر زیان تمام شي، نو بیا به هم پاکستان هغه هېواد وي چې تر ټولو زیاته مادي او معنوي ګټه به ترلاسه کړي، همدا پاکستاني جنرالان به وي او وایي به چې مورږ د اسلامي وروروليۍ له مخې خپلو مسلمانو عربو وروڼو ته پناه ورکړې وه، نړۍ مو تېر وېستې وه او د القاعدې مهم غړي مو خوندي کړي وو. ددې احتمال هم شته چې پاکستان امریکایانو ته د لوړ قېمت په بدل کې یو ځل بیا د طالبانو او القاعدې نوی راټوکېدلی قوت پر هغوی وپلوري او دا ډلې یو ځل بیا پر بد برخلیک اخته کړي. ددې اټکل هم شته چې پاکستاني کمپاینران د نړۍ په کچه د غټو قدرتونو ذهنیت بدل کړي او ددې سیمې امنیت تړې په اجاره واخلي، پاکستان سره ددې ظروف شته چې دلته د یو داسې وروسته پاتې سیاسي او مذهبي افراطي نظام د رامنځته کولو تابیا وکړي، چې د مذهبي او سیاسي تنګنظرۍ پر اساساتو ولاړ وي، په سیمه کې د ژوند او تمدن ټولې ننبۍ ننبانې له منځه یوسي، خو ددغه غم په بدل کې په سیمه کې یوه ناخوښې سوله او امنیت ټینګ کړي، دا به د امنیت داسې یوه جزیره وي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې وګړي يې د جزاميانو په څېر په کې ژوند کوي، خو له نورې نړۍ او تمدنونو سره به اړيکي نه لري. ددغو ټولو احتمالي خطرونو په پام کې نيولو سره، ټول افغانان او طالبان بايد دې ټکي ته ځير وي چې د القاعدې په شان د يوه تحريک لپاره په ټوله افغاني خاوره کې د فعاليت د زمينې برابرول که هغه هر ډول دلايل او عوامل ولري، د افغانانو په ګټه نه ده او نه هم طالبان په دې ډول د يوه سياسي او شعوري ځواک په توګه په ټولنه کې د

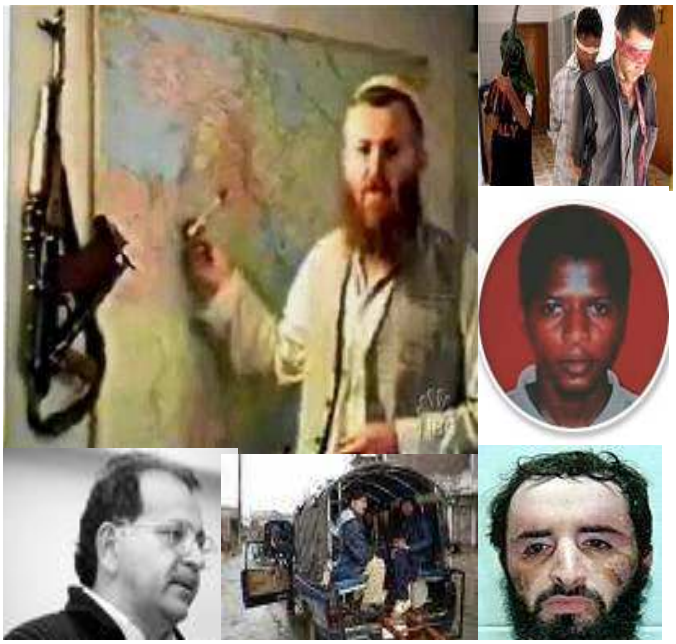

واک، ګرانښت او منښت خاوندان کېدلای شي، ددې ټولو سلسلو دوام د پخوانيو تجربو بيا تکرار دی، چې زيان به يې افغانان، افغاني ټولنه او په خپله

(c) ketabton.com: The Digital Library

افغاني طالبان زغمي، خو ګټه به يې پاکستان او د هغوی په شان نورو هېوادونو ته چې ددې ډول تیوریو د جوړولو صلاحیت او ظرفیت لري، رسېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د افغانستان پارلمان؛ د لرګي توره

دا لیکنه هم د((قلموال)) جریدې د ۱۳۸۷ل کال په(۲)مه ګڼه کې چاپ شوې ده.

د بې وخته دیموکراسۍ همداسې بې ثمره ونه وي، کله چې امریکایي پوځونه افغانستان ته راغلل، نو دلته هم دبې وخته دیموکراسۍ ډولونه وغږول شول. د دیموکراسۍ نارو سورو او شعارونو دومره زور واخیست، چې له خلکو نه د نورو فکرونو او شعارونو لاره ورکه شوه. د ولسواکۍ په همدې ګرمه هنګامه کې د افغانستان د پارلمان یا ملي شورا (ولسي جرګې او مشرانو جرګې) لپاره انتخابات وشول. سره له دې چې د زر او زور ډېرو خاوندانو له قانوني او ناقانوني لارو پارلمان ته لاره پیدا کړه، خو یو شمېر هېواد پالو افغانانو هم د خلکو د استازو په توګه د پارلمان غړیتوب ترلاسه کړ. سره له دې چې د پارلمان د غړو پر ترکیب، د خلکو نیوکې وې، خو بیا هم خلکو ته د هغو د شکایتونو د اورېدو یوه سرچینه پیدا شوه. په لومړیو وختونو کې د خلکو هیله زیاته وه، د خلکو هیله هغه وخت نوره هم زیاته شوه، چې ولسي جرګې نوې کابینې ته د باور رایه ورکړه، په دې باور رایه کې یو شمېر وزیران په ډېره مشکله د ولسي جرګې له چاپېر شول، ښاغلی رهین او ښاغلی فرهنګ په کې په مطلق ډول ناکام شول، خو فرهنګ بیا

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته د ډېر پسپسک او سمجوتې په وجه د کړکۍ له لارې ببرته کابینې ته لاړه پیدا کړه، خو د ښاغلي رهین ځای هندوستان شو.

تر هغه وروسته د ولسي جرګې ډېر وخت پر خپلمنځي ناندریو،

شخړو، قومي، تنظیمي او سیمه ییزو بحثونو تېر شو. د ولسي جرګې د شخصیت د اعادې لپاره دویم چانس هغه وخت پیدا شو چې د بهرنیو او مهاجرینو چارو وزارتونو وزیرانو ته د نه باور (عدم اعتماد) رایې صندقونه کښښودل شول، ولسي جرګې دواړه وزیران له خپل باوره سلب کړل، دې کار سره د ولسي جرګې حیثیت اوچت شو، یو وزیر خو په خپله مخه لاړ، خو دا چې د دویم وزیر سلب، د جمهور رئیس له خوا ((ویتو)) شو او بیا ولسي جرګه پر دې بریالۍ نه شوه، چې پر حکومت خپله پربکړه تعمیل کړي، نو د ولسي جرګې حیثیت ته نور هم زیان ورسېد.

تر دې وروسته د ولسي جرګې د یو زیات شمېر غړو زړونه ساړه شول، د غیر حاضرۍ لړۍ چې له پخوا نه هسې هم روانه وه، نوره هم ټینګه شوه، څوک پر بهرنیو او څوک هم پر کورنیو سفرونو مصروف شول، ځینو وکیلانو چې له پخوا نه یې له یو شمېر وزیرانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره د «کمپشنکاری» تار ځغلولی و، دا لړۍ نوره ګړندۍ کړه، دا ډول وکیلان نور هم د خپلو ګټو تضمین ته وهڅېدل. په دې ډول د ولسي جرګې رنګ ورو ورو پیکه شو، خبره ان تر دې حده ورسېده چې ډېر ځله د ولسي جرګې ورځنی نصاب هم نه پوره کېده. د بغلان پېښې هم د ولسي جرګې قضاوت او عدالت تر سختې پوښتنې لاندې راوست. د بغلان دردوونکې پېښه کې ولسي جرګې ډېر غوروپش وکړ، په نتیجه کې د هغه ولایت ملکي او بې واسطې والي ډاکتر محمدعالم اسحقزی د ولسي جرګې د قضاوت قرباني شو، دا په داسې حال کې ده چې د پېښې لومړۍ درجه امنیتي مسئولین؛ د ملي امنیت رئیس او امنیه قومندان لاسرې سترګې ګرځي، نه یوازې سرې سترګې، بلکې کله چې د امنیه قومندان ښاغلي سیدخیلي په ټلېفون کې د ولسي جرګې مشر ښاغلي یونس قانوني ته سپکې سپورې وکړې او اخطار یې ورته ورکړ، نو د ولسي جرګې د رئیس پر اور او شور یې یخې اوبه تویې کړې. د ولسي جرګې د حیثیت د احیا لپاره تقریباً وروستی چانس د روان کال د ثور د اتمې نېټې د «جشن» پېښه وه، چې نړدې وه د افغانستان مشرتابه په کې له منځه تللی وای او هېواد له یوه لوی سیاسي او پوځي بحران سره مخامخ شوی وای. په دې پېښه کې د ولسي جرګې یو بل هېوادپال غړی حاجي فضل الرحمن څمکنی هم قرباني شو، ولسي جرګې پر دې پېښې داسې یو فریاد پیل کړ، چې تا به ویل که ټوله کابینه نه وي، نو د دې مسئولو امنیتي ارګانونو مشران خو به په یو څو شېبو کې بې اعتماده او له حکومته رخصت

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړي، دوه وزيران او يو رئيس راوغوښتل شول، د ولسي جرګې اکثره غړي دومره په قهر وو، چې تر خولې يې اورونه بادبدل، وزيرانو او رئيس صاحب که د خپل ځان د سپيناوي لپاره خپلو خبرو ته ډېر سپېروني ورکړل، خو څه نتيجه يې ور نه کړه، صندوقونه راوړل شول او ټول ولس په دې تمه و، چې اوس به ددې درېو ښاغلو سابه په مالګه کړي، ولسي جرګې ګوزار وکړ، خو ګوزار يې داسې و، لکه د لرګي د توري ګوزار، ددې پرځای چې مقابل لوري ته زيان ورسوي،خپله توره ماته شوه او هغه وهم چې له حکومت او ولس سره د ولسي جرګې پر وړاندې موجود و، ټول په يو ګوزار له منځه لاړ، کله چې راى شمېرنه پيل شوه، نو په وزيرانو او رئيس کې د وينې رنګ نه ښکارېده، ساعت وروسته هر څه سرچپه شول، دولسي جرګې کمېشنکاروغړو د سترګو په رپ کې د ټلېفون په غوږې معامله وکړه، په نتيجه کې هغه مسولين چې د حضوري چمن په ((ستره جبهه)) کې يې د دوه درې مخالفينو د ټکان له امله شرموونکې ماتې خوړلې وه، د ملت د کور په پراخه جبهه کې په داسې حال کې چې د ملت اکثريت استازي يې په مخالفه جبهه کې ولاړ وو، په فاتحانه ډول دا جبهه فتح کړه او سره مخونه له پارلمانه راووتل، د پارلمان وکيلان خړ غوږونه او بوس مخونه له ولسي جرګې د خپل کور پر لوري رهي شول او د ولسي جرګې کمېشنکار وکيلان په دې بريالي شول چې د ولسي جرګې جبهه ماته او لوبه په خپله ګټه تمامه کړي. تر هغه وروسته ولس ته په ډاګه شوه چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولسي جرګه د وراسته لرګي هغه توره ده چې پر هر چا يې ګوزار کړي، خپله ماتېږي او هغه شخص ته هېڅ تاوان نه شي رسولای.

دې ښاغلو ته د نه باور رايې تر دې بهير وروسته، ولسي جرګه نوره هم پيکه شوه، اوس نو د لرګي له دې توري، نه ولس ډارېږي او نه هم د حکومت بې کفايته او باکفايته وزيران. اوس چې ولسي جرګې ته نه اعتبار پاتې او نه ډېر عمر، خو زه د يو افغان په توګه د ولسي جرګې د هغو وکيلانو پر شخصيت او حيثيت ډېر ځورېږم چې واقعاً د ولس په رايه راغلي او خپل ملت ته د خدمت تلوسه او ولوله لري.

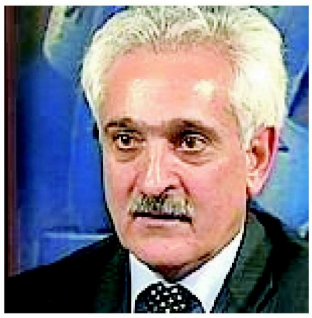

مورږ بايد په ولسي جرګه کې د کمپشنکارو وکيلانو او ربښتينو استازو ترمنځ تفاوت درک کړو. که ولسي جرګه ربښتيا هم غواړي د خپل عمر پاتې برخه په حيثيت او اعتبار تېره کړي، د صداقت او درايت توره دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

راواخلي، سيمه ييز، ژبني، تنظيمي او سليقه يي اختلافونه دې يوې خواته پرېږدي، د خپلو ځينو وکيلانو د پټو او بنکاره معاملو مخه دې ونيسي او د ملي ارمانونو د تطبيق لپاره دې په متحدانه ډول هڅې وکړي، هغه وخت کېدی شي د ولسي جرګې شان و شوکت، برم او عزت تر لاسه شي او که حالات همداسې روان وي، نو کېدی شي ولسي جرګه تر دې هم کم ارزښته او پيکه شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په افغانستان کې د سیاسي شکایتونو کلتور

دا لیکنه هم د((قلموال)) جریدې د ۱۳۸۷ل کال په(۲) ګڼه کې د سریزې په توګه چاپ شوې ده.

په درې لسیز جنګ کې د افغانستان پر ډېرو ارزښتونو د ابهام وربځې خورې شوې، د ژوندانه د ډېرو ډګرونو معیارونه کمرنګ شول، له خلکو لاره ورکه شوه، ملامت او سلامت، خدمتګار او تخریبکار له خلکو لادرکه شول، د انتقاد، ونې هم تر وخت دمخه وده وکړه، تر اختناقي رژیم وروسته د ناکنترولې ((دیموکراسۍ)) رارسېدل، بله ستونزه وه، چې خلک یې په سیاسي سفر کې ګډ وډ کړل. د سیاسي انتقادونو دا بې هدفه لړۍ د ببرک کارمل د واکمنۍ له وروستیو وختونو پیل شوه، کارمل په پیل کې د شوروي راتګ د خپل ځان ویاړ باله، خو وروسته چې جګړې زور واخیست، نو ده د روسانو د راتګ پړه پر پخواني واکمن (حفیظ الله امین) واچوله، د خپلې واکمنۍ پر وروستي مهال یې د خپل ګوند او حکومت پر ځینو مطرحو غړو هم سخت تېکونه وکړل.

ډاکټر نجیب الله هم دې لړۍ ته دوام ورکړ او په یوې غونډې کې یې د خلکیانو او پرچمیانو دواړو له مخالفت نه سر وټکاوه او ویې ویل چې نه خلکي یم، نه پرچمي یم... او وروسته یې ((انتقاد و انتقاد از خود)) په نامه د انتقادي ویناوو یو کتاب هم چاپ شو. د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاکټر نجیب الله د واکمنۍ په وروستیو کې هم، حکومتي لوړ رتبه او ټیټ رتبه مامورین اکثره په انتقاد روږدي شول، ددې پر ځای چې د خپل هېواد او حکومت ظرفیت وسنجوي او له بحرانه د راوتلو لارې په ګوته کړي، ټولو له یوې مخې د انتقاد لمن ونیوله. تر هغه وروسته د تنظیمونو په ګډوډیزه واکمنۍ کې، خو انتقاد دومره عام شو، چې تنظیمي مشرانو او جنګسالارانو ورسره ببخي معافیت حاصل کړ، هغه وخت نو حالات دومره ترینګلي وو، چې د انتقاد تر کچې هم پورته وو او «بې له توري خلاصی نه و په کار». تر هغه وروسته د طالبانو په زورواکه واکمنۍ کې خو په داخلي اوحکومتي کچه انتقاد د سره کفر معادل و، یوازې بهرنۍ راډیوګانې او رسنۍ وې چې له طالبانو سره یې مقابله کولای شوه، نور نو د هېواد په داخل کې د هر چا ژبه او قلم تړلي وو او د رسنیو پر شتون دسانسور خپسه ناسته وه. د طالبانو د واکمنۍ تر ړنګېدو وروسته چې د یو ناڅاپي دیموکراسۍ وږمې وچلېدې، نو بیا هم قلمونه تېره شول او د ژبو تنستې خلاصې شوې، د هر چا چې هر څه په خوله راغلل، هغه یې وویل او لاهم دا لړۍ روانه ده. عجیبه خبره خو داده؛ ټولې دولتي او نا دولتي رسنۍ او اشخاص لګیا دي په انتقادي کمپاین کې برخه اخلي، هېڅ داسې یوه سرچینه نه شته چې مسئولیت پر غاړه واخلي، څو موده دمخه ازادۍ راډیو خپل ګردي مېز ته د دولت یو وزیر راباللی و، چې د خلکو پوښتنو او شکایتونو ته ځوابونه ووایي، وزیر صاحب ددې پرځای چې د خلکو شکایتونه ځواب کړي، په خپله په شکایتونو سر شو، پردې مهال د ازادۍ راډیو کوربه ژورنالیست، وزیر صاحب ته وویل: بس وزیرصاحب پوه شو، موږ خو تاسو ددې لپاره راباللي وئ چې د خلکو شکایتونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځواب کړئ، دا چې تاسو خپله شکایت کوئ، نو ستاسو شکایت به ځوک ځواب کړي؟

اوس چې ټول دولتي ارګانونه ګوري، له شکایت او انتقاد پرته بل څه کار نه کوي، د دولت دوه لوی ارګانونه؛ قضا او په تېره بیا پارلمان، خو د ټولو مشکلاتو سر، حکومت بولي، خپل ځان یې یوازې انتقاد ته وزګار کړی او همدې انتقاد ته یې کار ویلای دی، دا په داسې حال کې ده چې خپله د شورا اکثریت غړي د همدې حکومت مهم غړي وو، دې ښاغلو نه که وپوښتل شي تاسو خپله چې په حکومت کې وئ هغه وخت کې موکومه توره کړې وه، چې اوس لا پر دې نورو حکومتي چارواکو انتقادونه کوئ؟ په ولسي جرګه کې همغه وکیلان تر ټولو زیات او توند انتقادونه کوي، چې تر دې دمخه یې په حکومت کې تر ټولو غوړې ځوکې لرلې او اوس هم له حکومت څخه تر ټولو زیات باج اخلي، د انتقادونو لړۍ ان د جمهوري ریاست تر معاونینو هم رسېدلې، د جمهور رئیس مرستیالان هم کله کله پر دولت نیوکه کوي او نږدې ده چې د نا سالم انتقاد دا لړۍ د جمهوري ریاست تر مقامه هم ورسېږي، دلته پوښتنه پیداکېږي، چې دا ټول انتقادونه کوي، نو دا کار به څوک کوي؟ زما یو دوست دی د مارانو او لړمانو دمونه یې زده دي، هغه راته کیسه کوله چې پېښور کې یو (هندکی) زما دوکان ته راغی، ماته یې وویل: پیرصاب ماته به یو دم ورکې، ما ویل د څه شي دم؟ ده ویل: والله کور چت باندې ماران ګرځي، ماته دم ورکي چې مار ورک وکي او اودې لاندې راولي. څو څو ځله مې په سړې دم او چوف وکړ او بیا مې ورته وویل چې دا دعا به څو څو ځله ووایې او بیا به

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته ووايې چې راکښته شه په حکم د خدای او په اجازه د پیر صاحب! (هندکی) لاړ خپل کور ته او سبا مازیګر بیا راغی، ماته یې وویل: پیرصاب تا ما باندې اجازه ورکړې وه چې مار به دم وکي، اول به دعا وکي بیا ووایې راکښته شه په حکم د خدای او په اجازه د پیر، ښه ما دا دم واچوه، مار کته شه، نو راکابو کی به څوک؟ (نیسي به یې څوک) ما ورته وویل، چې ته به یې کابو کوې که نه! نو هندکي، په ډېرې وارخطایۍ وویل: پیرصاب اجازه واپس کي اجازه واپس کي، ما باندې کابو ونه شي، چا پلار به لاس باندې ور وړي...))

نو اوس پوښتنه داده، چې انتقاد خو اسانه دی، هر څوک انتقاد کولای شي، خو د حل لاره کومه ده؟ او څوک مشکل حلولای شي؟ نو چې د حکومت، پارلمان او قضا مامورین ټول انتقاد کوي او کار نه کوي، نو دا د مشکلاتو (مار) به څوک کابو کوي؟ اصلي خبره داده چې ټولنه یوازې په انتقاد نه جوړېږي، د ټولنې ابادي کار او زیار غواړي، ((څوک چې کار کوي هغه یې وسایل لټوي او څوک چې کار نه کوي هغه ورته دلایل ګوري)). ډېر انتقادونه ټولنه د انتقاد له معافیت سره روږدې کوي، انتقاد هغه وخت خوند کوي، چې پر ځای او پر وخت وي، د حل لارې په کې وي او په ټولنه کې یې د سمون لپاره پوره ظرفیت او امکانات وي. د ډېرو خبرو او ډېرو انتقادونو پرځای لږ کار هم ډېر ګټور دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تور سړی د سپینې مانۍ په درشل کې

دا لیکنه هم د «قلموال» جریدې د ۱۳۸۷ل کال په (۲) ګڼه کې خپره شوې ده. هغه وخت لاد امریکا دجمهوري ریاست انتخابات نه وو شوي، خو کوم اټکلونه چې په دې لیکنه کې شوي وو، په انتخاباتو کې پر واقعیت بدل شول

بارک اوباما د امریکا په تاریخ کې لومړی تور پوستی سړی دی، چې تر خپلمنځي ګوندي سیالیو وروسته د جمهوري ریاست سر خپلو کاندیدانو کې راځي، د بارک اوباما، فزیکي او فکري ځواکمنۍ، ژبنی مهارت، فصاحت، ځواني او د امریکایي ټولنې د ذهني بدلون اړتیا، د ډېرو خلکو په ذهن کې دا احتمال قوي کړی، چې بارک اوباما د جمهوري غوښتونکي ګوند کاندید (جان مکن) څخه څو ګامه دمخه دی. دا چې د سپینې مانۍ تر درشله به دا واټن کوم کاندید څومره او په څه ډول ووهي؟ دا به راتلونکې ټولټاکنې معلوموي، خو کوم خبر او پېښه چې افغانانو ته مهم دي، دادی چې په دې کاندیدانو کې که هر یو بریالی شي، د افغانانو پر سیاسي ژوند به یې اغېزه څه وي؟ که چېرې د جمهوري غوښتونکو کاندید جان مکن بریالی شي، نو څرګنده خبره ده، چې په افغانستان کې به د جورج بوش او جمهوري غوښتونکو پخوانۍ پالیسي تعقیبوي او کېدی شي د وخت له اړتیاوو سره سم لږ و ډېر بدلون په کې راشي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره له دې چې د افغانستان په اړه د بوش د اداري د پالیسۍ په اړه ځینې نیوکې وې، خو دا چې بوش د افغانستان په اړه پریکنده تصمیم درلود، دا برخه ډېره مهمه وه. د بوش د اداري پرمهال د افغانستان د روانې جګړې پر سیاسي بدیل فکر و نه شو او له محلي جنګسالارانو سره د تفاهم له لارې په حکومت کې د عدالت د تامین عنصر کمزوری شو، ولس په یوه او زورواکي په بله لیکه کې ودربدل. په دې دوره کې تر عدالت او انصاف، سیاسي تفاهم، معاملې او پوځي ثبات ته ډېره پاملرنه وشوه او زورواکي د ناعادلانه امتیاز په بدل کې ونازول شول. همدې حالت په افغانستان کې نورې ستونزې راوټوکولې، د جنګسالارانو د اشتها جام ډک نه شو، د ولس د صبر کاسه تر مورګو ډکه شوه. خو په دې دوره کې افغانستان ته د امریکا او نړیوالو بې درېغه مالي مرستو څه ناڅه د سیاسي عدالت د نشتوالي له املې پر راپیداشویو زخمونو موقتي پټې کېښودلې، په دغسې یو نا مطمین حالت کې که د دیموکراتانو کاندید بارک اوباما د واک پر ګدۍ کېني، نو په افغاني سیاست کې به د بدلون کومې نښې څرګندې شي؟ یو شمېر څېړونکي اوباما ته ددې لپاره هیله من دي، چې دی دیموکرات دی او دیموکراتان طبیعتاً له زورواکانو سره جوړ نه دي، نو په افغانستان کې به طبعاً د جنګسالارانو بازار سوړ شي؛ تېر او نور امتیازات به یې سلب شي، د حکومت ولسي بنسټ به قوي او د زورواکو واک به کمزوری شي. پاکستان چې د افغانستان دلاتجې یو اصلي لامل دی، د اوباما په راتګ سره به د افغانستان په اړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپله پالیسي نرمه کړي او که نه کېدی شي اوباما يې سابه په مالګه کړي، ځکه اوباما د هغه د تېرو څرګندونو له مخې په دې حقیت پوهېدلی چې اصلي مشکل په پاکستان کې دی، نو که اوباما پاکستان ته د خپلو الوتکو او توغندیو زور وروښيي، پاکستان به د عوامو په اصطلاح یخ شي.

افغانستان ته د اوباما راتګ او دلته په ننګرهار او کابل کې له دولتي چارواکو سره کتنه د افغانستان پر حالاتو او مشکلاتو د لا ځان خبرونې په مانا ده. افغانستان ته د امریکا د جمهوري ریاست تر ټاکنو دمخه د اوباما دا سفر د دې ښکارندویي کوي، چې افغانستان به د اوباما د احتمالي بریالیتوب په حالت کې د هغه د بهرني سیاست یوه مهمه برخه وي.

د افغانستان د شخړې بل عامل ایران دی، چې په ډېر ماهرانه او هر اړخیز ډول په افغانستان کې خپلې توطیې پرمخ بیایي، اوباما له ایران سره هم په حساب و کتاب ښه پوهېږي، نو که د اوباما په راتګ سره د ایران او پاکستان د مداخلو لاسونه وتړل شي، د افغانستان د جګړې بهرنی اړخ به تقریباً مهار شي او د کورنې

(c) ketabton.com: The Digital Library

امنیت او جوړ جاړي د تامین لپاره بیا افغانان خپل فورمولونه لري چې کېدی شي ژر تفاهم ته سره ورسېږي. دیموکراتان غواړي په یو نه یو ډول په عراق کې له خپلې پوځي ښکېلتیا څخه ځان خوندي کړي، نو که دوی په خوندي ډول له هغه ځایه ځان راوکاږي، نو افغانستان ته به یې پاملرنه زیاته شي، افغانستان به ددوی د پاملرنې د ثقل مرکز شي، په دې ډول به دلته د سولې او ثبات او هر اړخیزې رغونې لپاره زمینه برابره شي. ددې ترڅنګ دیموکراتان کېدی شي د افغانستان د شخړې د پوځي حل ترڅنګ پر سیاسي بدیل هم غور وکړي، که په دې ټولو لارو کې هر یوه عملي او بریالۍ شي افغانستان ته یې ګټه زیاته ده. پورتنۍ څرګندونې احتمالات دي، ددې احتمالاتو تطبیق او یا نه تطبیق د وخت او زمان او د بریالي کاندید پر فکر او عمل، جرئت او دقت پورې اړه پیدا کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سیاسي پوښتنو کانکور

دا لیکنه هم د((قلموال)) دسیاسي پوښتنو دکانکور په توګه د نومورې جریدې د ۱۳۸۷ل کال په(۲) ګڼه کې چاپ شوې

لومړۍ پوښتنه: له کومو کسانو ډار په کار دی او له کومو نه دی په کار؟ د ډار درې کسان په کې په نښه کړئ.

۱- حاجي محمد محقق

۲- عبدالرشید دوستم

۳- حضرت صبغت الله مجددي

۴- حامد کرزی

۵- محمد قسیم فهیم

۶- پیرسید احمد ګیلاني

دویمه پوښتنه: کوم کارونه دلته ډېر عام دي؟

الف- رشوت

ب- فساد

ج- سړي تښتونه

د- ټول سم دي

دریمه پوښتنه: رقص مرده (د مړي نڅا) ښودل د کوم تنظیم کار و؟ په څلورو ځوابونو کې یو په نښه کړئ.

الف- اسلامي اتحاد

ب- اسلامي حزب

(c) ketabton.com: The Digital Library

ج- اسلامي وحدت
د- هېڅ یو
څلورمه پوښتنه: کوم نظام د رنج او عذاب په نامه یاد ېده؟
الف- د استاد برهان الدین رباني
ب- د ډاکټر نجیب الله
ج- د ملا محمد عمر مجاهد
د- د ببرک کارمل
پنځمه پوښتنه: کوم نظام د شر او فساد په نامه یاد ېده؟
الف- د ملا محمد عمر مجاهد
ب- د نورمحمد تره کي
ج- د سردار محمد داود خان
د- د استاد برهان الدین رباني
شپږمه پوښتنه: په لاندې نومونو کې د کوم یو تخت سیار و؟
الف- حضرت سلیمان(ع)
ب- سلطان محمود غزنوي
ج- استاد برهان الدین رباني
د- امیر عبدالرحمن خان
اووه مه پوښتنه: کوم اشخاص له ایران سره خواخوږي او پیوند نه لري؟
الف- کریم خلیلي
ب- شیخ محمد آصف محسني
ج- حاجي محمد محقق
د- ټول غلط دي
اته مه پوښتنه: کابل ښار په اویایمو کلنو کې چا ډېر اباد کړ؟
الف- اسلامي حزب او ملي اسلامي جنبش
ب- اسلامي جمعیت، نظار شورا او اسلامي اتحاد
ج- اسلامي وحدت
د- ټولو

(c) ketabton.com: The Digital Library

نهمه پوښتنه: که حامد کرزی د ((جشن)) پر ورځ له منځه تللای وای، نو کابل به په څومره وخت کې لوټ شوی وای؟

الف- یو کال کې

ب- یوه میاشت کې

ج- یو ساعت کې

د- وروستی ځواب سم دی

لسمه پوښتنه: که طالبان بیا کامیاب شي، نو د تنظیمونو مشران به چېرته ځي؟

الف- پاکستان ته

ب- ایران ته

ج- تاجکستان ته

د- له کوم ځایه چې راغلي او روابط ورسره لري هلته

څه شی چېرته ډېر دي؟

رشوت: په حکومت کې.

فساد: د فساد پر ضد ادارو کې.

نا امني: په امنیتي ارګانونو کې.

بهرنیان: په داخل کې.

داخلیان: په بهر کې.

مخدراتو: د مخدراتو پر ضد ادارو کې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخالفين: په حکومت کې.

موافقين: تر حکومته بهر.

ګډوډي: په بنارو کې.

نظم: په اطراف کې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

فقر د ډېرو بدمرغيو مور

دا ليکنه په کابل کې يوې خپرېدونکې مجلې او همدارنګه په ننګرهار کې ((رڼا)) مجلې چاپ کړې ده.

د افغانستان روانه غميزه بېلا بېل عوامل لري؛ سياسي عوامل، د بهرنيانو مداخله، د افغانستان جيوپوليتيک ارزښت او موقعيت، د پرديو د لاسپوڅو تنظيمونو شتوالی او د نا اهله سياستوالو ناوړه فعاليتونه، دا ټول پر خپل وخت او پر خپل ځای په افغانستان کې د بې ثباتۍ او هېواد د وروسته پاتې والي سبب شوي دي، خو ددې ترڅنګ ځينې نور اساسي عوامل هم شته چې د پورتنيوعلتونوتطبيق ته يې لاره اواره کړې ده. په دې لاملونو کې يواساسي عامل فقر دی، همدا فقر دی چې د جګړو او ستونزو لپاره بستر برابروي. فقر بېلابېل ډولونه او رنګونه لري: سياسي فقر، ذهني فقر، اقتصادي فقر، کلتوري فقر او داسې نور ډېر ډولونه ، خو په عمومي ډول دوه فقره؛ يو مادي او بل معنوي فقر، چې نور ټول د همدې دواړو برخې دي، ډېر خطرناک دي او دټولنې په بې ثباتۍ کې اساسي نقش لري. تر ۱۳۵۷ل کال له اقتصادي پلوه د افغانستان خلکو د ژوند کچه تر صفر پورته وه،د ژوند دا کچه نوره هم د غورېدو او ودې په حال کې وه، تر صفر پورته په دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مانا نه چې يو سوکاله ژوند ته پرې ورسېږي، خو بيا هم تر ځينو نورو ګاونډيو هېوادونو دلته د ژوند حالات ډېر خراب نه وو.

د جنګونو پر مهال د افغانانو اقتصاد (صفر) ته نږدې شو او وروسته تر (صفر) هم کښته کچې ته ورسېد. له اقتصادي پلوه تر صفر کښته ژوند هغه حالت ته وايي چې انسان په کې پوروړی وي، دا د ژوند هغه پړاو دی، چې انسان په کې د مايوسۍ خوا ته ځي او د ژوند د بقا په خاطر هرډول مشروع او نامشروع سرچينې او وسيلې ته لاس اچوي، حتی که دا سرچينې دوی ته د عقيدې، کلتوري او ملي ارزښتونو د پرېښودلو او بدلانه په بيه هم تمامې شي. د ټول بشريت ستر لارښود حضرت محمد (ص)، مسلمانان د فقر پر ضد مجادلې او مبارزې ته رابلل او فقر يې د اسلام مخالف عنصر باله، د پيغمبر حضرت محمد (ص) نړۍ ليد دا و چې فقر په انسان کې وهم قوي کوي او مسلمانان د اسلام له پاکې او مستقيمې لارې اړوي، د حضرت محمد(ص) مبارک حديث دی چې: «ډېر خلک به له فقر څخه کفر ته متمايل شي...» د پيغمبرانو هېڅ وينا او عمل بې حکمته نه وي، د حضرت محمد (ص) د دې وينا د واقعيت بڼه مورږ په خپلو سترګو وليدله، کله چې افغانستان اوږدې جګړې دومره وځاپه چې د خلکو د اقتصاد کچه ډېره ټيټه شوه، نو دا وخت يو زيات شمېر افغانانو خپل ملي او اسلامي ارزښتونه له لاسه ورکړل او کوښښ يې وکړ چې څنګه خپل ژوند د فقر او تنګلاسۍ له بلا وژغوري، ډېرو لومړی ګاونډيو هېوادونو ته د کډوالۍ لمن ونيوله او وروسته بيا له هغه ځايه ګڼ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شمېر نا اسلامي هېوادونو ته د پناه اخيستلو په لټه کې شول. د طالبانو د حاکميت پر مهال حالات دومره تنګ شول، چې يو شمېر افغانان د سوکاله ژوند په بدل کې خپلې عقيدې پرېښودو ته هم حاضر شول.

د ناتائيد شويو رپورټونو له مخې د طالبانو د حاکميت پر مهال نږدې يو لک افغانان له (اسلام) نه (عيسويت) ته په دې نيت واوښتل، چې په نامسلمانو غربي هېوادونو کې ورته سياسي پناه ورکړي. دې کې هېڅ شک نه شته، چې افغانان د ژوند د سختيو پر وړاندې ډېر مقاوم وګړي دي، خو هغه وخت د فقر زور دومره زيات و، د يو شمېر افغانانو، چې اکثره له ښاري ژوند او ازادیو سره روږدي وو، مقاومت يې هم مات کړ، که چېرې د فقر لړۍ په همغه کچه او چټکۍ روانه وای، نو حالات به نور هم خراب شوي وای. هغه مهال چې به ځوک په يولويديز هېواد کې د هغه هېواد د تابع په توګه قبول شو، نو دلته په پاکستان او افغانستان کې به يې کورنيو خيراتونه کول، چې شکر خدايه د کور غړی يې قبول شو.

يوه ږښتنيې کيسه ده ، د يوې کورنۍ څو غړي په استرالیا کې قبول شوي وو، ښځې او ماشومان يې هم په کې شامل وو، خو د همدې کورنۍ يوه سپين سرې ښځه دلته پاتې وه، هغې د استرالیا ډېر ارمان کاوه، کله چې به يې د مانښام او ماسخوتن مونځ کاوه، نو په دعا کې به يې همدا ويل : خدايه ما استرالیا ته بوځې او هملته مې مړه کړې...

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا ډول کېسونه د خوشالۍ او ویاړ سبب ګرځېدل، خو تر ۱۳۵۷ل کال دمخه افغانانو ته دا حالت د شرم، بې ننګي او پېغور خبره وه، خو فقر او جګړې حالات دې حد ته را ورسول.

همدا فقر و، چې ګڼ شمېر افغانان يې دا ډول کېسونو ته سوق کړل. که د افغانستان جګړې له يوې خوا ايډيالوژيکي عناصر درلودل، نو له بلې خوا فقر هم په کې ډېر رول درلود، د دواړو غاړو په ليکو کې يو زيات شمېر ځوانان جنګېدل، چې اقتصادي مجبوريتونو وسلې اخيستلو ته اړ کړي وو. د ډاکټر نجيب الله د حاکميت پر وخت «يوه پلار له خپل زوی څخه هيله وکړه چې لاړ شي صاحب منصب شي او ډبل معاش واخلي، زوی يې ورته وويل، چې پلاره معاش هم ډبل دی، خو مرګ هم ورسره مل دی، څو مياشتې به معاش واخلم، خو وروسته به مې مړی درته راوړي، پلار يې ورته وويل: زويه زه خبر شوی يم چې تر مرګ وروسته هم معاش ورکوي...» يانې تقاعدي معاش. دا که څه هم ټوکې ته ورته يوه خبره ده، خو زمونږ د ټولنې د هغه وخت د فقر يو تريخ تصوير په کې پروت دی.

د فقر دا لړۍ اوس هم روانه ده، اوس هم زمونږ ګڼ شمېر ځوانان د پيسو په زور د خپل هېواد پر ضد کارول کېږي، دښوونځيو، پوهنځيو، پلونو او سړکونو ورانول ورته په اجاره ورکول کېږي او د هغوی له اقتصادي فقر نه د خپل هېواد د نورې ويجاړۍ لپاره کار اخيستل کېږي، د وخت په تېرېدو سره فقير نور هم فقير کېږي. د فقر درجه ځينو ځايونو کې د افراط وروستي حالت ته رسېدلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ده، آن دا چې يو څوک د خپل اولاد خرڅانه ته هم اړ شوي دي، يانې فقر، جنګ، سرطاني ناروغيو او نورو ټولو دومره خطرناک دی، چې په نورو ټولوو حالاتو کې څوک د خپل اولاد خرڅانه ته نه اړ کېږي، خو د فقر په حالت کې دې کار ته هم اړوزي، لکه څنګه چې د مخه مو وويل فقر يوازې اقصادي بڼه نه لري، د خپل هېواد او خپل ژوندانه د برخليک په باب د سالم فکر نه کولو ته هم فقر وايي. ټولنپوهان د فقر د تعريف په برخه کې په دې نظر دي چې: ((تر ټولو خطرناک فقر هغه دی چې انسان په کې د خپل برخليک د ټاکلو ظرفيت له لاسه ورکړي)). اوس زمونږ په ټولنه کې، په لومړی درجه کې سياستوال، په دويمه درجه کې عام ولس اودټولنې عادي افراد د فقر په همدې خطرناکه مرحله کې دي. مونږ د خپل هېواد، خپل ژوند اوخپلې ټولنې دبرخليک دټاکلو سالم ظرفيت او کفايت له لاسه ورکړی، نو که غواړو خپله ټولنه د بحرانونو له دې ټولو ډول ډول ناخوالو څخه را وباسو، لومړی بايد د خپل ذهني فقر علاج وکړو. ټول ملت د پوهې او علم زده کړې ته سوق کړو، کله چې مو پوهه تر لاسه کړه، بيانو د هر ډول معنوي او مادي فقر پر وړاندې مقابله کولای شو. د هر ډول فقر اختتام زمونږ د بدمرغيو د اختتام مانا لري او همدا د خلاصون لاره ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

... نو څه به کېږي؟

دا ليکنه له جلال اباده خپرېدونکې ((کاروان)) نومې جريده کې چاپ شوې ده.

هغه ټولنه چې له جنګه راوتې وي، پر ډول ډول ناروغيو اخته وي، د ارزښتونو، کمزوري، بې باوري، بې ځايه انتقاد، د هر څه غندنه، کينه، رڅه او دېته ورته نورې ډول ډول ناروغۍ په کې راټوکېږي، خو انديان او مدبر سياستوال بيا دې ډول ډول ناروغيو ته کاري نسخې راوباسي او ټولنه له بېلابېلو لارو وقايه کوي او بېرته يې نورمال بهير ته سوقوي. زمونږ ټولنه چې تر دېرش کلن بحران او دې ډول ناروغيو وروسته تر پخواني حالت يوه نسبتاً ښه حالت ته روانه ده، بيا هم له ډول ډول ستونزو سره مخ ده.

زه دلته پر ډېرو ستونزو نه غږېږم او نه دا ليکنه د ټولو ستونزو د سپړنې، شننې او ان تشې يادونې وس لري، خو يو څو وړو ستونزو ته اشاره کوم، چې زمونږ د ټولنې ذهني فضا يې ککړه کړې او د هيلې مندۍ پرځای د نهيلۍ څپې خوروي. په دې ستونزو کې يوه ستونزه هم د هر اړخيزې نيوکې يا انتقاد ستونزه ده. د انتقاد د تېښې څوکه زياتره وخت حکومت ته متوجه وي. منتقدين هر څوك دي، حاکم، محکوم، ظالم، مظلوم، لوستی، نالوستی، ليکوال او سياستوال، لنډه دا چې څوك چې خوله او

(c) ketabton.com: The Digital Library

قلم لري، ټول انتقاد کوي. یو عام انتقاد دادی چې په تېرو کلونو کې افغانستان کې څه شوي؟ دې ته دمنتقدینو لنډ ځواب دادی، چې هېڅ نه دي شوي، خو دې سره دا پوښتنه نه ملګرې کوي، چې مورږ څه لرل چې نور پرې زیات شي او څرګند شي؟ واقعیت دادی چې مورږ هر څه په جګړه کې له لاسه ورکړي وو، په افغاني ټولنه کې د ژوند کچه د نړیوالو تر راتګ دمخه تر صفره په ټیټ حالت کې وه. داسې یو حالت کې باید ټولنه لومړی د صفر ترکچې پورته شي او بیا تر هغه وروسته د پرمختګ پر لوري حرکت وکړي، نو ځکه کله کله د " هېڅ" پر بنسټ ولاړ انتقاد له عدالت څخه لرې وي. ایا که د " هېڅ" مخالفین ووایي، چې په تېرو شپږو کلونو کې لږ تر لږه (۲۵۰۰)کیلو متره سړک، نږدې (۵۰۰۰) ښوونځي، په سلګونو کلینکونه او روغتونونه جوړ شوي، (۱۴زره) کلیوالي پروژې بشپړې شوي، شپږ نیم ملیونه زده کوونکي ښوونځي ته ځي، د پوهنتونو شمېر (۲۱) ته پورته شوی، د اردو او پولیسو تشکیلات منظم شوي، اساسي قانون جوړ شوی، ګوندونه ازاد فعالیت کوي، رسنۍ خپلواک فعالیت لري، افغانستان په نړیواله ټولنه کې څرګند حضور لري، اکثرو سیمو کې د مخابراتو سهولتونه شته، نږدې دري ملیونه مهاجر بېرته هېواد ته راستانه شوي، شخصي ښوونځي او پوهنتونونه جوړ شوي او نور په سلګونو مثبت کارونه او پروژې چې دلته یې یادونه ډېره ضروري نه ده. خو دا ټولې پرمختیاوې د "هېڅ" په سیند لاهو کول خپله د انتقاد ماهیت کمزوری کوي. دې کې هم هېڅ شك نه شته، چې تر جنګ وروسته ټولنې د جوړونې بهیر کې په لسګونو ډول ډول

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیمګړتیاوې وي او بایده دي چې انتقاد پرې وشي او حل لاره هم په ګوته شي. په حکومت کې او تر حکومتـه بهـر داسې کړې شـته چې د افغانسـتان د ملـي ګټـو مخـالفې دي، د اداري فسـاد لمـن پراخـه ده، د بهرنیـو ځواکونـو لـه خـوا پـر ملکـي خلکـو بـې ځایـه بمبارۍ کېږي، خلك په زوره مهاجرت تـه مجبورېږي. پـه حکومت کې ځینې خاصې ډلې تر حده زیات نامشروع واك لري او نورې په لسګونو نیمګړتیاوې، خو غوره انتقاد هغه دی چې تر څنګ یې یـو ښـه بـدیل او حل لاره پـه ګوتـه کړي، سـپوره او وچ انتقـاد چې هېڅ لار ونه ښیي، په خپله د منتقد د کینې ښکارندویي کوي، نـه د سمون، زمونږ یو دوست دی پر هر څه انتقاد کوي، هر نظام چې حاکم وي دی یې له کوم دلیل پرته مخالف وي، خو کلـه چې هغـه نظـام رېنګ شـي، دی یـې پـر همغـه ورځ پلـوی شـي او د بـل نظـام مخالفت پیل کړي، څو ځله مو ورسره پر دې بحث کړی؛ تاسو چې ددغه یا هغه نظام یا شخص چورلټ مخالفت کوئ، ددې بدیل پـه ګوته کړئ چې تاسې او مونږ ټول یې ملاتړ وکړو او ټولنې تـه خیـر ورسوو. هغـه وایـي زمـا یـې لـه بـدیل سره کـار نـه شـته، زمـا کـار یوازې انتقاد دی، بدیل پیداکول یې ستاسې کار دی. نـو دا ډول انتقادونه چې حل لاره او بـدیل ونـه لـري، ټولنې تـه کومـه ګټـه نـه شي رسولای او د کـار پـر ځـای یـوازې پـر انتقـاد باندې د ژوند او وخت تېرولو په مانا دی.

نـو اوس چې زمـونږ ټولنـه د انتقـاد او عمـل سـختې شـپې ورځې تېروي، ښه به دا وي، چې مونږ تر انتقـاده عمـل تـه ترجیح ورکړو، انتقـاد هـم وکړو، خـو یـوازې د انتقـاد ډوډۍ تـه کښنـو او کـار هـم

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړو، په ټولنه کې د انتقاد په وجه د خلکو تقاضا دومره پورته نه کړو، چې د هغې د پوره کولو امکان نه وي؛ د تقاضا او عرضې ترمنځ اندول ته دقیق پام وکړو، د ټولنې تقاضا څومره ده؟ او د ټولنې شتمني او د عرضې عمومي ظرفیت څومره دی؟ دا دواړه باید په پام کې ونیسو، که د عرضې ظرفیت زیات و او موږ یې پر ناعادلانه وېش انتقاد ونه کړو، نو ټولنه مو له خپلو حقوقو محرومه کړې،خو که د عرضې ظرفیت کم وي او تقاضا پورته کړو نو ټولنه مودمنفي ذهنیت له یوې بلې ناروغۍ سره مخ کړې ده.

په افغانستان کې اوس د نړیوالو شتوالی (له ځینو ناوړو مذهبي کلتوري، سیاسي او پوځي غرضونو پرته) د افغانستان لپاره یو طلایي چانس دی، افغانان باید له دې موقع څخه پر ځای ګټه پورته کړي، تر هغه حده ځان ورسوي، چې له ګاونډیو هېوادونو سره په هره برخه کې سیال شي، که چېرې نړیوال بیا په افغانستان کې هم نه وي، نو ګاونډي هېوادونه ددې وس پیدا نه کړي، چې افغانستان ته بیا لاسونه راوغځوي، خو که موږ په ټولنه کې د سالم انتقاد پر ځای د منفي او غرضي انتقاد روحیه او کلتور دود کړو، دا به نه یوازې ټولنه نهیلې او منفي خواته بوځي، بلکې چارواکي به هم د انتقاد له کلتور سره روږدي شي او له متواتر انتقاد سره به معافیت حاصل کړي، بیا به نو هېڅ ډول مثبت او منفي انتقاد پر هېڅ حاکم او محکوم او هېڅ ظالم او مظلوم تاثیر نه لري او دا نو بیا د ټولنې د سمون پر وړاندې تر ټولو بده ننګونه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولې بیا جنګسالاران!؟

دا لیکنه د ببلابلو پښتو وېبپاڼو له لارې خپره شوې ده.

څه موده دمخه له امریکا نه خپرېدونکې ((نیویارک ټایمز)) ورځپاڼې، د امریکا نوي ولسمشر (بارک اوباما) ته د یوې نړۍ سرچینې نظریات خپاره کړي دي. که څه هم ورځپاڼې د سیاسي ملحوظاتو له مخې د اوباما د اداري ددې لوړ پوړي چارواکي نوم نه دی اخیستی، خو داسې ښکاري چې رښتیا هم د هغه د مرستیال او یا هم کوم بل لوړ پوړي چارواکي نظریات به وي. په دې نظریاتو کې یو شمېر نظریات داسې دي، چې هغه د افغانستان خپلواکۍ او د خاورې بشپړتیا ته زیان رسوي او تردید یې نه یوازې د افغانستان د دولت، بلکې د هر هېواد پال افغان دنده ده. په دې نظریاتو کې د حامد کرزي د حکومت د بدیل په توګه یو هم ((د سیمه ییزو یا ولایتي رهبرانو او جنګسالارانو تقویه کول دي.)) په نیویارک ټایمز ورځپاڼه کې د دې لوړ پوړي چارواکي له قوله ((د ولایتي رهبرانو)) یادونه راغلې، چې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

تقويې نيت يې لري. د ورځپاڼې له متن او ددې لوړ پورې چارواکي د خبرو قرينه او هدف همغه محلي جنګسالاران دي، چې تراوسه لا هم په ځينو سيمو کې فعال او په ځينو کې نيم ژواندی سياسي او پوځي ژوند لري. دا چې له سيمه ييزو زورواکو او جنګسالارانو سره د امريکايانو څه سياسي يا پوځي يارانه ده او دا يارانه به هغوی ته په کومه بيه پربوزي؟ دا به وخت ثابتوي، خو کومه خبره چې زمونږه هېوادوالو ته همدا اوس د زياتې اندېښنې وړ ده، هغه ددې جنګسالارانو بيا تقويه کول او راژوندي کول دي. امريکايان کېدی شي په لنډه موده کې له دې جنګسالارانو يو څه ګټه پورته کړي، لکه مخکې چې يې هم دا کار وکړ، خو هغه مرضونه او جنجالونه چې دې سيمه ييزو جنګسالارانو او په اصطلاح رهبرانو سره ملـه دي، پر هغو د امريکايي چارواکو سر نه خلاصېږي. دا جنګسالاران په لنډه او اوږده موده کې افغانستان ته د نري رنځ مثال لري، چې د وخت په تېرېدو سره د ټولنې ټول وجود زېښي، خو په اوږده موده کې د امريکا متحده ايالتونه هم تر يې په ارامه شپه نه شي سبا کولای. امريکا بايد پر دې پوه شي، چې دلتـه د زورواکي او جنګسالار لوري او تګلوري يوازې د پيسو په مقابل کې بدلېږي، رابدلېږي، نو امريکائيان چې يو سيمه ييز زورواکی د پيسو په بيه اخيستلای شي، ددوی نور نوي او زاړه، پټ او ښکاره سيمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ییز رقیبان لکه روسیه، چین، پاکستان، ایران او نور هم دا ډول کرکټرونه په بیه رانیولای شي. ځینو امریکایي سیاستوالو تر دې دمخه هم، دوه ځلې په افغانستان کې د جنګسالارۍ تجربه ازمویلې ده، کله چې د افغانانو د جهاد له برکته د دوی هدف ترلاسه شو، بې وسلې افغانان یې مختلفو زورواکو ته یوازې پرېښودل، افغانانو او نړۍ ته د هغې اشتباه زیان، مورِ ټولو په سترګو ولید. بیا یې چې کله د طالبانو نظام ړنګاوه، نو بیا یې هم د جنګسالارانو له تاریخ تېري درمل څخه ګټه واخیسته او نتیجه یې دا شوه چې تېرې اوه کلنې سیاسي پروسې او د دیموکراسۍ بهیر ته یې زیان ورساوه. د امریکا نوي چارواکي باید پر دې پوه شي، چې جنګسالار او جنګسالارۍ نور په افغانستان کې د چلند وړ نه دي، دا داسې تاریخ تېر درمل دي، چې کېدی شي یو مرض به دوا کړي، خو زر نور مرضونه به راوټوکوي.

امریکا چې اوس د نړۍ د مشرۍ دعوه لري او په نړۍ کې ځان د دیموکراسۍ ممثل ګڼي، ښه به دا وي چې ددې زمینه او لاره چاره برابره نه کړي، چې زمورِ ولس یوځل بیا د څو محدودو او سیمه ییزو زورواکانو له خوا اسیر شي، افغانان هم د نړۍ د نورو انسانانو په شان حق لري، چې د ولسواکۍ په فضا کې خپل برخلیک په خپله وټاکي، نه دا چې څو تنه محدود کسان د هغوی پر برخلیک لوبې وکړي. د امریکا دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

چارواکي بايد پر دې هم پوه شي، چې د سيمه ييزو سياسي او پوځي اشخاصو تقويه، ورو ورو دا سيمې د مرکزي حکومت له حاکميت څخه وباسي او افغانستان د فډرالیزم لوري ته بيايي او دا هغه حالت دی، چې زمونږ ځينې مغرض ګاونډيان لا له پخوا نه ورته هيلې لري. دا حالت افغانانو ته هېڅ د زغم وړ نه دی، افغانانو د خپل وطن د خپلواکۍ او د خاورې بشپړتيا د ساتنې لپاره دوه مليونه سرونه نذرانه کړي، دا قرباني په دې او هغه سيمه کې د کوم زورواکي سياستوال او جنګسالار لپاره نه وه، نو امريکايي نوي لوړ پوړي او ټيټ پوړي چارواکي بايد د افغانستان د خلکو له ارادې سره سم حرکت وکړي، هر هغه حرکت چې د زور له لارې پر افغانانو تحميل شوی او زمونږ د خلکو د فکر او ارادې مخالف حرکت و، نتيجه يې نه يوازې افغانانو، بلکې تر افغانانو زياته همغه بل بهرنۍ ځواک ته په ډېر زيان تمامه شوې ده. هيله ده د امريکا نوي چارواکي د تاريخ ددې حقيقت او واقعيت له دې حکم نه ځان مستثنی ونه ګڼي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

((زړه مې نه خوځي له ځايه غر خو هسې وي که نه!))

(تولو ملتپالو افغانانو ته يو ډاډ)

دا ليکنه په څو پښتو وېبپاڼو او ځينو چاپي خپرونوکې چاپ شوې ده.

په دې وروستيو څو ورځو کې ځينو ستمي او جمعيتي فاشيستانو او حلقو پر ځينو هغو افغانانو پسې ډبرې سپکې سپورې ليکلي او ليکي يې چې ددې نويو فاشيستانو پر توطيو او دسيسو ډبر خبر دي، ډاکتر فاروق وردګ، حنيف اتمر او ځينې نور د دوی د ليکنو محتوا جوړوي، هر څوک چې په افغانانو، په تېره بيا په پښتنو افغانانو کې د افغانستان د ملي ګټو لپاره ډبرې هلې ځلې او د هېواد د ځمکنۍ بشپړتيا د ساتنې او پالنې لپاره ټينګه مبارزه کوي، هغوی نو ددې فاشيستانو د سترګو اغزي دي.

ستميان او د مذهب په جامه کې نوي فاشيستان په خپلو ليکنو کې ان تر دې حده وارخطا دي، ددې پرځای چې د چا پر فکري ليد لوري نيوکه وکړي او خپل دلايل وړاندې کړي، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

شخص شخصي حريم ته ورداخلېږي او شخص ته سپکې سپورې کوي، دا خبره ددې څرګندونه کوي چې په افغانستان کې تجزیه غوښتونکي، څومره د علم او منطق پر فقر اخته دي.

نویو فاشیستانو چې اکثره یې د ستم، جمعیت او پرچم له ډلو څخه جوړ دي، په دې وروستیو وختونو کې په ډله ییز ډول د خپل قلم تبرونه زما خواته هم را اړولي، دا لومړی ځل نه دی چې دوی دا کارونه کوي، هر کله چې ما په کوم اخبار، راډیو او ټلویزیون کې د ستمیانو او نورو تجزیه غوښتونکو غوڅ ځواب ورکړی، نو بیا پر دوی اور بل شوی او ورځ وروسته یې په خپلو اړوندو رسنیو کې ما پسې داسې لیکنې کړي، چې له منطقه لرې دي. د دوی اکثرو لیکنو ته ما ځکه ځواب نه دی ورکړی چې لیکنې یې له متضادو خواو ډکې دي، د لیکنې په متن کې یې په نا شعوري ډول خپلې خبرې بېرته رد کړي دي، یوه جمله یې یوه مانا ورکوي او بله جمله یې بله مانا، بل مې په دې خاطر هم ځواب نه دی ورکړی، چې زه نه غواړم د افغانستان د دښمنانو پر وړاندې خپل ځان په داسې یو دریځ کې وویnم، چې د هغو کمزورې منطق ته هم تم شم او ځان له کاره وباسم، افغانستان، اسلام، افغان ملت، زمونږ ملي هویت او ملي ارزښتونه زما لپاره ستر ایډیالونه دي، پر دې سترو ارزښتونو د چا له خوا تعرض نه منلای او نه زغملای شم، نو په همدې خاطر زما غوڅ او سپین ځوابونه د هغوی د زیاتې ځورښدنې او کړښدنې سبب شوي دي، دا چې په ما پسې د ستمیانو او نویو فاشیستانو لیکنې د هغو د ډېرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وارخطایی څرګندونه کوي، دا خبره زما زړه او فکر ته لا ډېر قوت ورکوي چې زما فکر او لیکنو د نښې منځ ویشتی، ځکه چې اصلي هدف ته رسېدلی یم، خوند خو دا کوي، چې زما د (یوې جملې) ان د (یوې کلمې) پر وړاندې دوی اوږدې اوږدې لیکنې کوي، خو بیا هم د هغې ځواب ځکه نه شي ویلای چې که ویلای یې شوای بلې لیکنې ته اړتیا نه وه.

په دې وروستیو ورځو کې د اریانا ټلویزیون له لارې، (له طالبانو سره د مذاکراتو په اړه) یو ګردی مېز جوړ شوی و، چې په ژوندۍ بڼه خپرېده، زه (یون) او د اسلامي جمعیت یو اړوند شخص ښاغلی عتیق الله بریالی چې تر جمهوري ریاست اتنخاباتو دمخه د ملي دفاع وزارت مرستیال و، ددې مېز مېلمانه وو، زما او ښاغلي بریالي ترمنځ د خبرو ډېر اختلاف نه وو، یوازې یو ځای کې ښاغلي بریالي طالبان یو قبیله یي او عقب ګرا خوځښت وباله، چې د مذهب په جامه کې وړاندې شوی او روان جنګ یې د قدرت جنګ وباله. البته تر دې دمخه په ټپلابېلو خپرونو او مرکو کې جمعیتیانو او ستمیانو، طالبان یوه قومي ډله بللې، ما د دوی د دغو تعبیرونو په ځواب کې وویل چې طالبان اساساً یوه مذهبي او نظامي ډله ده، نه قومي ده، نه سیاسي، زما دلایل دا وو، چې که چېرې دا سیاسي ډله وای، نو له دومره نظامي قوت سره به یې له پیله تراوسه ډېر سیاسي امتیازات ترلاسه کړي وای او له دومره ستونزو سره به هم نه مخامخېدل او که قومي ډله وای، نو ولې د همغې سیمې او همغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

قوم خلک تر ټولو زیات ځپي چې دوی ورته منسوب ګڼل کېږي، دا په داسې حال کې ده چې دوی تر ټولو زیات پښتانه وژلي، د لغمان د ځوانانو عامه وژنه یې هم وروستی مثال و، دا مې هم وویل، چې په افغانستان کې اوسنۍ روانه جګړه د قدرت لپاره جګړه ده، ایران او پاکستان غواړي پر کابل د خپلې خوښې حکومت تعمیل کړي، دا هېوادونه مخکې تر دې چې دلته پوځي جګړه پیل کړي، مجبور دي د جګړې لپاره یو ایډیالوژیک بنسټ جوړ کړي، افغانان د جګړې بشري او اصلي قربانیان دي، طالبان ددغې مذهبي ایډیالوژۍ یا عقیدې تر چتر لاندې جګړه کوي، له مذهب څخه د دوی خپل تعبیر دی، دا چې دا تعبیر سم دی که ناسم، نه دی که خراب، دا بېله مسئله ده، خو دوی د خپل فکر له مخې د ایډیالوژۍ لپاره جګړه کوي، نو په دې خاطر طالبانو ته دا جګړه ایډیالوژیک ارزښت لري او که یې نه لرلای، یو څوک د قدرت په خاطر ځان وژنې ته په اسانۍ سره نه حاضرېږي، خو د ګاونډیو هېوادونو لپاره دا جګړه د قدرت جګړه ده. د نښاغلي عتیق الله بریالي د نظر وروستی نچوړ دا و چې دا جګړه د قدرت جګړه ده، نه د ارزښتونو او زما وروستی نظر دا و چې دا جګړه د ګاونډیو هېوادونو لپاره د قدرت جګړه ده او د طالبانو لپاره د هغوی له خپلو تعبیرونو سره سم د ارزښتونو جګړه، په دې ډول دا جګړه د قدرت جګړه ده او طالبانو ته دهغوی له خپلو انګېرنو سره سم د ارزښتونو جګړه. د خبرو ټول نچوړ او مانا دا وه. په

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوسنۍ. لیکنې کې کېدی شي د الفاظو څه بدلون راغلی وي، خو مانا یې ټوله همدا وه.

کله چې دا مرکه نشر شوه، نو پر ستمي او جمعیتي کړیو یې یو اور بل کړ، ددوی هدف دا و چې تا ولې دا وویل چې طالبان «قومي» ډله نه ده او د ایډیالوژۍ لپاره جنګ کوي، د دوی په نظر زما دا خبره له «کفر» سره معادله خبره وه، نو ځکه خو یې په بېلابېلو سایټونو کې «اسماعیل یون و ایډیالوژي طالبان»، «یون و تقدیس وحشت وترور» او داسې نورې لیکنې وکړې او په خپلو اړوندو چاپې رسنیو او سایټونو کې یې خپرې کړې. دوی د خپل منطق لپاره په خپلو لیکنو کې د طالبانو د وخت د هغوی د رهبرۍ شورا او واکمنو هغه لېست هم خپور کړ، چې ددوی د خپل استدلال له مخې له څو نا پښتنو پرته نور اکثره غړي یې پښتانه او اکثره د کندهار، هلمند او ارزګان وو. او بیا یې لیکلي وو، چې ایا دا پښتانه نه دي؟ خو د خپلو لیکنو په وروستیو برخو کې بیا دې اعتراف ته هم اړ شوي چې دا که څه هم پښتانه وو، خو د پښتنو نمایندګي نه شي کولای، له کښتني اعتراف سره پورتنۍ ادعا خپله باطلېږي. نو ما ځکه ځواب هم ور نه کړ، د اریانا ټلویزیون په مرکه کې او تر هغه وروسته هم زما نظر همدا و، چې طالبان یوه مذهبي او نظامي ډله ده، قومي افکار نه لري. که چېرې یې لرلای، نو په ډله ییز ډول یې دومره پښتانه نه وژل، نه یې د پښتني سیمو (۲۲۵) ښوونځي ترړل او نه یې دا سیمه له تمدنه لرې پرېښودله. که چېرې طالبان د قومیت پر محور

(c) ketabton.com: The Digital Library

راڅرخېدلای، نو بیا د حکومت او شمال ټلوالې دا ادعاوې بې بنسټه دي چې له دوی سره بهرنۍ طالبان؛ پنجابیان، عربان، ایغور، ازبک او چیچنیایان اوږه پر اوږه جنګېږي؟ څه شی د دوی ترمنځ مشترکه وجه ده؟ قومیت دی او که د دوی له خپل تعبیر سره سم دین او مذهب؟ او یا هم القاعده له طالبانو سره قومي ریښې لري که څنګه؟ د طالبانو اوسني جوړښت ته چې سړی ګوري پر طالبانو د قومیت تور پورې کول له منطقه لرې ښکاري، د طالبانو پخواني جوړښت کې چې د اسلامي جمعیت پر ضد یې جګړه کوله، د بدخشان او تخار د ګنو طالبانو حضور د هغوی د قومیت مفکوره په خپله ردوي، دا چې اسلامي جمعیت او وحدت ګوندونه او نورو هغه وخت د طالبانو پر ضد جګړه کوله او د دې ګوندونو زیات شمېر غړي تاجک او هزاره قومونو ته منسوب وو، دا ددې مانا نه ورکوي چې جمعیت مانا د ټولو تاجکانو ګوند، که چېرې هر ګوند موږ یو قوم ته منسوب کړو، نو دلته به اتومات د هر ګوند سیاسي او بشري جنایتونه هم هغه قوم ته منسوب شي. په داسې حال کې چې په وروستیو څو لسیزو کې د ګوندونو او قومونو ترمنځ ډېره زیاته فاصله وه او لاشته. کوم ګوندونه چې له کومو سیمو راټوکېدلي د همغو سیمو خلک یې له لاسه ډېر کړېدلي دي. زما منطق دا دی چې د طالبانو جنایت او وحشت ښه او بد کارونه په طالبانو پورې منحصر دي دا په پښتون قوم او نور افغان ملت پورې هېڅ اړه نه لري او همدارنګه د اسلامي جمیعت د افرادو جنایتونه، وحشت، ښه او بد کارونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

په اسلامي جمعيت پورې اړه لري، نه په تاجک قوم يا ټول افغان ملت پورې.

دا چې ځينې ستمي او فاشيستي ډلې او اشخاص طالبان د پښتون قوم مترادف ګڼي، ددې تر شا د هغوی اوږده فاشيستي ستراتيژي پرته ده، دوی غواړي دا قوم د طالب او القاعدې په نامه بدنام کړي او له نړۍ سره يې په ټکر کې وساتي، دا کار به ددې سبب شي چې پښتون قوم او په ټوله کې ټول ملتپال افغانان د دولتمندۍ ظرفيت له لاسه ورکړي، د بهرنيو ځواکونو د شتوالي په موده کې به د ايران، روسيې او پاکستان په مرسته يو داسې قشر راوټوکېږي چې هغه به د افغانستان د ملي وحدت او ملي هويت مخالف وي. په دې حالت کې به افغانستان يا د ټوټه کېدو خواته ځي او که په کابل کې کوم سست حکومت حاکم وي هغه به هم ددې ډول متعصبينو په لاس کې وي. نو ځکه خو دوی د همېش لپاره غواړي پر پښتون قوم د طالب او القاعده د نامه جال خور وي او د نورو نړيوالو په پوځي زور د طالب په جامه کې د هېواد اکثريت په اقليت بدل او له سياسي صحنې څخه حذف کړي، ايران، پاکستان او د شمالټلوالې مهم غړي اوس د ګډو ګټو په همدې مثلث کې شامل ګڼل کېږي. که نه نو زما پر يوې خبرې چې «طالبان قومي تحريک نه دی، بلکې نظامي او مذهبي حرکت دی» دومره شور جوړولو ته اړتيا نه شته.

دوی د طالبانو د «قومي» ښودلو لپاره د هغوی د نسلي انتساب لپاره د هغوی ليست خپور کړی دی، خو کاشکې چې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

اسلامي جمعيت د مهمو غړو د نسلي انتساب لست يې هم نبودلی وای، که د جمعیت لیست ته مراجعه وکړو نو طالبان به مو له یاده ووځي. که څه هم عملاً په اسلامي جمعیت کې د نورو اکثرو ګوندونو په تناسب د قومیت عنصر قوي وو، خو موږ هېڅکله په کابل او نورو سیمو کې د اسلامي جمعیت د قومندانانو جنایتونه کوم قوم ته نه شو منسوبولای. له پورتنیو توضیحاتو څخه مې هدف دا و چې ټول ملتپال افغانان دې خبر وي چې زما او زما په شان پر نورو افغانانو پسې ولې تونديږ او ترخې لیکنې کېږي، زه له خدای ﷻ څخه مشکور یم چې زه یې یو «افغان» پیدا کړی یم، زما فرهنګي او رسنیزه مبارزه د هغه چا پر وړاندې ده چې هغه د دې خاورې شیره او پېروی خوري، خو ځان ته «افغان» نه وایي، دوی د «افغان» پر ځای ځان ته «افغانستاني» وایي او ټول شعوري افغانان پر دې پوهېږي، چې د دې دواړو کلمو ترمنځ د مانا څومره واټن پروت دی. زه یو مستحکم مرکزي دولت غواړم چې د افغانستان پر ټولې خاورې بشپړ حاکمیت ولري، خو دوی نامتمرکز، فدرالي او سیمه ییز حکومتونه غواړي چې د افغانستان وېش ته لاره اواره کړي، زه د ټولو افغانانو لپاره له نیمروزه نیولې تر بدخشانه سل په سلو کې د تساوي غوښتونکی یم او د هر ډول نا معقولې فردي لوړتیا مخالف یم، خو دوی د افرادو د تساوي پر ځای د «قومونو» او «ملیتونو» د «تساوي» خبرې کوي او خبره په واقعیت کې د ناتساوي او نامعقولیت خواته بیایي، حقیقت دادی چې په یو هېواد کې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

قانون پر وړاندې د قومونو د حقوقو او وجایبو خبره نه مطرح کېږي، اصلاً افراد خپل حقوق او د قانون پر وړاندې خپل وجایب او مسولیت لري. که چېرې په ډله ییز ډول د قومونو د حقوقو خبره مطرح شي، که قوم کې کوم څوک جرم وکړي ایا دا جرم به فردي وي که قومي؟ هغه فرد به نیول کېږي که ټول قوم؟ که د قومونو د «تساوي» اصطلاح قید کړو، ایا په پارلمان کې به د تاجکانو او پښتنو او دې سره په ننګرهار کې د سکانو افغانانو څوکې سره برابرې وي؟ خو دلته معلومېږي چې د «تساوي» اصطلاح هغه مانا نه ورکوي چې خپله د کلمې لغوي مانا ده. له اسلامي قوانینو نیولې بیا د نړۍ تر ټولو وضعي قوانینو پورې هیچېرته هم څوک د قوم خبرې نه مطرح کوي، کله چې په یوه ټولنه کې فردي تساوي رامنځته شوه، نو د ټول ملت د تساوي زمینه برابره شوه، نو په کور کې د کورګیو جوړولو ته څه اړتیا ده؟ عجیبه خبره خو داده چې څوک د قومي او قبیله یي نظریاتو مخالف وي او د ټول ملت په اړه فکر کوي، هغه ډېر پر قومیت تورنوي، زه یو واحد متحد افغان ملت غواړم، له نیمروزه تر بدخشانه او له نورستانه تر هراته هرڅوک چې د هرې سیمې وي، په هر مذهب چې وي، هغه افغان بولم او د ټولو د حقوقو د تساوي غوښتونکی یم، خو دوی مورږ پر قومیت تورنوي.

زه د ایران، پاکستان او نورو لرې پرتو هېوادونو د مداخلو مخالفت کوم، خو دوی د هغوی په اصطلاحاتو شخوند وهي او بیا رسنیو کې دوی سپینې کوترې شي او مورږ ګناه کار شو. مورږ د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ایران او پاکستان د کلتوري یرغل مخالفت کوو ، خو دوی د ایران په لاس په جوړو شویو تلویزیونونو او رسنیو کې معاشونه اخلي. مور د ټولو افغانانو ترمنځ پر یوې ورځ خپل مذهبي اختر کوو ، خو دوی له ایران سره خپل اختر شریکوي، دا او دې ته ورته نورې خبرې دي چې د اختلافاتو اصلي ټکي جوړوي، نو ځکه خو د ایران په مرسته په چلبدونکو رسنیو کې نه یوازې په ما ، بلکې نورو تکړه افغانانو پسې هم دا ډول لیکنې خپرېږي. ستمي کړیو نه یوازې د ایران په مرسته د افغانستان د ملي هویت او ارزښتونو د ختمولو اوکم ارزښته کولو لپاره پراخ کمپاین پیل کړی، بلکې یو شمېر نور ضعیف النفسه افغانان په تېره بیا یو شمېر پښتانه افغانان یې هم د پیسو او رشوتونو په زور تطمیع کړي دي. په جلال اباد کې د ایران د قونسلګرۍ تر فعالېدو وروسته هلته هم د ملي شخصیتونو او ملي افکارو د خاوندانو پر وړاندې یو ډول حرکتونه پیل شوي، په دې ترڅ کې یو دوه کم سواده حق الزحمه یي ژورنالیستان هم د پیسو په زور تطمیع شوي او هغوی ته دا دنده ورکړل شوې چې د پښتنو افغانانو د ملتپالو او شعوري فرهنګیانو پر ضد لیکنې وکړي او په افغاني په تېره بیا په پښتني ټولنه کې د هغوی اغېز کمزوری کړي، نو د ستمیانو او نویو فاشیستانو په دې نوي راپیل کړي کمپاین کې تر ټولو دمخه زما نوم ورکړل شوی، نو له دې حق الزحمه یي ژورنالیستانو څخه یو یې د ((یون وپېژنئ)) په نوم یوه داسې لیکنه کړې چې له پیله تر پایه یې ما ، زما پلار، مېرمن او ټولې کورنۍ ته یې په کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کنځلې کړي، که څه هم دا ليکنه يې تراوسه نه ده خپره کړې ، خو په کوم چا يې چې کمپوز کړې او په مستعار نامه يې يو ايميل ادرس جوړ کړی او بيا يې له هغې لارې خپل ځان او يو بل کس ته ايميل کړې، دا ټوله سلسله ماته معلومه ده، دا ليکنه هم د ايران پلوه ډلو قوماندې ته منتظره ده، چې کله به زما پر ضد په دې کمپاين کې راڅرګنده شي، زه اوس د ځينو نزاکتونو له مخې د هغه شخص نوم نه اخلم، خو هر کله يې چې دا ليکنه خپره کړه، بيا به يې ليکونکی در وپېژنم اوکه اړتيا پېښه شوه ځواب به يې هم ووايم. له دې ليکنې څخه زما هدف دا و چې يو خو ټولو ملتپالو افغانانو ته دا څرګنده کړم، چې د هېواد پر غم غمجنو فرهنګي شخصيتونو پر ضد څومره لوی تبليغاتي کمپاين روان دی او دا کمپاين له کومې سرچينې الهام اخلي ، زه په دې ډول خپلو ټولو ملتپالو هېوادوالو ته دا ډاډ ورکوم: ((**پام چې وار مو خطا نه شي- ما منلې غرغرې دي.**)) او بله دا چې د ستمي او نويو فاشيستانو دا ډول ليکنې پر ما تاثير نه کوي، ځکه چې اوس ماته پته ولګېده چې زما او زما په شان د نورو هېواد مينو افغانانو کارو زيار هدف ته رسېدلی، نو ځکه يې افغان ضد ډلې ټپلې دومره چيغو او نارو سورو ته رسولي دي.

د دنيا توري لښکرې د عالم ډېرې خبرې
زړه مې نه خوځي له ځايه غر خو هسې وي که نه

((خوشال بابا))

(c) ketabton.com: The Digital Library

رنځور سیاست او تاریخ تېری درمل

درې لسیزې کېږي، چې زمونږ ټولنه د یوه داسې رنځور سیاست په منګولو کې راګیر ده، چې څومره وخت پرې تېرېږي، نو دا رنځ نور هم اوږدېږي، داسې لکه د سرطان او یا هم نري رنځ په شان، چې د انسان وجود ورو ورو کمزوری کوي او بیا یې له منځه وړي. که انساني او ټولنیزې ناروغۍ هر څومره ډېرې او رنګارنګ دي، داسې یې د رغونې لارې چارې او درمل هم ډول ډول او رنګارنګ دي. هوښیار طبیب او حکیم جې همغه څوک دی، چې دا ناروغي پر خپل وخت تشخیص او ناروغ ته له ناروغۍ سره متناسب درمل ورکړي. هر درمل د هرې ناروغۍ لپاره کار نه ورکوي او کله که هم د یوې ناروغۍ لپاره د بلې ناروغۍ درمل کارول شوي، نو ددې پرځای چې ګټه یې کړې وي، زیان یې اړولی او جانبي عوارض یې پیدا کړي دي. د افغانستان په تېر درې لسیز سیاست کې د بحرانونو یو غټ لامل همدا و، چې یو شی پر خپل ځای نه کارول کېده او تر ننه هم دا لړۍ روانه ده. د خلکیانو، پرچمیانو، جمعیتیانو او طالبانو د پوره واک او نیم واک په ټولو بهیرونو کې حالات همداسې روان وو او اوس هم تر ډېره حده خبره همداسې ده. د خلکیانو په ټوله

(c) ketabton.com: The Digital Library

کابینه کې یوازې څلور پنځو وزیرانو لورې زده کړې درلودې، د جمعیتیانو په نیمواکه واکمنۍ کې ان اشپزان هم د افغانستان په سیاسي نمایندګیو کې د دیپلوماتانو په توګه مقرر شول، د طالبانو په واکمنۍ کې د عامې روغتیا پر مسلکي پوستونو سربېره ان د ترافیکو رئیسان او مدیران هم ملایان مقرر شول او د طالبانو تر سقوط وروسته د یوې درې ګوریلایان لکه دیو سپلاب په څېر پر دولتي پوستونو راشېوه شول، تراوسه یې هم ګڼ شمېر دولتي پوستونه په لاس کې دي، یوازې په لباس او څېره کې یې تغیر راغلی، خو په ماهیت او ذهنیت کې یې هېڅ بدلون نه دی راغلی. دې هرې دورې خپل خپل مرضونه او رنځونه زمورږ پر ټولنې تحمیل کړل او د علاج لاره یې اوس ځکه له مورږه ورکه ده، ځکه چې مورږ ددې لپاره سمه سیاسي نسخه نه کاروو او که کاروو یې هم، نو د درملو پوره دوز نه تطبیقوو. همدا څه باندې دېرش کاله کېږي، چې افغانستان له څو ډلو ټپلو او سیاسي ګوندونو سره یرغمل دی. که ددې ټولو ډلو د مطرحو او اغېزمنو څېرو شمېر محاسبه کړو، نو تر زر یو نیم زر کسانو نه زیاتېږي، همدا کسان دي، چې بیا نو له زورواکو، ټوپکوالو او نورو دبرې مارانو سره یو ګډ زنځیر او ځپل جوړوي او د ټولنې د روغتیا ټول رګونه زببنې. د دېرش کلن سیاست په بهیر کې یوه غټه اشتباه همدا وه، چې دغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوبډلي او لوبډونکي اشخاص له سياسي صحنې څخه په بشپړ ډول ونه وتل، طالبانو که څه هم د دوی يو زيات شمېر له مخې پسې جارو کړل، خو هغوی بيا خپله دومره مرضونه لرل، لکه د ملاريا پرځای چې کولرا راشي. کله چې د طالبانو کولرا د امريکايانو د دواپاشۍ په زور ختمه شوه، نو ځای يې ببرته پخوانۍ ملاريا ياجنګي ډلو ونيو. د ملاريا يو خصلت دا دی، چې که د درملو پوره دوز ونه کارول شي، اتلس ورځې وروسته بيا راګرځي او دا ځل نو سړی دومره ځپي، چې له پښو يې غورځوي. د طالبانو نظام تر ړنګېدو وروسته هم امريکايانو د افغانستان له خلکو سره همداسې چل وکړ، دوی د ملاريا ضد واکسين او وسايل درلودل، خو زمونږ خلک يې د ملاريا د ماشو ترحم ته پرېښودل. دې ماشو زمونږ د ولس د بدن وينې داسې وزېښلې، چې دوی په کې ښه غټ شول، خو زمونږ د ولس رنځ يې داسې اوږد کړ، چې اوس يې ټوله نړۍ علاج ته حيرانه ده. امريکايانو داسې فکر کاوه، چې د پخوانيو جګړه مارانو او جنګسالارانو بيا راژوندي کول به د يوه داسې درمل په توګه کار ورکړي، چې طالبي ناروغي ختمه کړي، خو امريکايان دې ته متوجه نه وو، چې جنګسالاران داسې يو تاريخ تېری درمل و، چې جانبي عوارض لري؛ که د يوه مرض لپاره دوا شي، نو سل نور مرضونه زېږوي. طالبان خو اصلاً د همدې جنګسالارانو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

عملونو زېرنده ده، یا که دې جنګسالارانو په کابل او د هېواد په نورو سیمو کې د خلکو پر سرونو مېخونه نه وای ټکوهلي او د خلکو پر مال، عزت او ناموس یې تېری نه وای کړی، نو طالب په شان یوې زېرې او ترخې پدیدې ته هېڅ اړتیا نه پیداکېدله. طالبان هغه وخت داسې یو تریخ درمل و، چې تر ستونې تېرول یې اسانه کار نه و، خو د هغه وخت د جنګسالارانو د زرګونو ناروغیو ښه دوا وه، نو ولس خپله پوزه ونیوله اولکه د چمبړخیال په څېر د بدبویه درمل په توګه یې تر ستونې تېر کړل، خو اوس چې بیا پخوانې ټوپکیان په نوې او نسبتاً صفا لباس کې پر ټولنه واکمن شوي، د واک او ځواک میتود یې توپیر کړی، خو ماهیت یې نه دی بدل شوی، نو طبعاً یو ځل بیا د طالبانو شتوالي ته زمینه برابرېږي، ځکه بهرنیو ځواکونو، چې په ګډه، له دې کورنیو غلو سره د جوال خوله نیولې، نو زمور ولس به چاته فریاد وکړي، یو ځل بیا به یې د طالب د ترخو درملو ته پام وراوړي. واقعیت خو دادی که چېرې د افغانستان دولت او نړیواله ټولنه غواړي په افغانستان کې بشپړ سیاسي عدالت او سوله تامین کړي، نو د هر ډول تاریخ تېرو دواګانو له کارولو دې ډډه وکړي، نه پخوانې جنګسالاران او تنظیمواکان د طالبانو ښه بدیل دی او نه هم طالبان د هغوی. نړیواله ټولنه او افغان حکومت که غواړي، ددې اوږده

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیاسي رنځ علاج وشي، نو لږ تر لږه دې په افغانستان کې د عامې روغتیا له میتود او تجربې څخه ګټه واخلي. د عامې روغتیا وزارت د قانون له مخې، د ټولو تاریخ تېرو درملو استعمال او خرڅول بند دي، نو ځکه خو ددې وزارت هئیتونه وخت پر وخت د کابل او د هېواد د نورو ولایتونو پر درملتونو ګرځي، تاریخ تېرې دواګانې راټولوي، سېزي یې او خرڅوونکو ته یې قانوني سزا ورکوي. ددې وزارت مامورین او طبیبان پر دې پوهېږي، چې دا ډول درمل د انسان بدن ته زیان رسوي، که یوه ناروغي ښه کړي، نو لس نورې زېږوي. خو زمونږ سیاستوالو لا تراوسه پورې د ټولنې د سیاسي ناروغۍ اصلي عاملین نه دي تشخیص کړي او نړیواله ټولنه هم له دومره تجربو سره سره بیا هم د اشتباه له پاسه بله اشتباه کوي. هغه سیاستوال، زورواکي او محتکرین زمونږ پر ټولنه واکمنوي او ځواکمنوي، چې زمونږ ټولنه د همغو له لاسه در په در اوخاورې پر سر شوې ده. که دا جګړه مار، دومره د نبوغ خاوندان وای، نو د خپلو اختلافونو علاج به یې کړی وای، چې ولس یې پرې کباب کباب کړ. د خپلې دې لیکنې د وروستۍ غوټې په توګه یو ځل بیا له افغان حکومت او نړیوالې ټولنې څخه هیله کوم، چې تېرې ناروغه سیاسي څېرې ، د نویو درملو په توګه، نورې زمونږ په ټولنه کې ونه کاروي، دا همغه تاریخ تېري درمل دي، چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا کارول یې په لسګونو جانبي عوارض او مرضونه زېږوي، نو که نړیواله ټولنه او افغان حکومت اوسمهال، لکه د عامې روغتیا وزارت د ماهرینو په شان، دا تاریخ تېرې درمل، د ښارونو له درملتونو څخه نه شي ټولولای او نه یې شي سېزلای، نو لږ تر لږه خو دې دومره وکړي، چې نور امتیازات دې نه ورکوي، سیاست ته دې پرېږدي، خو په سیاسي او اقتصادي امتیاز دې نه سمبالوي، خپل کفایت او خپل ظرفیت ته دې پرېږدي، چې څومره خپل سیاسي ژوند او واک غځولای او تضمینولای شي. اوسمهال که حکومت او نړیواله ټولنه دا توره هم وکړي، نو زمونږ ولس به د شکرانې لمونځونه ادا کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د محمد اسمعیل یون لنډه پېژندنه

محمد اسمعیل یون د حاجي محمدخان زوی پر ۱۳۴۶ل کال، د لغمان ولایت د الینګار ولسوالۍ دنیازیو په یوې روښنفکرې کورنۍ کې زېږېدلی دی.

لومړنۍ زده کړې یې د الینګار ولسوالۍ د سلینګار په لومړني ښوونځي کې سرته رسولې دي، تر هغه وروسته کابل ته راغی او په خوشال خان لېسه کې شامل شو. پر ۱۳۶۶ل کال له نومورې لېسې څخه په دویم نومره بریالی او پر ۱۳۶۷ل کال د کابل پوهنتون د ژبو او ادبیاتو پوهنځي د پښتو څانګې محصل شو. پر ۱۳۷۰ل کال له نومورې څانګې څخه اول نومره بریالی او پر همدې کال ببرته دپښتو څانګې د کدر غړی شو. پر ۱۳۸۵ل کال په نومورې

(c) ketabton.com: The Digital Library

څانګه کې د ماسټرۍ دوره پیل شوه، یون په ډېر ښه او بریالي ډول دا دوره پای ته ورسوله.

محمد اسمعیل یون له ۱۳۷۰ ل کال څخه بیا تر نن ته پورې د کابل پوهنتون د ژبو او ادبیاتو پوهنځي تدریسي غړی او د «پوهندوی» علمي پوړۍ ته رسېدلی دی، پر استادۍ سربېره، استاد یون د «کابل پوهنتون»، «هیلې» او «شمشاد» مجلو د چلوونکي دنده هم په ښه ډول ترسره کړې ده. په پښتو کې د چاپېدونکې «معارف» مجلې کتونکی غړی هم و. همدارنګه دیو شمېر نورو چاپي خپرونو همکار هم پاتې شوی دی.

استاد یون پر ۱۳۸۱ ل کال، په جلال اباد کې ښاروالۍ لویې جرګې ته د ختیزو ولایتونو د انتخاباتو د دفتر مشر شو، ددې جرګې لپاره تر ټاکنو وروسته د جرګې غړی، بیاد جرګې د غړو له خوا د ښاروالۍ لویې جرګې دلومړي منشي په توګه انتخاب شو. استاد یون په دې جرګه کې تر خپل وروستي وسه خپل ملي او تاریخي مسولیت ادا کړ او د هېواد دښمنه عناصرو د توطیو مخه یې ونیوله.

تر دې جرګې وروسته، کله چې د افغانستان د اساسي قانون د تدوین بهیر پیل شو، نو استاد یون بیا ددې بهیر لپاره د ختیزو ولایتونو د دارالانشاد دفتر مشر وټاکل شو. په ختیزو ولایتونو کې د اساسي قانون د لویې جرګې لپاره انتخابات هم د همدې دفتر له خوا ترسره شول. استاد یون د اساسي قانون د تصویب په لویه جرګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې د نوموړې جرګې د دارالانشا د غړې په توګه خپل فعال رول ادا کړ. ټاکل شوې وه، استاد یون په ختیزو ولایتونو کې د افغانستان د جمهوري ریاست لپاره د عمومي ټاکنو د دفتر مسول شي، خو په کابل کې د لویو جنګسالارانو او ځینو تنظیمي مشرانو له خوا پر حکومت او ملګرو ملتونو د زیات فشار له امله له کاره ګوښه شو. ملګرو ملتونو (UNAMA) استاد یون ته وړاندیز وکړ، چې په کابل کې به تر دې لوړه دنده دروسپارو، خو استاد یون ونه منله او خپلې استادۍ ته یې دوام ورکړ.

درې کاله وروسته یې د ځینو ملګرو په زیات ټینګار او غوښتنه، د جمهوري ریاست د ملي امنیت شورا په دفتر کې د فرهنګي چارو د ریاست دنده ومنله او په کابل پوهنتون کې پر استادۍ سربېره لاتر اوسه دا دنده پر مخ وړي. استاد یون پر ۱۳۸۵ل کال د افغانستان او پاکستان د امن ګډې جرګې لپاره د افغانستان له خوا د منشي په توګه غوره شو او دا دنده یې هم په ښه ډول ترسره کړه.

استاد یون د خپلواک لیکوال په توګه په تېرو شلو کلونو کې ګڼ شمېر فرهنګي او ټولنیز خدمتونه ترسره کړي، په ګڼو چاپي، رادیویي او ټلویزیوني مرکو کې یې د واقعیتونو او حقایقو د څرګندبیان له امله د خلکو په زړونو کې ځای نیولی دی. که څه هم ډېر خلک د یون لیکنې، مرکې او نظریات خوښوي، خو یو شمېر

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسې خلک هم شته، چې د يون سرسختي مخالفين دي. د هغه ملي او ګټورو نظرياتو ته هم غلط رنګ او تعبير ورکوي، دا ډول اشخاص، چې اکثره يې زورواکي او د سياسي ډلو ټپلو غړي او مشران دي، د استاد يون نظريات خپلو شخصي او تنظيمي ګټو ته خطر بولي، نو ځکه يې په ټينګه مخالفت کوي. زه ددې شاهد يم، هر کله چې يون کومه ليکنه او مرکه کړې، نو دده پر وړاندې يې مثبت او منفي غبرګونونه دواړه راپارولي دي، منفي غبرګونونه اکثره وخت د هغو اشخاصو او ډلو له خوا وي، چې په ټبر کړکېچن سياسي بهير کې يې ډېرې نامشروع ګټې ترلاسه کړې او ځانونه يې مطرح کړي دي.

مثبت غبرګونونه اکثره د ولس د مشرانو، روښنفکرانو او نورو مخورو له خوا وي، خو استاد يون په دغسې سختو اغزنو او تنګو شرايطو کې بيا هم خپل فرهنګي، سياسي او ټولنيز کار ته دوام ورکوي.

دا اوسنی فرهنګي کار، چې تاسو يې اوس په مسلسل ډول ګورئ، دا د ټبرو شلو کلونو کارونه دي، چې له ټبر يو نيم کال راهيسې پرې په منظم ډول کار شوی، اوډل شوي او دادی ستاسو مخې ته اينښودل کېږي، په داسې يو دولتي دفتر کې چې بوختياوې په کې ډېرې وي، د منظم او ستر فرهنګي کار سرته رسول اسانه کار نه دی.استاد يون پر خپلو فرهنګي کارونو سربېره د ګڼو فرهنګي ټولنو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د غړي، همکار او موسس غړي په توګه هم خپل فرهنګي رول ادا کړی، په پېښور کې یې د دوو المان مېشتو فرهنګي ټولنو «دافغانستان دکلتوري ودې ټولنې» او «د پښتني فرهنګ د ودې پراختیا ټولنې» د همکار په توګه د ببلابېلو لیکوالو په لسګونو اثار، ایډیټ او چاپ کړي دي. دغه راز یې په سلګونو کورنیو مشاعرو، ادبي غونډو او سیمینارونو کې ونډه اخیستې ده، خپله یې هم په لسګونو مشاعرې، سیمینارونه او علمي ورکشاپونه جوړ کړي دي.

سربېره پر دې، په یو زیات شمېر، ملي او نړیوالو کنفرانسونو کې یې په بنه ډول د خپل هېواد استازي کړې ده. دلته به یې د اثارو یادونه وکړو:

اثار

الف- پنځونې:

کتاب نوم	څرنګوالی	چاپکال
• متکور	لومړی شعري ټولګه	دویم ۱۳۸۷
• په اورونو کې سندرې	دویمه شعري ټولګه	دویم ۱۳۸۷

ب- راټولونې:

• هیلې	ګډه شعري ټولګه	دویم ۱۳۸۷
• نیمګړي ارمانونه	د حیران شعري ټولګه	دویم ۱۳۸۷
• د لوونو فصل	ګډه شعري ټولګه	دویم ۱۳۸۷
• د نازو انا یاد	د سیمینار د لیکنو ټولګه	دویم ۱۳۸۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

- د استاد الفت نثري کليات داستاد الفت نثرونه دريم ۱۳۸۷
- سيندونه هم مري د اسحق ننګيال شعري منتخبات دويم ۱۳۸۷

ج- ژباړنې:

- د ټولنپوهنې له نظره: په افغانستان کې د واک جوړښتونه
  دپوهنوال روستارتره کي اثر دويم ۱۳۸۷
- .د افغانستان فرهنګي ميراثونو ته يوه کتنه
  د نينسي دوپري اثر دويم ۱۳۸۷
- په افغانستان کې د جګړې جنايتکارانو محاکمه
  د پوهنوال روستار تره کی اثر دويم ۱۳۸۷

د- يونليکنې:

- د اماراتو سفر د اماراتو يونليک دويم ۱۳۸۷
- که يون دی يون دی د اروپا يونليک لومړی ۱۳۸۷
- دپنټاګون ترځنډو د امريکا يونليک لومړی ۱۳۸۷

هـ- څېړنې او شننې:

- د محمد ګل خان مومند اند و ژوند ته يوه لنډه کتنه دويم ۱۳۸۷
- استاد زيار د پښتني فرهنګ يو ځلاند ستوری دويم ۱۳۸۷
- دکابل پوهنتون د ادبياتو پوهنځي پښتو کتابښود دويم ۱۳۸۷
- د افغانستان فرهنګ ته اوښتي زيانونه دويم ۱۳۸۷
- د پښتو شعر هندسي جوړښت شپږم ۱۳۸۷
- له افغانستانه د مسلکي کادرونو د فرار عوامل دويم ۱۳۸۷
- ساينسي پرمختياوې دويم ۱۳۸۷
- ببړنۍ لويه جرګه ولسواکي او زورواکي دويم ۱۳۸۷
- اندیال خوشال لومړی ۱۳۸۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هیله د خپلو سریزو په لمن کې لومړی ۱۳۸۷
- کلتوري یون لومړی ۱۳۸۷
- فرهنګي فقر لومړی ۱۳۸۷
- مرکه او مرکې لومړی ۱۳۸۷
- خوشال په خپل ایډیال لومړی ۱۳۸۷
- دکتابونو په وړمو کې لومړی ۱۳۸۷
- افغانستان په سیاسي کړلېچ کې لومړی ۱۳۸۷
- پښتو لیکنی سمون لومړی ۱۳۸۷
- اوسنۍ رسنۍ لومړی ۱۳۸۷
- که نړیوال ماته وخوري؟ لومړی ۱۳۸۷

خدای (ج) دې استاد یون ته ډېر عمر ورکړي او جرئت دې ورته هم تاند لري، الله(ج) دې دی له هر ډول بدو بلاوو وژغوري، په فرهنګي کارو زیار کې ورته دنور زغم او اوسپلې هیله لرم.

په درناوي

وفاالرحمن وفا

کابل- افغانستان

(c) ketabton.com: The Digital Library

Contemporary Afghan Media

(2001 - 2008)

Written By:

M. Ismael Yoon

ISBN 978-9936-500-30-3

د خپرونو لړ: (۳۱)

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library